

Ted Kereshe

ÚTON ISTENHEZ,
avagy menj be a mennybe!

© A szerző kiadása



www.konyvmanufaktura.hu

Ted Kereshe

Úton Istenhez,

avagy menj be a mennybe!

„Én vagyok az út, az igazság és az élet”
(JÉZUS KRISZTUS)

Mielőtt nekivágnál kedves olvasóm az alábbi írásnak, fel kell hívnom a figyelmed arra a tényre, hogy e könyv abban a reményben és feltételezésben fogalmazódik, miszerint túl vagy már a luciferzum(.hu) című írás elolvasásán. Ezt azért is fontos előjáróban felvetnem, mert egyrészt itt olyan alapvetésekbe már nem bocsátkozom, amelyeket ott részleteiben eléd tártam, másrészt pedig e könyv tulajdonképpen a folytatása annak. Kiegészíti és némileg, bizonyos dolgokban ki is javítja azt. Választ ad olyan kérdésekre, amelyeket az nyitva hagyott vagy nem egyértelműsített tökéletesen, és kiteljesíti az abban közel sem teljes valójában leírt világképet.

A mai világban sokan keresik az utat. Az utat, amely ilyen-olyan istenhez, a megvilágosodáshoz vagy ki tudja, milyen remélt célhoz juttatná el őket. Sokan nem is tudják, hogy hova szeretnének pontosan eljutni, egyszerűen csak érzik, hogy az az út, amelyen és ahol éppen járnak, nem a jó út és nem a megfelelő minőség számukra. Szeretnének fejlődni, tanulmányozzák a különféle vallások tanait, alternatív utakat keresnek és találnak a saját vallásuk, istenük meghatározásához, és végül sokan közülük eljutnak oda, hogy nem áll össze a kép. Esetleg érzik, hogy a világkép, amely kialakult bennük nem teljes, vagy nem összeegyeztethető néhány olyan tétellel, amelyet egyébként igaznak gondolnak. Ez a néhány tétel, nem illik sehogyan sem a képbe, amelyet megalkottak és ez zavart okoz

bennük. Keresik az igazságot, és a keresés közben egyre inkább belegabalyodnak a sűrűbe. Pedig az igazság, – ahogyan az lenni szokott – most is ott van az orruk előtt. Nem ajánlok hát itt és most egyebet neked drága testvérem az Ūrban, mint azt, hogy gondolkodjunk együtt tovább. Tudom, te eddig is ezt tetted. De vajon mire jutottál? Gondolkodtál-e már például azon, hogy maga a gondolkodás mi fán terem? Hogyan, miképpen működik? Honnan érkeznek a gondolataink, ki vagy kik sugallják őket és miért? Vagy, talán a saját elménk szüleményei azok? Mi teremtjük meg azokat? Milyen érdekes jelenség az, amikor eszedbe ötlük egy gondolat, utána pedig, akár pillanatokon belül, ahogyan jött, úgy el is illan. Vagy mitől van az a bosszantó jelenség, hogy megragad elménkben egy dalt, akár egy idióta kis nóta, és egyfolytában azt dúdolgatjuk, nem tudván szabadulni tőle annak ellenére, hogy már bennünket is bosszant? Vajon miként lehetséges ez? Ahogyan a luciferzumban is írtam, gondolataink (valahonnan) eszünkbe jutnak. Jutnak, tehát nem mi teremtjük őket. Mi vesszük ezeket a gondolatokat egyfajta vevőkészülékként és eldöntjük mi az, amit integrálunk a tudatunkba és mi az, amit nem. Mi az, amelyet tovább gondolunk és mi az, amellyel nem foglalkozunk. Sejttem, hogy ez így elsőre sokaknak vadul hangzik, de ez csak azért van így, mert a földi ember tökéletesen bele van süllyedve az anyagba, nem érzékeli az őt körülölelő Isteni valóságot, a teremtés teljes valóságát, csak annak egy egészen parányi kis szegmensét. Így nem meglepő, hogy magát egy szimpla anyagi lényként, egy mindentől elkülönülten létező individuummként fogja fel. Ha elfogadnánk azt a tényt, hogy a bennünket körülölelő univerzum egy végtelen információ óceán, leírhatatlan mennyiségű gondolkodó lényvel, amelyek mindannyian fejlettségüknek megfelelő, így különböző szintű mentális kapcsolatban állnak egymással, mindjárt életsze-

rúbbé válna a fenti állítás. Tehát a saját minőségünknek és képességeinknek (alapbeállítottságunknak) megfelelő gondolatokat veszünk folyamatosan, és ezeket kisajátítva (a magunkénak tulajdonítva), majd tudatunkba építve alakul ki véleményünk a világról, a bennünket körülvevő dolgokról, napi ügyeinkről. Mi azonban ezeket a gondolatokat nem teremtyük, csak válogathatunk belőlük. Ez a mi evilági kompetenciánk. Hogy dönthetünk. Kell is döntenünk, ez különböztet meg bennünket leginkább az állatoktól, hiszen az ő döntéseik pontosan meghatározhatóak előre azoknak, akik ismerik az ösztöneiket és a viselkedésmintáikat. Ha egy medvét felbosszantasz, borítékolható, hogy ki fog filézni. Az ember azonban más. Tudatosan és meggyőződés alapján is dönthet. Mi megkaptuk a szabad akarat lehetőségét és jogát. Bizony, nem kellett volna ennek így lennie, de ezt választottuk. Miért nem kellett volna így lennie? Alább kifejtem. Kísértésbe vittek bennünket és nem tudtunk ellenállni annak. Hát most döntenünk kell és viselni döntéseink következményeit. Előre kell bocsátanom, hogy e könyv tartalma az, amelyet saját meggyőződésem szerint végső érvényűnek és szent igaznak tartok. Miért mondom ezt? Mert előző írásaimban lehettek vélekedések, és talán állítások is (néhány bizonyosan), amelyek nem feltétlenül és maradéktalanul esnek egybe a jelen műben következőkkel. Erről azt gondolom, hogy ez természetes. Hiszen optimális esetben az ember evilági „élete” egy fejlődési folyamat kell, hogy legyen. Amelyben ugyancsak optimális esetben, egyre bölcsébbé válik. Szándékosan nem azt írtam, hogy nagyobb tudásúvá, mert az bizony nem feltétlenül üdvös meglátásom szerint. A tudás relatív fogalom és kétélű fegyver. Könnyen megsebzí és a romlásba taszítja azt, aki úgy véli magáról, hogy tudós ember. Erről is később, most vissza a gondolkodáshoz!

Az emberi lény olyan világban él, amelyről úgy nagyjából és egészében halovány fogalma sincsen. Hidd el így van, bármi egyebet is hiszel most. Olyan erők játékterében mozog, amelyeket nem, hogy megérteni vagy felfogni, de még elképzelni sem tud. Hihetetlenül alacsony szintű megértőképességgel, de annál nagyobb önelégültséggel bírunk és ez a kettő egyenes arányosságban áll egymással. Pontosán és egyszerűen megfogalmazva, valaki minél okosabbnak hiszi magát, annál ostobább. Pont. Lehet ezzel vitatkozni, jó is, ha valakinek van véleménye, hiszen az gondolkodást feltételez, de kérlek, gyere velem végig ezen a gondolatmeneten, és miután meggondoltad érveim, azután vitatkozz ha még lesz hozzá kedved. Az ember tehát egy komplex rendszer, amely egy intelligens mezőben, térben, (Istenben) létezik. Igen ám, de ez az intelligens mező többfajta – számtalan – tartalommal bír. Ahogyan ez a jelenség jól tetten érhető mikrokozmosz szinten, itt a földi, emberi közösségen belül is. Anatómia, avagy a megfelelés törvénye. Ahogyan a tabula smaragdina szövegében rögzítve van:

„Ami lent van az megfelel annak, ami fent van, és ami fent van, az megfelel annak, ami lent van...”

Tehát a számunkra fizikailag érzékelhetetlen felsőbb létezési szinteken, szférákban is nagy a szórás a lények indulatait és beállítottságát tekintve. Ahogyan a földi emberek esetében is vannak buta, rosszindulatú, gonosz szándékú emberek és vannak okos, bölcs, jóindulatú és jó szándékúak is, valamint ezek számos keverékei, a bennünket körülölelő intelligens térben is ugyanez a helyzet. Hogy mi az, amely meghatározza mi vegyen éppen bennünket, a saját lényünket, tudatunkat a legszorosabban körül, nos, ez az a kérdés,

amely talán az egyik legizgalmasabb téma lehet mindannyiunk számára. Nyilvánvalóan mindenki azt kívánná, hogy rá éppen mindig a legokosabb és leghasznosabb információforrások ontsák állandóan gondolataikat, hogy azokból megszólalhasson minden pillanatban, de természetesen ez nem így működik. Ahhoz, hogy e dolgok működését megértsük tudni kell azt, hogy minden emberi lénynek, van egy egyéni alapbeállítottsága. Ezek előre meghatározott és születéstől magunkkal hozott tulajdonságok, amelyek az adott ember jellemére nagyban meghatározóak lesznek egész itteni életére vetítve. Hacsak, felül nem írja ezeket. Hogy ezek a tulajdonságok miért éppen olyanok, amilyenek? Azért, hogy lehetségessé válják éppen azokat a tulajdonságainkat legyőzni, felülírni az adott életben. Az említett tulajdonságok minden ember esetében negatív tulajdonságok. Hiszen a pozitív tulajdonságainkon nem kell semmit kijavítanunk. Az itteni életünk pedig éppen arról szól, hogy javítsunk. Azokon a gyengeségeinken, amelyeken eddig nem sikerült úrrá lennünk. Ha valaki például eredendően agresszív típus, és az lenne a dolga, hogy ezen a rossz tulajdonságán felül tudjon emelkedni, képes legyen azt legyőzni és tudatosan szelíddé válni, akkor nem születet bárány lelkületűnek. Agresszívnek kell születnie. Csak úgy győzheti le a rossz tulajdonságát, ha rendelkezik vele. Így működik a dolog. Ez a hely pedig, a fizikai világ, a földi helyszín úgy, mint egy iskola folyosója óra közben. Ahova a tanár kiküldte az osztályból a nem megfelelően viselkedő gyereket. Ez itt a folyosó. Ahol rengeteg a hasonló gyermek. Aki képes lesz ebben a közegben bizonyítani, képes lesz megfelelően viselkedni, az visszamehet az osztályba és részt vehet a további oktatásban. Aki nem, az marad a folyosón, vagy ha a dolog rosszul sült el, még az iskolából is kicsapják.

Tehát vagyunk valamilyenek. Ezt neveztem alapbeállítottságnak. Ez az alapbeállítottság fogja meghatározni, hogy hogyan, miképpen viszonyulunk embertársainkhoz, a helyzetekhez, amelyekkel szembesülünk napi szinten, és úgy általában minden reakciónkat életünk folyamán. A bennünket körülölelő térben – amelyet képtelenek vagyunk érzékelni – hihetetlen mennyiségű élő intelligencia lakozik. Olyanok is, amelyek kifejezetten bennünket kísérnek egész életünk során. Ezek hozzánk kötődnek különböző okokból és szándékkal. Jók és rosszak egyaránt, de messze nem azonos számban és súllyal. Hogy ez az arány kinél merre tolódik, azt az alapbeállítottsága fogja meghatározni élete minden pillanatában. Ez az arány azonban megváltoztatható mind negatív, mind pozitív irányban. Hiszen az ember, ellentétben sokak véleményével, igenis változhat. Valóban kevesen vannak azok, akik jelentős jellembéli átalakuláson mennek keresztül egy életen belül, de a lehetőség megvan mindenki esetében. Ez a lényeg! Jó és rossz irányban egyaránt. Tehát számunkra láthatatlan, de ránk annál nagyobb hatást gyakorló kísérőink minősége aszerint tolódik jó vagy gonosz irányban, hogy általában milyen tartalommal bírunk gondolati szinten. Hiszen lényünket ugyebár a gondolataink határozzák meg. Tulajdonképpen mi magunk, itt a fizikai síkon testben élő emberek sem vagyunk egyebek, mint gondolataink.

Mert mi is tulajdonképpen az anyag, amely alkotja testünket?

Az anyag nem más, mint időbe dermedt gondolat.

Gondolataink azok, amelyekből felépülünk. Itt, ebben az anyagi világban ugyan ez nem a maga valójában nyilvánul

meg, de a valóságban (a szellemi létben) ez tökéletesen érzékelhető. Aki ocsmányságokat gondol az úgy is néz ki és ez fordítva is igaz. Aki széplelkű az valójában is szép. Minél szebbek a gondolatai, annál szebb a lény aki ezeket a gondolatokat a tudatában tartja, illetve Istenből magába integrálja. Kicsit olyan ez, mint a táplálkozás a fizikai világban. Ha csak mérgezett moslékot veszünk magunkhoz, idővel ez meg is fog látszani rajtunk, ahogyan az is, ha tiszta és mérgegmentes táplálékon élünk. Erről bővebben írtam már. A valódi, azaz a szellemi létben ez fokozottan igaz. Ha Isten fényéből, szeretetéből táplálkozunk, hozzá válunk hasonlítottá, míg ha a gonosz energiáit vesszük magunkhoz, akkor annak ocsmánysága fog kiütközni rajtunk. Igen, látszani fog, mert otthon éppen olyan testünk van, mint itt a földi létben, csak az a test összehasonlíthatatlanul finomabb energiából áll. Ezért nem látjuk a szellemi lényeket, angyalokat, de ők éppen úgy látják egymást, mint mi itt. Persze ez sem igaz minden esetben, de erről alább lesz még szó.

Most pedig el is érkeztünk az egyik legfontosabb ponthoz. Be kell ismerjem, korlátozott képességeim és megértésem következtében, a luciferzum című munkámban figyelmen kívül hagytam egy dolgot, és pedig nem mást, mint valóban a legfontosabbat. Azt tudniillik, hogy pontosan illene tisztában lennem azzal, ki is az valójában, akit szolgálni kívánok embertársaim szolgálatán keresztül. Természetesen volt elképzelésem erről, de, mint oly sokan, én is belenyugodtam abba, hogy az Isten egy láthatatlan, így tulajdonképpen beazonosíthatatlan lény, aki messze értelmünk felett áll, nincs teste, alakja, neve, ezért hát nem is érdemes ezzel törődni. De később megmozdult bennem valami, és vágyani kezdtem arra, hogy azonosíthassam Őt. Tudni vágytam, hogy ki az, akinek

ezt a rengeteg jót köszönhetem, és akinek meg akarom szolgálni az irántam való végtelen jóságát és kegyelmét. Tudtam, hogy vágyom erre a szolgálatra, tudtam, hogy ezt a szolgálatot Őérte, az én Egyetlen Teremtőmért akarom végezni, de, hogy valójában ki is Ő, arról még mindig csak homályos elképzeléseim voltak. Azóta azonban kérésemre felfedte magát előttem, és elmagyarázta a legfontosabb tudnivalókat, azokat, amelyek ezt megelőzően még nem voltak ilyen tiszták és nyilvánvalók számomra, mint most. Hogy miért írtam le akkoriban mégis azokat, amiket a luciferzumban olvashattál? Mert tökéletesen meg voltam győződve azok igazságáról. Ihletett írás volt az, és akkortájt olyan hatások értek, olyan hihetetlenül magas frekvenciájú állapotban voltam, amely nem tűrte a halogatást. Ellenállhatatlan vágyat éreztem a szolgálatra, sürgető kényszert, hogy embertársaim, testvéreim elé tárjam az ott leírt, segítőimtől kapott információkat. Azonban, mint említettem, a gonosz sem tétlenkedik. Minden igaz információt igyekszik leárnyékolni és eltorzítani. Sajnos itt-ott sikerült is becsempészni néhány kisebb torzítást abba a munkába is. Mindettől függetlenül mondanivalója lényegét és a részleteit tekintve is, ma is időszerűnek és megszívlelendőnek érzem az abban leírtakat. Amelyekben ma mégis mást gondolok, azon dolgokra tételenen kitérek a következőkben. Még egy fontos előrebocsátást engedj meg nekem! Ami most következik, NE riasszon el! Ne csapd le a könyvet és ne gondold azt, hogy „na, ez is végképp megőrült”. Ez egy előre kiszámítható reakció sok olyan elme részéről, aki még nem ért el egy bizonyos pontig fejlődése során, de ettől még abszolút jó ösvényen járhat. Adj egy esélyt Istennek és különösen magadnak, hogy közelebb kerülhessetek egymáshoz.

Ki vagy mi tehát az Isten? Erről már írtam. Nem is butaságot. Igen ám, de a lényeg maradt el éppen. Mint írtam, eljuttottam oda, hogy nevet szerettem volna. De legalábbis egy konkrét Istent. Tudni akartam ha tudható, ki az én Teremtő Atyám, ki dolgozik bennem és értem, ki az, akit annyira szeretek, de a nevét sem tudom. Szerettem volna látni Őt. Hiszen az ember csak azt képes valódi hittel imádni és szeretni, akiről, amiről valamilyen konkrét képzete van, azt pedig nem képes, amelyről semmilyen elképzelése nincs. Az anyag-talan, testetlen istent pedig nehéz elképzelni. Sokkal könnyebb egy olyan istent magunk elé képzelni, aki például olyan, mint mi. Érdekes meglátás az, hogy az ember jellemzően mindig emberi hasonlatokkal ruházta fel az Istenét. Még akkor is, amikor hitetlenül és gúnyosan nyilatkozott róla, mint például az „öreg kaporszakállú”.

A történelmi korok embere a bálványimádókon kívül, mindig emberi alakkal ruházta fel isteneit. Tulajdonképpen lehetetlenség az Úrra gondolni egyéb módon, mint emberi formában. Ma már nagyon sajnálom hitetlenségem és vak-ságom, pedig végig itt volt a válasz az én orrom előtt is. A nyilvánvaló és egyértelmű válasz. Beismerem, hogy ezt a választ sokáig elutasítottam és magamban (bár szent szeretettel) lesajnáltam volna azt, aki a következő állításaimat akkoriban élém tárja, mint ahogyan ez resteltem, de a következő módon valóban meg is történt. Az utcán sétáltam a párommal és egy teológiai természetű beszélgetést folytattunk. Én lelkesen magyaráztam az álláspontomat, amelyet ő nem volt hajlandó elfogadni. Patthelyzet alakult ki, nem tudtam mitévő legyek, hogy meggyőzzem őt. Ekkor legnagyobb megdöbbenésünkre egy nő sétált oda hozzánk (sosem láttuk előtte) és mosolyogva elmondta, hogy őt az Úr Jézus Krisztus küldte hozzánk, hogy elmondjon egy üzenetet ne-

künk. Mialatt döbbenet hallgattuk, gyakorlatilag elismételte és megerősítette az előbbi állításaimat, amelyet páromnak bizonygattam, vele oly reménytelen vitába bonyolódva. Ezt a mi kis hitvitánkat nyilvánvalóan nem hallhatta a bennünket megszólító nő, hiszen a beszélgetésünk séta közben és már hosszú ideje folyt, a nő pedig teljesen váratlanul, egy téren keresztül sétált oda hozzánk szemből közeledve. Miután befejezte az üzenet átadását, kedvesen elbúcsúzott tőlünk és el-sétált. Mi döbbenet álltunk az eset előtt, én Isteni beavatkozásként, párom pedig sajnos csak egy tolakodó vallási fanatikus megnyilvánulásaként megélve az esetet. Azt, hogy ez a nő miért éppen bennünket talált meg az éppen hihetetlenül odavágó üzenettel, nem volt hajlandó végig gondolni. Ég az arcom a szégyentől, de akkor én is okosabbnak hittem magam annál a nőnél, és önteltségemben úgy gondoltam, hogy az Isteni üzenet stimmel, de az üzenet feladójának meghatározása nyilvánvalóan téves. Azóta azonban sok minden történt. Míg végül eljutottam oda, hogy megkértem Teremtőmet fedje fel számomra kilétét. Hála Neki, meg is tette. Tehát drága testvéreim, aki kérésemre magát az én teremtő Atyámként megnevezte és értésemre adta, hogy az elejétől fogva ő fogja a kezem, vigyázza lépteimet és az egész életemet nem más, mint **JAHVE** az Atya, azaz maga az **Úr Jézus Krisztus**, aki az Ő fiaként jött el a földünkre értünk mindnyájunkért, és végül egyé válva az Atyával dolgozik ma is minden erejével mindannyiunk üdvösségéért és megváltásáért. Hihetetlenül nagy segítséget kaptunk az Atyától azáltal, hogy Jézus Krisztust a földre küldte. Ezzel arcot és formát adott az ember hitének, hiszen addig nem lehetett az embernek pontos elképzelése az Atyáról. A láthatatlan Istent (**Jahve**) Atyának, a láthatót (**Jézus Krisztus**) Úrnak hívják, de a kettő egy, ahogyan azt Ő Maga tanította, mondván, hogy

addig, amíg Ő el nem jött, senki sem látta az Atya alakját, de az Atya és Ő egyek, így aki Őt látja, látja az Atyát mivel az Atya Őbenne van, és Ő az Atyában. Ezek az Ūr saját szavai voltak. Ez a segítség hihetetlen nagy jelentőségű. Isten ezzel megmutatta magát gyermekeinek, hogy pontosan tudhassák ezután, ki az Atyjuk és Istenük és amikor Őrá gondolnak, lehessen egy kép Őróla bennük.

Hát igen, amikor szembesültem ezzel a ténnyel, bevallom kissé szűk lett a gatyá. De a kocka el volt vetve, sosem akartam kitérni cselekedeteim következményei elől, és persze ha akartam volna sem tehetném ez nyilvánvaló volt. Nézzünk hát előre – gondoltam –, és tegyük azt, amit a szívünk diktál. Akkor is ezt tettük és most is ezt tesszük. Így, többes számban, nem véletlenül ha érted. Azóta megnyugtató az Ūr, hogy még ha rosszat vagy gonoszt cselekszünk is, ha azt tiszta szívből és jó szándéktól vezérelve tesszük, nem követünk el vétket ellene. Miért kellett megnyugtadni? Megijedtem talán? Félttem Tőle? Nem. Tőle nem félni kell, hanem szeretni Őt. Attól félttem inkább, hogy eltorzított információkat adtam közre Vele kapcsolatban, hiszen igen nagy felelősség ez. Azt írtam a luciferzumban, hogy a biblia Istene egy féltékeny és haragvó Isten, aki gyarló és igencsak emberi tulajdonságokkal bírt. Ilyen alapon vontam kétségbe azt, hogy Ő az egyetlen és legfelsőbb lény. Miért gondoltam ezt? Mert nem értettem az írást, ahogyan a legtöbben azok sem értik, akik prédikálják. Itt azért megállnék egy gondolatra. Krisztus földi egyházáról (itt a pápai intézményről beszélek), nem változott a véleményem a legkevésbé sem. Ez az egyház egy romlott és a szentséget eláruló, aljas és gonosz szándékkal működő intézmény. Fejétől büzlő hal. Lehet, hogy egy-két pikkelye még tiszta, de ami az egész halat illeti, fogyaszthatatlanul romlott

és büdös. Nagyban tehet arról, hogy az emberek tömegei fordultak el Istentől, az Atyától, és az Úr Jézus nem jelent nekik ma egyebet, mint valami vérző antik alakot, aki fel van szögezve a falu szélén egy keresztre. Ez többek között a Vatikáni egyház műve. Az egyházé, amely arra lenne hivatott, hogy az igét terjessze, és az embereket az Úrhoz vezesse. Segítséget és támogatást nyújtson azoknak, akik az igazságot keresik a sötétben tévelyegve vagy nyomorognak. Ehelyett ezt az egyházat (is) csak a világi hatalom, a befolyás, az anyagi örömök és javak érdeklik. Alig képesek eltussolni különböző botrányaikat. Papjaik nyíltan politizálnak a szószékről és ez csak a legkisebb baj velük. Annyi embert öltek meg már hosszú és véres történetük folyamán Isten nevében, hogy az a legkomolyabb népirtó diktátoroknak sem sikerült, de nem szapulom tovább őket, majd a megfelelő fórumon elszámolnak tetteikkel. Nem az én tisztem az ítélet, azonban a véleményem ettől még megvan róluk. Erről jut eszembe! Gondolkodtál már azon, hogy mi a különbség a vélemény és az ítélet között? Tehát ez az „egyház” engem is majdnem sikerrel riasztott el az igazságtól, ilyen alapon teszem hát közzé a rájuk vonatkozó véleményem, mint érintett.

Most a szentírásról és annak félre, illetve meg nem értéséről: Miért van az, hogy a bibliában az Úr büntet, haragos, sőt ölésre, pusztításra buzdít olykor? Azért, mert a betű szerinti értelem nem azonos az írás valódi jelentésével. Most az, hogy egyébként is milyen mértékben átírt, cenzúrázott biblia kerülhet a kezünkbe manapság, természetesen ezt is az úgynevezett „szentszék” áldásos tevékenységének köszönhetően, azt hagyjuk. A lényeg az, hogy a szöveg eredetileg szellemi nyelven íródott, amely nem azonos az anyagba süllyedt lény nyelvével. Az Úr elsődlegesen (mint a szentírás,

különösen az Ószövetség esetében is) az angyal és szellemvilág nyelvén közli a gondolatait, amely szimbolikus nyelv, igazodva a valódi, tehát a felsőbb szférák lényei által használt telepatikus (gondolati és érzelmi) kommunikációhoz. Minden egyes szónak, de még a betűknek is szimbolikus jelentése van az írásban, amely számunkra már szinte teljesen elveszett, de a magasabb szférák lakói számára egyértelmű és tiszta jelentéssel bírnak. Kedves olvasóm! Te például észrevetted-e a jelen könyv szerzőjének nevében rejlő furfangot? A legtöbben még azt sem veszik észre, amely az orruk előtt van, nemhogy egy rejtett, mélyebb jelentést képesek legyenek értelmezni. Hadd sorakoztassak fel itt néhány egyszerű példát a fentiekre: Az arany például nekünk anyagi lényeknek az anyagi biztonságot, gazdagságot és a vagyont jelenti. Az Isten fogalomtárában az arany a szeretetet és az igazságot jelenti. Ha az írásban az van, hogy valaki aranyat kapott az Úrtól, akkor az anyagi ember azt fogja ezalatt érteni, hogy az Úr ezt az embert vagyonossá tette. Miközben az írás azt mondja, hogy az Úr ezt az embert megajándékozta a hit és az igazságosság szeretetével. Ami – köztünk szólva – sokkal nagyobb érték, mint bármennyi színesfém. Amikor pusztításról, ölésről szól, mi annak is értjük. Pedig a valódi jelentés itt a tisztítás, megtisztulás. Ha azt mondja például, hogy „öld meg a te fiadat” akkor nem arra szólít fel, hogy vedd a gyermeked vérért, hanem arra, hogy számolj le egy tévhitel, amelyet magadhoz vettél.

A madarak az ésszerű, értelmi dolgokat, eszméket, gondolatokat és tudnivalókat jelentik, és ez ráadásul változik a madárnemzetségek és fajok szerint. A kígyó jelenti a testiséget, érzékiséget és az ehhez kapcsolódó vágyakat. A menny és a világ bárányai jelentik az ártatlanságot. A tűz szellemi értelemben a szeretetet jelenti, és hogy a szeretet az élet tüze, és e

tűzből való az angyalok élete. Személynevek, város, vagy helységnevek esetében is ez a helyzet, tehát, hogy általában nem betű szerint értendőek. A legtöbb esetben nem konkrét történelmi személyekről vagy helyekről szól ilyenkor az írás, hanem szimbolikus figurákról, akik valamilyen állapotot vagy tulajdonságot jelentenek. Egy angyalnak (mert bizony ők is, illetve ők tökéletesen ismerik az írás minden betűjét) semmit sem jelent például Ádám, Ábrahám, vagy Mózes neve, mint fizikai személy. Állapotot jelent nekik, amely a nevezett lényben vagy népcsoportban testesült meg az írásban. A szellemi világ lényei állapotokban, minőségekben gondolkodnak. Tehát az írás mélyebb jelentései a legtöbb esetben szinte tökéletesen eltérnek az általunk ksilabizált betű szerinti jelentéstől. Ha azt mondja a szellem, hogy „tűzzel elpusztította”, azt érti ezalatt, hogy szeretettel megtisztította. Elég nagy különbség van a betű szerinti és a mélyebb tartalom között, ez jól érzékelhető az előbbi példából. A világosság alatt az igazságot érti, míg a sötét vagy homály alatt a hamisságot, a hazugságot. Ha az írásban sötétség borult egy emberre vagy helyre, az azt jelenti, hogy az adott emberben vagy helyen, vagy az általuk szimbolizált állapotban a hazugság és a hamisság lett az uralkodó. Ezüst alatt a hitet érti. Hideg alatt azt az állapotot, amikor az emberben a hit és az emberszeretet nélküliség munkál, míg meleg alatt azt, amikor az ember hitben és embertársai iránti szeretetben, alázatban, elfogadásban él. Tehát ilyen az, ha valaki meleg. Nézd csak meg, hogy manapság mi jut elsőnek eszedbe ezzel a szóval kapcsolatban... Nos, így rohasztják meg mesterségesen és tudatosan a világunkat. A gonosz sportot űz abból, hogy gúny tárgyává tegye azt, ami az Úrnak kedves. Számos esetben még nehezebb az értelmezés, hiszen a szövegkörnyezet függvényében is változhat a valódi jelentés. Az egyik esetben a világosság az igazságot jelenti, míg máshol

a jó cselekedetet. Tehát minden egyes szónak, sőt valóban még a betűknek is mélyebb jelentése van. Kellő magyarázat, és pontos szövegismeret hiányában a mi képességeinkkel gyakorlatilag értelmezhetetlen, de legalábbis rendkívül félreérthetőek az olyan írások, közlések, amelyek a felsőbb szellemi lényektől, vagy magától az Úrtól származnak. Ha valakit ez a téma mélyebben érdekel, tanulmányozza például Emanuel Swedenborg munkásságát. Sok esetben ez a helyzet az álmokkal is, amennyiben a felsőbb szellemvilág üzeneteiként érkeznek. Szimbólumokban beszélnek hozzánk, mi pedig értelmetlen zagyvaságként tudjuk csak felfogni ezeket, mivel nem vagyunk tisztában a szimbólumok nyelvével, azok jelentésével. Persze vannak közöttük olyanok, akiket az Úr megtanított a földi ember gondolatvilága és felfogóképessége szerinti kommunikációra, ezért ha nagyon akarják, tudnak viszonylag egyszerűen értelmezhető álmokkal is üzenni, de a magasabb szférákból érkező üzenetek (pl. archetípusos álom) kizárólag bonyolult szimbólumnyelven érkezik. Törheti is az ember a fejét, hogy vajon egy-egy elemnek mi lehet a valós üzenettartalma.

Tehát az én fenti esetem tökéletesen kimeríti a tökfejű szakbarbár esetét, aki mert talált néhány kenyérmorzsát az asztal alatt, rögtön azt hiszi, hogy ebből le tudja képezni a komplett pékséget, az utcát amelyben a pékség van, a várost, amelyben az utca, az országot, amelyben a város, a földrészt, amelyben az ország, a bolygót, amelyen a földrész és így tovább. Nem tudja. Mi marad hát? A hit. Az Úr azt kéri – tehát KÉRI tőled,- hogy higgy Őbenne. Érted kéri, nem magáért. Hogy segíthessen neked. Mert tudja, hogy nem értheted meg a fontos dolgokat. Csak kéri, hogy higgy neki, mert Ő érti és tudja, mi a jó neked. Ahogyan te sem állsz neki

részletekbe menően megmagyarázni a gyereknek, hogy miért ne játsszon a késsel. (Azért mert a végén még kiontod a kis beleid Józsika, aztán elvisz a mentő, feltéve, hogy megúszod egyáltalán élve, és megoperálnak, de előtte csinálnak egy csomó laborvizsgálatot, leveszik a véred, elaltatnak, az is szó szerint elég gázos, nekem meg közben kihullik a hajam, utána hónapokig csak szenvedsz, amíg ismét teljesen rendbejössz, stb.) Nem mondod ezt el neki. Azt sem fogod elmagyarázni neki, hogy miért ne túrjon a konnektorban egy biztosítótűvel, csak egyszerűen azt mondod neki, (kéred tőle) hogy higgyen neked, hallgasson rád. Nos, ezért mondtam feljebb, hogy nem kellett volna annak megtörténnie, hogy a gyermek megkapja a döntés jogát. Mert nem volt elég érett és bölcs ezekhez a döntésekhez. Így most minden gyermek kipróbálja, hogy milyen átfutni bekötött szemmel az autópályán és bizony kevesen érnek át. És ez fáj az Úrnak. Aki pedig átér, az rögtön kipróbálja, hogy mi van akkor, ha mégis belenyúl egy biztosítótűvel a konnektorba. Hiszen ő az autópályán is átjutott, akkor ez is biztosan menni fog és így tovább. Ettől akarta megóvni gyermekeit az Atya. Mi persze felázadtunk. Mit nekünk féltő gondoskodás? Majd mi tudjuk! Tudni akarjuk! A vakrepülést? Azt nem lehet tudni. Itt nincsenek műszerek, amelyek biztosan elnavigálnak a biztos révbe. Egyetlen segítségünk maradt, amelyet azonban minden eszközzel igyekeznek elnyomni bennünk, ez pedig a hitünk az Úrban. Azok a dolgok, amelyeket Tőle kapunk, hogy visszatalálhassunk Őhöz. Mert Ő ezt szeretné. Azt írtam, hogy az az állapot, amelyet Ő itt a földön „rendszergazdaként futtatott”, nem volt gyümölcsöző fajunk fejlődése szempontjából. Tévedtem. Gyümölcsöző lett volna, ha bele nem szólnak. Velünk az a gond – többek között –, hogy önfejtük vagyunk. Nem vagyunk hajlandóak az okosabbra

bízni magunkat. Mi akarjuk megoldani az ügyeinket, de azonnal. Azt hisszük, hogy ez a jó nekünk. Mert (talán magunkból kiindulva?) nem bízunk meg másban. Nem hisszük, hogy van, aki a javunkat akarja. Tehát most miért gondolom azt, hogy az az állapot, amelyet édenkertként ismerünk mégis fejlődőképes állapot volt? Hiszen mindenki csak jól elvult ott, – ahogyan írtam –, semmi stressz vagy kihívás, csak a tudatlanságban így ártatlanságban eltöltött nyugis, kiszámítható, egyhangú, bár tagadhatatlanul boldog és paradicsomi élet. Hogyan lehet ebben fejlődni? Nem lehet. De nem is kell. Fejlődni a mennyekben kell(ene), amelyeket az Úr minden gyermeke számára teremtett, de ahhoz előbb el kellene jutni oda. És, ha a paradicsomi állapotban lévő földön, az édenben bűn nélkül, nem gyártva negatív karmát magunknak, nem okozva rengeteg szenvedést és problémát társainknak életünk során, tisztán és büntelenül leélve életünket éltünk volna, úgy simán, mindannyian a legrövidebb úton be is kerültünk volna a mennybe. Oda, ahol még az édeni állapotokhoz képest is csodálatosabb létben lehetett volna részünk, folyamatos fejlődésben részesülve az Úr boldog szolgálatában. Ettől lettünk megfosztva kíváncsiságunk és hiúságunk által. Mert mi tudni akartunk. Hát most megtudjuk. Csak nem értjük, amit megtudunk. Ráadásul, amit megtudunk, amit itt képesek vagyunk megérteni, az nagyon nem éri meg azt az árat, amelyet fizetnünk kell érte. És ami a legrosszabb, ezt az árat nem csak mi fizetjük meg, hanem általunk az Atya, akit döntésünkkel elárultunk. Ő pedig ennek ellenére minden erejével azon van, hogy a lehető legtöbb gyermeket mentse meg a mennyek számára. Hogy a lehető legtöbben eljussanak oda, amelyet eredetileg minden teremtményének szánt. Mert az Úr a mennyeket az emberi fajnak, nekünk, gyermekeinek teremtette. Azt is írtam – hibá-

san –, hogy a mennyekben is alacsony szintű a megértés, bár az e világban tapasztalhatónál összehasonlíthatatlanul magasabb. Nos, ebben az volt a tévedés, hogy én akkor a szellemi szféra birodalmait neveztem mennyeknek, amely nem az. A luciferzum című írás, amint említettem, valójában az anyagi és a szellemi világ dolgait tárgyalja. Ezt kívánja tehát, (mint jelen esetben is) kiigazítani és kiegészíteni e munka.

Az én dolgom tehát most az, hogy a racionális elmékhez továbbítsam az üzenetet. Hogy logikai úton közelítsem meg azt, amit nehéz logikai úton megközelíteni. Hiszen tény, hogy a hit és a logika nem kéz a kézben járnak egymással. Én mégis megkísérlem ezt a dolgot.

Fogadd el, hogy ez az élet, nem a valódi életed! Ezáltal nem ez az, amely a fontos és amely valódi jelentőséggel bír. Ez a világ csak arra való, hogy megválthasd a belépőjegyed a valódiba. Hogy az iskola folyosójáról visszamehess az osztályba. A rakoncátlan kölykök közül a jó gyerekek közé. Ez a cél! Gondolj bele! Nem logikus, hogy önmagában erre az egy életre koncentrálj. Értelmetlen. Ha nem adsz egy magasabb rendű célt az életednek csak annyit, hogy azt az ötven-nyolcvan évet itt minél jobb módon eltöltsd, az nem értelmes cél. Az, hogy valaki itt a földön él nullától száz évet, ki mennyit, közben tesz amit tesz, történik vele, ami történik, majd meghal és ennyi volt, nos, ennek semmi értelme nincs. Őszintén sajnálom azokat, akik szerint ez a valóság. Annyi lenne egy élet értelme, hogy ezalatt az univerzum idejéhez mérten a pillanat törtrészénél is kevesebb idő alatt érezze olyan jól magát az ember, amennyire csak tudja? Vagy gyűjtsön javakat? Legyen hatalmas? Erre születne egy emberi lény? Vagy arra, hogy a faj fennmaradásának érdekében utódokat nemzzen és felnevelje azokat? Nyilván nem. Csak akkor van értelme egy

életnek, ha az beleilleszkedik egy rendszerbe, amely egy magasabb rendű értelmet és célt szolgál. Rendben van. Ezek szerint nem ez a földön eltöltött x év a valódi élet, és nem a testünk vagyunk mi. De akkor mi a helyzet valójában? Mondom: Függetlenül nemünktől, mindannyian emberek vagyunk. Az valószínűleg mindenki számára egyértelmű, hogy nem a testünk gondolkodik, és pedig a valódi lény mindenképpen az, aki gondolkodik. A gondolatok pedig nem egy szervben, nevezetesen az agyban keletkeznek különböző bonyolult biokémiai vagy biofizikai mechanizmusok termékeként, ebből következően tehát valószínűsíthető, hogy hibás következtetés önmagunk egy testtel való azonosítása, mert a gondolkodó lény nyilvánvalóan nem az. Mégis van egy rakás dolog, amely alapján képesek vagyunk valamiféle önazonosításra. Testünk van, és van valamilyen képünk a saját megjelenésünkről. Amikor valaki, akit ismerünk szóba kerül, a külső megjelenése az, amit először felidézünk magunkban. Így gondolunk egymásra és magunkra. Feljebb említettem, hogy Istenben (a teremtésben) minden alkalmazkodik a megfelelés törvényéhez. Amint lent úgy fent, és amint fent úgy lent. A kicsi olyan, mint a nagy és a nagy pedig olyan, mint a kicsi. A luciferzumban azt írtam, hogy az általunk megtapasztalható világban minden illúzió. Ez igaz is. Hiszen az anyag, mint mondtam nem más, mint besűrűsödött idea. Időbe dermedt gondolat. Ezért vagyunk képesek hatni rá mentális úton. Különösen és elsősorban a sajátunkra, de ha kellő mértékben elsajátítjuk ezek fortélyait (amelytől óva intek mindenkit), az esetben bármily anyaggal bármit megtehetünk csupán akaratunkkal. Erről is később. Tehát a luciferzumban azt írtam, amikor Istent próbáltam leképezni, hogy "Isten a saját képére teremtett bennünket. Tehát nem Ő olyan, mint amilyennek mi hisszük magunkat, hanem mi va-

gyunk olyanok, mint Ő. Azaz örökösen áramló, mozgásban lévő energia.” Eddig az idézet. Nos, ez valameddig igaz is, de az a helyzet, hogy messze nem a teljes igazság. A teljes igazság az, hogy amit mi a testünként érzékelünk, függetlenül attól, hogy illúzió vagy sem, függetlenül attól, hogy miből áll az általunk matériának érzékelt kéz, láb és egyéb testrész, azért csak érzékelhetőek számunkra, és mi tagadás, mindez egy hihetetlenül tökéletes és elképesztően komplikált rendszer részei minden élő és tudattal bíró kis sejtig bezáróan. Most erre a csodálatosan komplex, elképesztően bonyolult és finom rendszerre mondja a legtöbb ember, hogy „én”. Pedig ez minden tökéletességével együtt sem maga a lény, csak egy eldobható, egyszer használatos bőrruha, amelyet időről-időre el is dob a lény, aki az ember. Igaz, ez sem mindenkire áll. Visszatérünk erre is. Ha pedig ez így van, akkor milyen lehet maga az ember? Nos, ugyanolyan, mint a ruha. Analógia, avagy megfelelés törvénye. Az a helyzet, hogy ez a valódi alakunk is, ahogyan a Teremtő Atyánké is, aki valóban az Ő képére teremtett bennünket. Persze Ő nem él ezzel a sűrű ideából szőtt anyagi testtel, de amikor eljött gyermekeiért az Úr Jézus testében, bizony Ő is bírt vele. És amikor az angyaloknak megjelenik, ők is embernek látják az Urat. Jézus Krisztus tagadhatatlanul emberi formával volt megáldva. Nem gyíkember, nem ufo asztronauta volt szkafanderben, vagy valamiféle füstszerűen gomolygó szellem, hanem hús-vér ember, ahogyan mi is. Persze mondhatod, hogy nem voltam ott és nem csináltam genetikai elemzést a tőle kapott mintákból, de hiszem, hogy így van, ahogyan leírom. És itt megint eljutottunk az egyik legfontosabb tételünkhöz. Vagy igen vagy nem, vagy hiszel vagy nem. Ez a te döntésed kell, hogy legyen és muszáj is lesz döntened mert ezen múlik minden. Ettől függ, hogy mi lesz veled. Hogy hiszel-e benne, hogy elfogadod-e őt

Atyádnak, vagy sem. Tisztán és logikusan felismerhető az a tény, hogy amennyiben az ember (gondolkodó) nem kap egy pontos, erős fundamentumot (kiindulási alapként, akkor könnyen megtéveszthető és eltéríthető lesz a jövőben. Ugye-bár ez a “vagy igen-vagy nem” jelenség. Az ember azt hiszi el, ami éppen hatással van rá, vagy éppen logikusnak tűnik szá-mára. A következő héten pedig esetleg megint mást és így to-vább. Ahhoz, hogy az ember sziklaszilárdan megvethesse a lá-bát ebben a kaotikus világban, elengedhetetlenül szükséges ez a biztos alap, amely csakis az Úrban való hit és az Ő útmuta-tása lehet. Ha ebben az ember hitet tesz és megerősödik, nincs többé az a hatás, amely kibillenthetné egyensúlyából vagy megrendíthetné őt.

Sokan ragaszkodnak – ahogyan én is leírtam ezt – egy tel-jes mértékben leírhatatlan istenhez, de ha belegondolsz, nem az lenne a logikus, hogy az embernek Emberistene le-gyen? „Nem kell olyan isten, aki nem tud magyarul, szabad magyaroknak nem kell ilyen úr” Kifejezetten ennek az egy mondatnak az egyébként helyes gondolatmenetét követve te-hát nem kell olyan isten, aki nem ember, az embernek legyen ember az istene és hála az Úrnak, az is. A Legnagyobb Em-ber. Nincs más Isten az Atyán kívül! Nekünk, a teljes emberi fajnak, rassztól, élőhelytől, bolygótól, fejlettségtől függetle-nül, ugyanaz az egy Isten a Teremtő Atyánk. Nincs értelme más istent keresgélni, mert ha még lenne is, az nem törődne velünk. Miért is törődne? Hiszen nem az ő teremtményei va-gyunk. Mi csak a mi Atyánkra, az Úr Jézusra aki egy Vele, számíthatunk. Ő az Egyetlen Isten! Benne és általa létezőnk. Aki ezt nem hiszi, az megtagadja Őt. Természetesen az Ő számára nem szükséges a testben tartózkodás, mégis ebben az alakban szeret mutatkozni, ha úgy ítéli szükségesnek.

Hogy kik előtt mutatkozik meg így? Mint írtam, az angyalok előtt. Hiszel az angyalokban? Én például itt voltam komoly gondban. Egyértelműen hittem a létezésükben, és mindig ember formájú lényekként gondoltam rájuk. Mindegy, hogy szárnyal vagy anélkül, de egyértelműen és határozottan emberként. Egy felsőbbrendű emberként. De nem tudtam hova tenni őket. Nem fértek össze sem az alakatlan és leírhatatlan istennel, sem a szellemvilággal, sem az asztrális síkon kavargó degenerált csürhével, egyszóval nem nagyon illettek a képbe. De tudtam, biztosan éreztem, hogy ennek ellenére léteznek. Ha viszont ez a helyzet, akkor nyilván az én világképpemmel van a baj. Valamit én tudok rosszul, vagy nem elég jól. Többek között ezért is fordultam a Teremtőhöz azzal a kéréssel, hogy fedje fel kilétét, mert itt zsákutcába jutottam. Sőt! Nemhogy zsákutcába, hanem egy igen veszélyes ingoványba. Később beszélek erről is. Tehát – hála Neki – az Úr felfedte, illetve egyértelműsítette kilétét számomra, hiszen valójában mindig velem és mellettem volt, csak én voltam vak meglátni, és süket meghallani Őt. Ragaszkodtam az elképzeléseimhez, és amíg bele nem ütköztem a zsákutca végén lévő falba, nem voltam hajlandó más irányba elkanyarodni. Persze ez is logikus, miért is tettem volna, ameddig úgy tűnt, haladok. De az út a számtalan közül csak az egyik irányban járható végig. Ahogyan a labirintusban is csak egy helyes út van, a többin helyben jár, vagy a vesztébe rohan a kereső. Sajnos itt is ez a helyzet. De, aki hajlandó felnézni az égre, és keresni a tekintetével, az meg is fogja Őt látni. Azt is leírtam a luciferzumban, hogy „Ne veszítsd el Jézus arcát”! Ma már tudom, hogy akkor – bár nem így gondoltam, – még magam sem értettem pontosan, hogy mit is jelent ez a mondat, de annyira intenzíven érkezett meg a tudatomba,

hogy nyomban leírtam. Szerencsére. Nos tehát, ma már értem is pontosan.

Az angyalok úgy kommunikálnak egymással, hogy egymásra tekintenek. Így cserélik ki gondolataikat. Ha látják egymás arcát, akkor tudják venni a másik gondolatait. Ezt a „látást” persze nem úgy kell elképzelni, ahogyan mi látunk, ha ők egymásra gondolnak bármilyen „távolság” is van egymástól, látják egymás arcát. Nekünk is megvan még a magyar kifejezésünk erre, csak mára eltorzult a jelentése. Így szól: „Tekintetbe veszek”. Ősi nyelv a miénk, fogalmunk sincs, hogy milyen mélységei vannak, de erről már beszéltem máshol. Az angyalok tehát tekintetbe veszik egymást és különösen tekintetbe veszik az Urat. Mindig felé fordulnak, az Ő lénye világít nekik. A mennyekben nem kék az ég, hanem az Úr fénye ragyogja be azt. Ez a fény maga az Úr. Belőle nyerek az életüket, értelmüket, egyszóval az Úr az ő lételemük. Ahogyan a miénk is, csak pillanatnyilag nem tudunk róla. Ami pedig nagyon nagy baj, hogy itt ez nem is feltétlenül derül ki, csak akkor, amikor hazamegyünk. De ha csak ott jövünk erre rá, akkor már késő a bánat. Ha csak akkor szembeszülünk azzal, hogy ebben az életünkben (is) nagy ívben tettünk mindenre, ami a szeretetről, a jószágról, és a pozitív dolgokról szól, akkor már késő. Nem biztos, hogy kapunk újabb esélyt a szépítésre.

A kétkedőkről

Az Úrtól, az Atyától magát független individuumnak tekintő ember, aki istenné emeli saját szemében önmagát olyan, mint egy sejt a te szervezettedben, aki eldönti magáról, hogy ő igazából nem is hozzád tartozik és nem téged

szolgál, hanem önmagát, mivel ő is isten része, azonos jogokkal. Elvárja, hogy tápláld, hogy megadj neki mindent, amit csak képes vagy és amit csak lehetséges, de ő nem hajlandó ezért cserébe semmit sem adni, mert úgy gondolja, hogy neki minden alanyi jogon jár. Rosszabb esetben nem csak, hogy nem teszi a dolgát (azaz szolgál), hanem még kárt is okoz. Bomlasztani próbálja a rendszert, amely életre hívta őt. Hibás információkat próbál terjeszteni és tovább örökíteni. Vagy szolgál helyetted inkább egy valamilyen megfoghatatlan, univerzális istent, akit föléd helyez, de akit egyébként képtelen pontosan definiálni, így hát valójában nem is szolgálhatja, mert hogyan lehetséges a definiálhatatlant, a semmit szolgálni? Mi történik ezzel a sejttel? Kiveti magából a szervezet, mint tumorsejtet. Mert nem hasznos, ami pedig haszontalan az káros. Rákos. Nem illeszkedik többé az egységbe. Mert megtagadta azt. Leválhat a rendszerről és le is válik, mivel így akarja. Csak utána jön a kellemetlen meglepetés, hogy az őt éltető rendszert hagyta el. Meddig élhet egy sejt, az őt létrehozó és tápláló szervezet nélkül?

Sokan vannak olyanok, akik már eljutottak odáig, hogy hisznek az Atyában, az Úr Jézusban, és az angyalokban is. Azonban zavart és kételkedést okoz bennük, az a rengeteg egymásnak sokszor meglehetősen ellentmondó információ, amellyel találkoznak nap mint nap e világban. Ezek az emberek azon gondolkodnak, hogy vajon ez az isten a legnagyobb, vagy van olyan, aki még nála is nagyobb isten? Felmerül bennük a dilemma, hogy mi van, ha az Atya „csak” egy helyhez (föld-naprendszer, stb.) vagy fajhoz (emberiség) kapcsolható isten, akkor nem lenne-e helyesebb megkeresni az egyetlen és legnagyobb istent? Az Úr, az Atya! Az Egyetlen Isten! Amint feljebb kifejtettem, minden emberi lény

teremtője Ő, függetlenül attól, hogy milyen színű, rendű, nemű, vagy hol (országban, földrészen, bolygón) él. Az remélem mindenki számára logikusnak tűnik, hogy minden emberi lénynek egy az Atyja. Az is logikus, hogy az ember a saját fajtájával törődjön. A saját dolgával és leginkább a saját istenével. Ne keressen alternatív istent magának, ha ott van a sajátja! Sokaknak ez a lehetőség nem elég jó. Ezek keresnek és kutatnak, tanulmányozzák az egyéb vallások tanait, esetleg be is térnek az adott egyházba, szektába, és megnyugodva elmerülnek annak tanításaiban. Honnan tudhatják, hogy tévednek? Ha nem érzik, akkor sehonnan. Az érzelmek e világban nem oszthatóak meg. Fizikailag nem. Ha az egyik ember fizikai szinten be tudná bizonyítani a másiknak, hogy ő tudja jól és az ő általa imádott isten az igazi, az egyetlen, akkor már régen nem lenne ennyi vallás és egyház ezen a bolygón. De ennek a szférának éppen ez az egyik legfontosabb sajátossága. Hogy nincs meg eredendően a bizonyosság. Hinni kell. A meggyőződés és a hit pedig egyéni élmény. Az Úr szól mindenkihez, de az, hogy hívását meghallja-e az egyén, ha meghallja hallgat-e rá, az teljesen az adott egyéntől függ. Hogy kinek és mit hisz el. A szívére hallgat vagy más emberekre, akik meggyőzik őt ilyen-olyan állításaikkal. Azok az emberek, akik eltérő kultúrákba, ezáltal eltérő vallású közösségekbe születnek, általában kitartanak a saját hitük mellett. Érdekes módon éppen a katolikus egyház fiataljai körén belül dívik leginkább a hit elhagyása vagy az áttérés, más tanok egyházaiba. Sokan keresik az igazságot a buddhizmusban, vagy egyéb keleti vallási filozófiákban, néhányan a muszlim hitet választják inkább, de egyértelműen megfigyelhető, hogy a Vatikán hívei egyre fogyatkoznak. Egy dolog azért mégis van, amely teljesen bizonyos. Mégpedig az, hogy ebben a világban, ezzel a megértéssel semmi sem bi-

zonyos. Logikai úton és érvek alapján nem jut az ember tökéletes ismeretek birtokába, így mindenképpen a hitre kell támaszkodnia. Talán ez sem véletlen. Én úgy látom, hogy ha az ember megtartja az Úr Jézus Krisztus tanításait, csak akként gondolkodik, él és cselekszik, ahogyan Ő tanította, akkor abból csak jó származhat. Főként ha mindezt hittel és meggyőződésből teszi. Nem lesz nehéz ez annak, aki egyébként is igaz és tiszta ember volt addig is, míg megismerte az Úr tanításait. Tehát az az ember, aki valamely keresztény egyház tagja, követője, és nem csak azért, mert különben megszólják, vagy mert már a nagyapja is annak az egyháznak volt a követője, hanem igaz hittel és meggyőzéssel vallja Jézus Krisztust az egyetlen Istenének, az mindenképpen jó úton jár. Az, hogy a keresztény egyházak tanításai között vannak eltérések és papjaik között teológiai viták, nem jelenti azt, hogy a hívek rossz úton járnak maximum annyiban, hogy elfogadnak közvetítőket maguk és az Úr közé, ami egyrészt szükségtelen, másrészt ostobaság.

Nem kell egyház és nem kell pap. Az Úr egyháza, amely az egyetlen igaz egyház nem fizikai természetű. Tiszta és igaz hit az Úrban, tiszta és igaz élet, és az Úr szeretete kell, semmi egyéb. Ennek ellenére igen sok hívő ember gondolja úgy, hogy a hamis egyházak és azok papjai szükségesek ahhoz, hogy kedvesek legyenek az Úrnak.

De higgyen bármit is, az igaz keresztény ember nem tesz rosszat másnak, és az Urat ismeri el egyetlen Istenének. Ez a lényeg. Amit rosszul tud, abban kiigazítják, amikor hazamegy.

A földről, mint pokolról

Érdekes ez a dolog. Tévedtem is meg nem is, de inkább igen azon felismerések alapján, amelyek tekintetében az Úr felvilágosított a luciferzumban leírt meggyőződésemmel kapcsolatban. Először arról, hogy miben volt igaz, amit állítottam: Itt és most, ezen a bolygón ebben a szférában, itt az anyag világában, amelyet mi itt és most megtapasztalunk, sajnos valóban hatalmas úr a gonosz. Mondhatni, a gonosz e világ gondnoka. Így lett bolygónk luciferzum része. Az emberek jelentős többségét a markában tartja, és ő keveri a kártyát. Jól látszik ez a világ és az emberek állapotán. Bármerre is nézzünk, e szomorú ténynek a jeleit láthatjuk mindenhol. Háborúk, járványok, éhínség, pénzrabszolgaság, egymás kizsákmányolása, pornó, horror, terror, hamis egyházak, hamis és korrupt vezetők, soroljam? Ugye nem kell? Ez a világ nem olyan, amilyennek az Úr megálmodta és amilyennek a jóérezsű emberek szeretnék ismerni. Bukott világnak tűnik. Az azonban minden egyes embernek meglévő kompetenciája, hogy eldöntse bukni akar e a világgal, illetve azokkal, akik a bukásba sodorják, vagy inkább leválik róla, és Istennel tart. Ezt **itt még** mindenki szabadon eldöntheti. A pokolban már nem. A döntés könnyű, a cselekvés nehezebb. A gonosz hihetetlenül erős és rafinált játékos. Nem szívesen enged át egyetlen lelket sem az Úrnak, aki minden lehetséges erőfeszítést megtesz minden egyes gyermekéért, hogy megmentse a gonosz karmaiból. Óriási harc folyik minden egyes lélekért. Ahhoz, hogy célba juss, rá kell bíznod magad az Úrra. Amire azt mondd, hogy majd te megoldod, no, az nem lesz megoldva. Teljes alázat és tökéletes bizalom szükséges ahhoz, hogy eljuss a célig. Önfeladás. Amíg az én, vagyis az ego szerephez jut benned, nem nyerhetsz. Ha ezt most, ahogyan olvasod rossznak vagy erő-

sen túlzónak érzed, az az egod, a gonosz munkája benned. Anál nagyobb öröm, mint teljesen átadni magad az Úrnak, elmerülni a Vele való egyesülés boldogságában, nem létezik. Hiszen a mennybéli élet is erről szól, oda igyekszel, ez a végső célod. Tudom, ez így meglehetősen meseszerűen hangzik, esetleg egy buggyant szentfazék vérgőzös látomásának tűnik, de sajnos ez a kökemény igazság. A jelek ott virítanak minden apró szegletében e világnak, ordítva harsogják az igazságot, de a birka se nem lát se nem hall. Süket mint a hal és vak, mint a vakond. Ha véletlenül mégis nyitna az Úr felé, a társadalom nagy többsége azonnal hülyének nézi. Nézz magadba, tedd a kezed a szívedre! Neked nem ez a véleményed ezzel az írással kapcsolatban? Nos, ezért nehezebb a cselekvés, mint az elhárítás, mert nem elég csendben akarni, tenni is muszáj még hozzá nyíltan és vállalva a meggyőződésed. Már ha van. Ez természetesen nem azt jelenti, hogy muszáj templomba járni és fennhangon hirdetni fűnek-fának, hogy te milyen nagy hívő keresztény ember lettél. Szó sincs erről. Arról van szó, hogy meg kell szívlelni azokat az intelmeket, amelyeket Jézus nyilvánított, igaznak és tisztának kell lenni, valamint szívből el kell ismerni az Urat Atyádként. Ha ezt teszed, a lehető legjobb úton jársz a mennyek birodalmi felé. Azonban, mint mondtam nem elég csak tenni, de szívből kell tenni. Az jó dolog, ha az ember nem tesz rosszat embertársainak, a bolygónak, nem öli meg a pókot a falon, ez valóban szép dolog, de ha csak azért nem teszi ezt, mert fél az Isteni megtorlástól, mert halála után jó helyre szeretne kerülni, akkor szándéka nem ér egy fabatkát sem, hiszen az Úr az ember lelkét teszi mérlegre, azt vizsgálja, nem a cselekedeteit. Ezért bocsát meg sok bűnt az Úr, ha azokat nem gonosz szándékkal, tudatosan követi el az ember. Ha azonban a lélek gonosz, úgy a cselekedetei is azok lesznek. Még akkor is, ha csak „fejben” követi el azokat. Nem

üti meg azt akire megharagszik, de magában elátkozza ezer-szer és pokolra kívánja. Miközben mosolyog rá. Vagy szívesen ártana neki, de nem meri ezt direktben megtenni, így inkább csak úgy intézi a dolgokat, hogy a másik pórul járjon. Az ilyen ember nem sokban különbözik attól, akinek el is jár a keze. Az Úr szemében nincs különbség a kettő között. Miben nem volt igazam a luciferzumban? Abban, hogy ez a világ nem eleve pokoli helynek indult, inkább azzá vált. Nem kellene, hogy a gonosz szorításában sínylődjön. Az Úr azt mondta nekem, hogy „a pokolban nincs szeretet”. Egyértelmű és világos üzenet. A pokolban nem süt a nap, nem csicseregnek a madarak, nem zöld a fű, nem simogatja lágy szellő az ember arcát, nincs mosoly, nincs igaz barátság, igaz szerelem és még sorolhatnám. Bár itt is ritka jelenségek az iménti felsorolásban szereplő dolgok, de azért még léteznek, hála az Úrnak. A pokol, illetve poklok, (mert sok van abból is) valóban léteznek, ahogyan a mennyek is, de mi itt nem látjuk ezeket. Látunk azonban pokoli és mennyei dolgokat. A mi döntésünk az, hogy melyekre figyelünk inkább. Ezt a világot mindkét oldal, a sötét és gonosz, illetve a mennyei erők hatásai is egyaránt átjárják. Mindkét oldal célja, a lehető legtöbb lélek magának való megszerzése. Sajnos e világban az Úr állítása szerint jóval sikeresebb a gonosz, ami a lélekgyűjtést illeti. Hogy kik tehetnek erről, azt már máshol elég alaposan kifejtettem a módszereikkel együtt. Most inkább azt vizsgáljuk, hogy mi is hát akkor e hely, e világ, ha sem a menny, sem a pokol? Kik azok a lények, akik ebben a „földi pokolban”, siralomvölgyben, árnyékvilágban kell, hogy létezzenek és miért kell itt létezniük? Ezekre a kérdésekre ad választ a következő fejezet.

Hogyan épül fel az Úr birodalma?

Mindahhoz, hogy ezt megérthessük vagy legalább elképzelhessük, szükséges megérteni azt, hogy abból a szűk és hihetetlenül korlátozott minimálperspektívából, amely nekünk itt megadatott, muszáj kilépnünk.

„Több dolgok vannak földön és egen, Horatio, mintsem bölcselmetek Álmodni képes.”

Shakespeare tudott valamit. Mit jelent ez? Azt, hogy konkrétan semmit sem vagyunk képesek érzékelni a valóságból, amely ettől függetlenül létezik és körülvesz bennünket. Tényleg a szó szoros értelmében úgy kell ezt elképzelni, mint egy akváriumban élő hal esetét. Egy az egyben erről van itt szó. Neki az a teljes világa, amelybe született, amelyben él, annyi, amennyit megismerhet és kész. Halunk időnként lát valamit az akvárium üvegfala mögött, ahogyan mi is, ha felnézünk az égre éjjel, vagy éppen amikor fura álmokat látunk, de egyébként halovány fogalma sincs semmi egyébről, mint az akvárium belsejéről. Vakegér módjára alkotunk képet a világról. Hiszed vagy sem, még az is nehezen érthető sokaknak, hogy a föld forog a nap körül és nem fordítva. Mert ők bizony úgy látják. Most azt hiszed, hogy viccelek. Sajnos nem. Nem akarom bántani fajunkat (legalábbis ami a földlakókat illeti), de azt kell mondjam, hogy úgy nagyjából se kép se hang, ez a helyzet. Amint már említettem, ettől függetlenül viszont hihetetlenül meg vagyunk elégedve magunkkal. A teremtés koronájának, az evolúció csúcsának határozzuk meg magunkat, pedig inkább az ostobaság csúcsait döntögetjük szorgalmasan, mindig újra és újra felülmúlva önmagunkat. Intelligensnek nevezhető e az a faj, amelyik atombombákat hajigál

a saját bolygójára? Tudom-tudom, ne általánosítsunk. Te sem hajgáld meg én sem. De ettől még hullnak a bombák, dörögnek a fegyverek, az emberek meg elmennek szavazni a politikusokra. No, már ez az utolsó tétel önmagában elég bizonyíték arra, amit állítottam. Hagyjuk. Tehát ha egy vírus intelligens, akkor mi is. Lehet ezzel vitatkozni csak nem érdemes. Ha mégis van kedved hozzá, akkor jobb, ha most ajándékozod el ezt a könyvet valakinek. Ne érts félre, a fentiekben a nagy átlagról beszélek, de a föld népességének a túlnyomó részét ezek alkotják. Na, tényleg hagyjuk.

Tehát az lenne a fontos, hogy ki tudjunk lépni legalább fejben ebből a szűklátókörűségből, és megpróbáljunk hinni (mert mást nem tehetünk) azokban a dolgokban, amelyet egy nálunk mérhetetlenül magasabb intelligencia tár elénk, hogy segítsen bennünket. Az emberi faj olyan mértékben vesztette el kapcsolatát a felsőbb szférákkal, hogy azok már nem is hiányoznak neki. Az anyagban keresi a boldogulást és az üdvözülést, ahol nyilvánvalóan nem találhatja meg. Csak az számít neki, amit megfoghat, birtokolhat, amit értékesíthet és amiért hasznot remél. A pénz, a drágakövek és a nemesfémek vették át Isten helyét, az emberek ezeknek a dolgoknak a bűvöletében élnek. Azt kérdezik, mire jó a hit? Adnak azért valamit a boltban? Ha nem, akkor nem érdekes. Az anyag hajkurászása elfordítja az ember tekintetét az égtől a föld felé. Aki az anyag hajkurászásával van elfoglalva az nem láthatja meg Istent. Aki pedig nem látja meg Istent itt a földi létben, az nem látja meg az Ő országát később sem, amikor hazamegy. A hit arra jó, hogy kifogja a szelet a tudásvágy vitorlájából. Megnyugszik a lélek és ahelyett, hogy állandóan titkok után kutatna, ahelyett, hogy mindenáron a dolgok mögé akarna látni, hálásan elfogadja a boldog és

egyszerű életet, amely ha az ember belegondol, talán nem is annyira rossz itt a földön. A vágyak azok, amelyek az embert a rosszra készítetik, a gonoszságba viszik, és amelyek megtörtik nem csak a kedélyét, de a lelkét is. A vágy az a mérték, amely kielégítéséért alkut köt az ördöggel. És ha egy vágy kielégül is, akkor azonnal jön a helyére egy másik vagy akár több is. De a legtöbb vágy nem talál kielégülést, maximum csak ideiglenesen. Újra és újra ki kell elégíteni, de jellemzően egyre több és több kell ehhez is. Amióta az ember szert tett a megismerés vágyára, azóta rohan a saját veszébe. Mert nem tudja, nem érti cselekedetei súlyát. Ezért akarta az Úr, hogy boldog tudatlanságban, így ártatlanságban éljék le életüket majd térjenek meg hozzá a mennyei birodalmakba, ahol már nem fenyegeti veszély őket, ahol mindent, amit lehetséges megértenek, meglátják az összefüggéseket, ráébrednek mi a jó nekik, és ahol boldog biztonságban és szeretetben fejlődhetnek az örökkévalóságban az Ő oltalmában.

Ezt a lehetőséget dobtuk el magunktól. Ezért kell alantasabb világokban újra és újra megszületnünk, ha egyáltalán vagyunk annyira szerencsések, hogy kapunk esélyt az újjászületésre. Mert, mint mondtam ez sem jár mindenkinek és csak úgy. Nézzük tehát, hogyan épül fel a valódi világ, amely, aki maga az Atya.

Amint már beszéltünk róla, meghatározó jelentőséggel bír az analógia, avagy a megfelelés törvénye. Az Atyát, aki maga az Egyetlen Létező, (az Ő „teste” a mennyei birodalom is), akiben minden és mindenki létezik, angyalai úgy is hívják, mint a „Legnagyobb Ember”.

Ez azért van így, mert ők úgy látják, hogy az Atyában minden egyes létezőnek dolga és feladata van, ahogyan az emberi testben is a szerveknek, azok minden egyes kis sejtjének,

és a sejtek építőelemeinek is. Amelyet pedig ők képesek fel-fogni a nagy egészből az egy emberi testre emlékezteti őket, ahol az angyali rendek feladatuk szerint az emberi testrészek és szervekhez hasonlóan elhelyezkedve érzékelik egymást. Semmi sem véletlenül van ott ahol, semmi sem csak úgy van ott ahol, minden, még a legparányibb alkotó is dologgal van ellátva, szolgálja a nagy egészet. Ez ad értelmet a létének. Ez az egység lényege. Nem azért léteznek ezek a parányi kis alkotóelemek, hogy önmagukért tevékenykedjenek, hanem csak és kizárólag azért, hogy az egységet szolgálják. Ha az egység jó, ha minden tökéletesen működik, akkor nekik is jó, ők is tökéletesen működnek. Mindennek van értelme és célja, működik a rendszer. Nem élhetnek az egység nélkül, hiszen az egység teremtette meg őket, az táplálja és tartja meg mindannyiukat. Tökéletesen értelmetlen számukra az önszolgálat fogalma. Az angyalok sem látják át a teljes egészet, csak azt, amely a feladataikhoz szükséges. Azonban folyamatosan fejlődnek és növekednek az Úrban, aki mindannyiuk, mindannyiunk Teremtő Atyja és megtartója. Egyetlen célja van életüknek, a lehető legodaadóbb és legtökéletesebb szolgálat. Minden vágyuk és igyekezetük erre irányul. A „szolgálat” kifejezés azonban ne tévesszen meg minket. Ha megint a földi, az anyagban élő ember fogalmatárából indulunk ki, abból eredeztetjük e szó jelentését, akkor az alantasnak és sokak számára megalázónak tűnhet. Az Úr szolgálata, maga a tiszta boldogság. Ez a lét egyetlen értelmes célja. A mennyei birodalmakban ez a „szolgálat” egy olyan létminőséget jelent, amelyet földi ismereteinkkel el sem tudunk képzelni. Csak a szeretet, az igazság, a jóság, a bőség van ebben a szolgálatban. Nincs éhség, fájdalom, félelem, kiszolgáltatottság. Ebben élnek az angyalok. Csoda hát, hogy az Úr szolgálata az egyetlen vágyuk és legnagyobb

örömük? Ha már így ismét szóba kerültek, hát jogosan merül fel a kérdés, hogy tulajdonképpen kik és miféle lények az angyalok? Honnan származnak, ki teremtette őket, mit tesznek, mik a céljaik? Miféle helyen és milyen életet élnek? Hogyan illenek bele a teremtésbe és milyen erővel, hatalommal bírnak? Azok egyformák-e vagy különbözőek? Ha különbözőek, akkor mitől és miben azok? Rengeteg kérdés adódik velük kapcsolatban és minden kérdés egy újabbat szül. De azért megpróbálok képet alkotni az angyalok világáról, amely nem más, mint a mennyei birodalmak, amelyek pedig maga az Atya.

Az Atya minden teremtményét angyali életre szánta. Ehhez megteremtette a mennyei birodalmakat. Több ilyen nagy birodalom van és azokon belül is sok kisebb. Általános érvényű, hogy ezek (frekvenciában) minél közelebb vannak az Úrhoz, annál fejlettebbek (magasabb frekvenciájúak). Annál nagyobb a bennük élő lények megértése, azok egysége az Úrral. Tehát a legmélyebb, legalacsonyabb (frekvenciájú) világ (sík, szféra) az emberi létben az anyagi vagy fizikai. Itt élünk mi földi emberek a fizikai testünkben. E felett következnek a szellemi síkok. (Éteri, asztrális, mentális) A szellemvilág felett pedig vannak az igazi mennyek, és azok számtalan "városa". Swedenborg megfogalmazása szerint először a külső menny. Itt laknak a jó szellemek vagy *természeti angyalok*. Majd a középső menny. Itt élnek az angyali szellemek vagy *szellemi angyalok* és a belső menny, ahol az Úrhoz legközelebb élő *mennyei angyalok* lakoznak. A tökéletesség, ahogy az emberben is, így növekszik a külsőtől a belső felé. Az emberi faj célja az ide való bejutás. Mennyszerűnek tetszik a földi viszonyokhoz képest a szellemi szféra sok magasabb helye is, de azok még nem a mennyei birodalom részei. Az angyalok te-

hát olyan lények, akik egykor emberek voltak, ahogyan mi is, de az Úrhoz hű és tiszta életet éltek, így elnyerték a jogot, alkalmassá váltak a mennyekben való örök életre. Ameddig egy lény nem elég tiszta, egyszerűen képtelen bejutni a mennyi szférákba, mivel a frekvenciája még nem elég magas ehhez. Addig kell tisztulnia, míg eléri a megfelelő szintet és bejuthat a saját frekvenciájának megfelelő mennybe. Onnan már nem kell többé inkarnálódnia alacsonyabb síkokra. Fejlődhet a tökéletességben. Több menny van, ezekben pedig számtalan kisebb. Mindegyik egyfajta minőséget képvisel. Lakói tisztasági és fejlettségi szintje szerint különböznek egymástól. A mennyi birodalom sokkal hatalmasabb, mint az alsóbb síkok a poklok kivételével, mert azok azonos nagyságúak a mennyekkel. Egyensúly van közöttük, mindkettő –ellentétben a hiedelemmel– az Úr felügyelete alatt áll. Lucifernek az anyagi sík, és ezen belül a mi világunk uralma jutott, ennek nyilvánvaló jeleit felismerve állítottam azt, hogy ez itt a pokol. Pedig ez „csak” egy sok tekintetben pokoli helyé tett világ. Tehát a mennyek és a poklok a két „véglet.” Ez természetesen helytelen kifejezés, mivel az Úrban nincsenek végletek, de úgy gondolom, hogy az olvasó számára érthető lesz mire célzok. Mint említettem, e „két véglet” világai között helyezkedik el a szellemvilág és az anyag világa azokon belül is rengeteg változatban, és minőségben (frekvenciában). E két utóbbi szféra (anyagi és szellemi) az az egészhez mérten igen szűk spektrum, amelyet a tudósok, spiritiszták, és a mindenféle okkult tudományokkal operáló emberek fürkésznek. Pontosabban a fizikai, éteri, az asztrális és a mentális sík, vagy szellemvilág. Földünk „tudósai” ezeken belül is csak a fizikai világot hajlandóak elismerni (mert azt látják és tudják mérni), azt kutatják. Ők az akvárium professzorai. Pontosán ismerik minden egyes kavics és homokszem helyét az akváriumban,

anyaguk kémiai összetételét, az akvárium egyéb élőlényeit, azok természetét és biológiáját, az akváriumban uralkodó ökoszisztéma alakulását is jól le tudják írni, kiválóan ismerik az akváriumvíz összes tulajdonságát is, miközben aggodalommal lesik, hogyan válik az egyre élethetlenebbé, de nagyjából és egészében ennyi a tudományuk. Amelyik hal azt állítja nekik, hogy ez a valóságnak csak egy igen elhanyagolható, gyakorlatilag lényegtelen kis töredéke, azt leidiótázzák és akkor még jól megúsza. Tehát e két utóbbi szféra is számos és elképzelhetetlenül hatalmas birodalmak, de jóval kisebbek, mint a mennyek és a poklok birodalmi. A működésük leegyszerűsítve valahogyan így néz ki: A teremtett lelkek emberként megszületnek egy adott világon, ahol leélik emberéletüket jól vagy rosszul. Ha tiszták és büntetlenek maradnak, ahogyan az Úr szeretné, szeretetben és igazságban élnek, fizikai létük végén egyenesen valamely mennybe jutnak. Aszerint, hogy milyen tisztaság jellemezte őket életükben. Megváltja őket az Úr – a Megváltó – a reinkarnáció mókuskerekéből és nyomorúságából, amely azért még mindig sokkal jobb, mint a poklok, és üdvözülnek a mennyekben. Ha a gonoszság volt az, amely irányította őket, akkor ugyanilyen gyorsan jutnak az ő negatív minőségüknek megfelelő pokolba. Amennyiben úgy éltek, hogy a mennyre még nem voltak méltóak és elég tiszták, követtek el hibákat, bűnöket, de azok bocsánatos bűnnek számítottak az Úr szemében, kapnak egy idő után (amikor az adott világ körülményei a tervnek megfelelően alakulnak) újabb lehetőséget arra, hogy jóvátegyék hibáikat és megtisztuljanak azokból. Ezek a lelkek vesznek részt a reinkarnációs körforgásban egészen addig, amíg meg nem tisztulnak annyira, hogy bejuthassanak a mennybe. Mottójuk (fonetikusán:) Mennybe a mennybe!

Ezért hívják az anyag világot *tisztítóhelynek* is. Ahogyan Szepes Mária fogalmazott:

„Mert a tévképzetet a sűrű halálvilág poklában kell anyaggá formálni, a lappangó bűnnek testet kell adni, a pusztulás csak ott férhet hozzá. De ez a pusztulás megtisztulás; feltámadás egy magasabb régióban. A mocsok, a nyomor, a szenvedés, a halálkín és a máglya épp annyira szükséges a megváltáshoz, mint a Messiás véráldozata!”

Tehát *csak* ezek az emberéletükben bocsánatos bűnöket elkövetett lelkek kapnak esélyt egy-egy új inkarnációra, testet öltésre, hogy bizonyíthassák érettségüket a mennyei életre, ahonnan már nem kell ismét visszaszületniük az anyagba. Ez a cél. Azonban mindaddig, amíg újra testet ölthetnek a fizikai síkok valamelyikén, a szellemvilágban élnek, amely a mennyek alatt és a poklok felett, „középen” helyezkedik el. Aki a pokolra kerül, többé onnan nem szabadulhat. Az, hogy ez valóban az örökkévalóságig így marad-e, az Úr titka. Ő azt mondja, hogy a pokolból nincs kiút. Azt mondja, hogy minden teremtménye megkap minden lehetséges segítséget és figyelmeztetést, ameddig még van lehetősége javulni, de ha ezzel nem él időben, akkor menthetlenné válik és a neki megfelelő minőségű pokolra kerül. Nem az Úr taszítja oda, hanem a gonosz lélek saját maga igyekszik oda jutni, mert a valódi világban az azonos minőségek ellenállhatatlan mágnesként vonzzák egymást, mind a pozitív (jó), mind a negatív (gonosz) oldalon. A legapróbb minőségi (frekvencia) különbség is eltaszítja egymástól a lelkeket. A lelkek tehát oda kerülnek, ahol a nekik megfelelő minőség, frekvencia van. Az alantas alantas helyre, az emelkedett pedig emelkedett helyre. Az alantasból, azaz a pokolból pedig

nincs már lehetőség újabb inkarnációra a fizikai síkra (a tisztítóhelyre), ezért nem lehet már onnan „szépíteni”.

A való világban a magasabb szférák az Úrtól erre felhatalmazott lakói képesek látni az alacsonyabb szférák lakóit, fordítva nem működik a dolog, bár ugyancsak felhatalmazással, magasabb rendű lények meg is jelenhetnek alacsonyabb szintűeknek, akik ilyenkor képesek érzékelni őket. A poklok lakói gonoszságuk mértékében gyötrik, kínozzák egymást, mert ezek az alantas tevékenységek okoznak nekik örömet. A többiek szenvedése, fájdalma a lételemük, míg a mennyei angyaloknak a szeretet. A mennyekben az angyalok emelkedettségi szintjüknek megfelelő tanításban részesülnek, és ugyancsak képességeiknek megfelelő hasznos munkát végeznek az Úr szolgálatában, amely által fejlődnek. A szellemvilágban is elkülönülnek a lények, hasonlóképpen, mint a poklokban és a mennyekben aszerint, hogy milyen minőséggel bírnak. A szellemvilág lakóinak a célja tehát a mennyekbe való bejutás. Vannak itt gonosz szellemek is, akik bár más motiváció által hajtva, de a jó szellemekhez hasonlóan szolgálatot tesznek az Úrnak. Minden inkarnálódott lélek (ember) mellett van angyal és jó szellem, valamint gonosz szellem, aki a poklok hatásait közvetíti a fizikai síkon élő lénynek. Ez az, ami döntéshelyzetbe hozza a fizikai testben élő lényt (esetünkben a földi embert), aki szabad akarat szerint hallgathat a gonosz, vagy a jó sugallatokra. Akikre hallgat, akiknek megnyitja magát azok egyre erősebbek lesznek benne, és egyre nagyobb befolyásra tesznek szert az adott lélek életében. Így lehetséges a mi világunkban az egyre nagyobb gonoszság vagy jóság kifejlődése egy-egy emberben. Vannak, akik stagnálnak sokáig, azaz egyik oldalnak sem sikerül bennük felülkerekednie. Elkövetnek hibákat, bűnöket, de semmi végzeteset, viszont elkövetnek jó

cselekedeteket is, azonban nem kellő mértékben és elég jókat ahhoz, hogy a negatív cselekedeteiket megfelelő mértékben ellensúlyozzák. Ezek a lelkek tehát azok, akik sorozatosan újjászülethetnek annak érdekében, hogy valamerre elbillenjen a mérleg nyelve, és végül elnyerhessék méltó helyüket az örökkévalóságban akár a negatív, akár a pozitív oldalon. Ezek vagyunk mi, földi emberek.

Tudomány-mágia-okkultizmus

„Aki tudja, hogy a tudás és tudatlanság, mindkettő elégtelen, és e kettős felismeréssel lépi át a halált, csak az halhatatlan.”

„A tudatlanok vak sötétségben bolyonganak, de még va-kultabb sötétségben járnak azok, akik tudást tudásra halmoznak.”

Most jutottunk el oda, hogy ismét kitérek egy fentebbi állításomra. Nevezetesen arra, hogy nem feltétlenül hasznos az, ha valaki tudni akar. Hogy a tudás relatív fogalom, hogy kétélű fegyver, amely könnyen bajba és romlásba taszíthatja azt, aki magát tudósnak hiszi és megpróbálja feltárni az Isten dolgait. Vegyük sorra! Kik a „tudatlanok”? Két fő csoportjuk van. Azok, akiknek a leghaloványabb fogalmuk sincs semmiről, valamint azok, akik már sejtik, hogy mozdulni kellene valamerre, csak nem igazán tudják eldönteni, hogy merre van az a valamerre. Ez utóbbiak a keresők, de előttük ejtsünk néhány szót a se kép-se hang csapatról. Azok az emberek tartoznak ide leginkább, akiknek egyetlen gondolat sem fogan meg agyában sem bármilyen hitről, sem bármilyen egyéb el-

vont dologról. Bizony, ők rengetegen vannak. Leélik úgy az egész életüket, hogy egyetlen árva gondolatuk sincs Istenről. Hallják a nevét, ismerik ennek a szónak a jelentését, de nem érdekli őket, nem foglalkoznak vele. Csak az érdekli őket, amit megesznek, megisznak, elkölthetnek, megszerezhetnek, birtokolhatnak, és hasonlók. Egyszerűen nincs szellemi kapacitásuk, de igényük sem arra, hogy valóban lényeges dolgok felé koncentrálják „értelmüket”. Kár rájuk vesztegetni az időt és a szót, egyszer majd eljön talán az idő, amikor ők is keresőkké válnak. Speciális fajtájuk az ateista, különösen a harcos. Nos, ezek már megérnek egy misét. Az ateista egy igazán elképesztően és különlegesen kőfejű fajta. Ő ugyan gondolkodik, akár elvont dolgokról, sőt Istenről is, de inkább ne tenné. A harcos természetű ateista minden elméletet megragad, hogy bebizonyítsa –mert ez a mániája –, hogy nincs sem Isten, sem szellemvilág. Ezek amikor meghalnak, nem hajlandóak elhinni, hogy már nem a földi testükben vannak. Makacs népség. Az ateisták többsége azonban a lágyabb vonalat képviseli, akiket egyszerűen csak nem érdekelnek az ilyen „ostobaságok”. Nekik csak szimplán nincs idejük Istenre. Nem harcolnak, érvelnek, bizonygatnak, egyszerűen csak tökéletesen hidegen hagyja őket a dolog. Jó kifejezés ugye? „Hidegen hagyja.” Hideg a szellemvilág nyelvén egyenlő a hit és szeretetnélküliséggel. Szomorú állapot.

A második csoportot azok alkotják, akik keresik az utat, azaz az Urat, de csak vakon tévelyegnek a különböző spirítiszta áramlatokban, alternatív vallásokban. Különböző praktikákkal, fizikai és mentális technikákkal próbálkozva, kívülről befelé történő irányultsággal igyekeznek meglegelni a belső harmóniát, amely nézetük szerint egyenes út a szerintük az éppén aktuális istenhez. Be kell ismernem, súlyos té-

vedésem volt, amikor a luciferzumban azt írtam: „Szükség van a mélyebb tudati szintek megismerésére. Meg kell tanulnunk tudatosan eljutni az alfa, majd a théta agyhullámok által elérhető birodalomba. Csak itt láthatjuk meg a valóságot, igazán csak itt ölelhetjük magunkhoz Istent”. Idézet bezárva. Nos, ez nem így van. Nincs feltétlenül szükség az ilyen jellegű technikák alkalmazására. Ha valaki szeretettel a szívében Istenen elmélkedik, az bőven elég az Úrral való kapcsolat létrehozására, és ez a tevékenység egyébként is el fogja juttatni őt egy nyugodtabb, elmélyültebb állapotba. Amikor a fent idézett sorokat írtam, akkor még magam is így hittem, és gyakoroltam is ezeket a dolgokat nem is eredménytelenül. Olyan technikákat is alkalmaztam, amelyek egyediek és teljesen belső sugalmazásból eredőek voltak. Ma már jól tudom, kik sugalmazták ezeket. Az ezekkel a baj, hogy ráadásul működnek. Ezért hiszi el az ember, hogy pozitív szándékúak. Pedig nem azok. Éppen, hogy bajba sodorják a gyakorlójukat, mert ez nem más, mint az önmegváltásra irányuló önszolgálat. A sejt-hasonlatnál maradván olyan ez, mintha mondjuk egy májsejtünk elkezdene magát fejleszteni egy olyan saját elgondolása alapján, hogy ő többé már nem akar csak egy szimpla májsejt lenni, hanem inkább sokkal több, mert ő annál többre hivatott, mint hogy egy szimpla májsejt legyen. Igaz annak teremtettük őt, de neki ez kevés. Majd ő tudja és eldönti, hogy mi neki a jó. Hiszen része a mi egységünknek, így azonos jogokkal bír, mint mi. Ez a sejt nem fogja ezután úgy és azt tenni, ami a dolga lenne. Gondoljuk csak át! Mennyiben szolgálják ezek az önfejlesztő tevékenységek rajtunk kívül bárkinek is az érdekét? Ez a törekvés csak és kizárólag rólunk szól, kizárólag a saját felemelkedésünket célozza. Tudom, sokan nem értik, miért baj ez. Azért baj, mert az Úr szemében az önszolgálat az

egyik legnagyobb hiba, hogy finoman fogalmazzak. Ezek a törekvések pedig e tevékenység klasszikus példái. Ráadásul még az is a céljuk, hogy önerőből vagy emberi segítséggel jussunk el olyan állapotokba, amelyet egyébként csak és kizárólag az Úr adhatna meg nekünk. Ha akarná. Nem véletlen az állapotunk. Nem véletlenül nem látunk át a függönyön, és nem véletlenül vagyunk olyanok, amilyenek. Aki ezt az állapotot nem hajlandó elfogadni, tenni próbál ellene az csal. A hamiskártyásokat pedig sehol sem szívlelik. Még akkor sem, ha ők maguk nem tudják mit cselekednek. Hiszen ők nem akarnak csálni, csupán nyerni. De azt minden eszközzel. Erről van tehát szó. Az a probléma, hogy a kereső ember ma nem hisz a hagyománynak. Nem bízik elődei tudásában, hitében. Mindent elvet, amit nem ő talál ki, vagy fel magának. Ezért könnyű megvezetni. Csak az újat, az egzotikust keresi, csak azt tartja igaznak és célravezetőnek, ami minimum egy földrésznyi távolságból érkezik meg hozzá. Az információáramlás hihetetlen felgyorsulása pedig lehetővé teszi, hogy minden ilyen tan, filozófia, származzon bármilyen kultúrából, azonnal eljusson hozzá, ha úgy kívánja. Találd meg a saját vallásod? Igen! De ne kitaláld hanem meg! Nagy különbség. Hódítanak a keleti filozófiák, mindenféle misztikumba csomagolva Istent és a világ dolgait, pedig –különösen itt, a mi földrészünkön – minden itt van az orrunk előtt. De ez a keresők jelentős részének nem kell. Ősdi, avitt, ciki, mert a nagy is valami ilyesmikkel nyaggatta állandóan, s a többi. Utálta a suliban a hittan órákat, mert muszájból kellett tanulni, esetleg valami igazi „gyermekbarát” pap tolmácsolásában ráadásként. Egyébként is, ez a katolikus egyház állandóan botrányoktól hangos, ez lenne az Isten valódi egyháza? Nem hiszi el és belátom, a nevezett egyház valóban csak tovább ront a helyzeten. Ha a belső meggyőződés még

nincs meg, akkor ezek a dolgok nem segítenek abban, hogy a hite az Ūrban kialakulhasson. Inkább néz magának valami jóféle Krisna-tudatot, vagy buddhizmust, esetleg valami ősi hitet, mint a boldogasszony hit, a sámánizmus, lámaizmus, és még sorolhatnám ezeket. Amikor talál magának egy éppen szimpatikusabbat, gyorsan vált is és ezentúl az lesz az igazi. A nagy egyházakról pedig nem is beszéltem, amelyek hihetetlen tömegeket tartanak béklyóban.

A kereső csak tévelyeg, csapódik ide-oda a sok tan és filozófia útvesztőjében, majd végül kialakul benne valami turmix, amelyet hisz is meg nem is. Kipróbált eddigre mindenféle módszert, otthon van a jógában, a meditációk különböző fajtáiban, ismer negyvenféle mudrát, mantrát, kézrátétellel gyógyít, és ha jól csinálja ezeket a gyakorlatokat, olyan élményekben van része, amelyekről nem is oly rég, még csak nem is álmodott. Mint mondtam, ezek a dolgok működnek. Különben már régen eltűntek volna a feledés homályában. Az ember valóban bír isteni erővel, mivel az Ūr a saját képére és hasonlatosságára teremtette, ráadásul olyan teremtő hatalommal ruházta fel, mint egyetlen más teremtményét sem. A kérdés, hogy mihez kezdjünk ezzel? Eszünk abból az almából vagy elfogadjuk, amit kért tőlünk az Ūr, és eszünk minden másból csak abból az egyből nem. Ez hát a mi döntésünk. Szabad akaratunk szerint. Az is nagy baj, hogy miközben ezek a technikák működnek, így egyre jobban motiválják az ezeket sikerrel gyakorló keresőket, a szelíd és igaz vonal egyre gyengül. Kevesen és halkán szólnak azok, akik még az igazságot beszélnek. Senki sem figyel rájuk, senki sem hallja meg őket ebben a nagy üdvrivalgásban. Ha valaki mégis meghallja egy-egy szavukat, csak legyint és lebolondozza az ilyen testvéreket. Ők pedig nem adhatják azt a csodát, amelyet az Ūr nyújt nekik létük minden pillá-

natában, mert az a csoda embertől embernek átadhatatlan. Ezt csak az Úr adhatja. Aki pedig falat épít maga köré, annak Ő nem adja meg. Csak aki kéri, az kapja meg. Ha csak egy rövid időre megkapná –ahogyan az velem is történt– azonnal rádöbbenne, hogy mi mennyit ér. A saját törekvésből elérhető állapotok is nagyszerűnek tűnnek a hétköznapi ember állapotaihoz mérten, de amit az Úr nyújt, az leírhatatlan. Olyan szelíd nyugalom és békesség árad el az emberben, amelyről addig álmodni sem mert volna. És ez nem csak időszakosan van jelen, hanem minden pillanatban. Nem múlik el semmikor. Az ember úgy érzi magát, mintha egy szeretetből és nyugalomból a lénye köré szőtt burokból létezne, amely nem enged hozzá semmilyen mocskot a világból. És minél jobban átéli ezt a csodálatos érzést, az annál inkább erősödik benne. Esze ágában sem lesz jógázni, meditálni, légző gyakorlatokat végezni, vizualizálni, és sorolhatnám még reggelig, csak boldog lesz és élvezzi azt a szelíd harmóniát, amely jelen van benne. Ez a harmónia belülről, az Úrból és az ember belső lényéből, amely kapcsolatban van az Úrral fakad és kiárad, míg a kereső gyakorlatai kívülről próbálnak befelé hatni. A jóga, a meditáció és az egyéb ilyen jellegű technikák, gyakorlatok sokkal jobbak, mint például a kocsmázás vagy a tévézés ez kétségtelen, de ha valaki egyszer megtapasztalja az Úr békéjét, azonnal felhagy ezekkel. Rájön, hogy szükségtelenek és nem ahhoz a célhoz vezetnek, amelyhez a kereső jutni akar. Ezek a technikák mind kívülről próbálnak befelé hatni. Kívülről ható praktikákkal akarják működésképpé bírni a belső lényt.

A kívülről befelé hatni próbáló tevékenységek pedig olyanok, mintha valaki egy autót úgy akarna kanyarodásra bírni, hogy kívülről próbálja az elejét betaszigálni a kívánt irányba, esetleg, ha már ügyesebb, akkor a kerekeit kézzel birkózva

befordítani a kanyar ívére. Mennyivel jobban működik ez belülről kifelé, amikor a vezető csak elfordítja a kormányt és megtörténik a kívánt hatás. Mindenki van egy sofőr. Engedni kell, hogy Ő vezesse az autónkat. Belső emberünket, sofőrünket úgy aktiválhatjuk, hogy teljes szívünkkel az Úr felé fordulunk. Ha az Úr méltónak találja az Őt kereső embert, s mindenkit méltónak talál, aki szívből fordul Őfelé, sosem fogja cserben hagyni, de ezekkel a tevékenységekkel éppen a támogatását játsszuk el. Nem fog bennünket az önszolgálatban segíteni.

Az engem ért kegyelem rendkívüli, mert mégis ezt tette velem. Igaz, engem sem az önszolgálatban, csak közben segített. Inkább kimozdított abból egy időre, hogy legyen lehetőségem összehasonlítani az akkor megtapasztalt és az előzőekben önerőből elért eredményeket. Megmutatta, hogy mi az, amelytől megfosztom magam hibás erőlködésem által. Megértettem, hogy akkor teszek helyesen, ha ráhagyom, ami az Övé és boldogan elfogadom azt, amit Ő kínál. Mi többet kaphatna egy ember ennél? Az Úr azt ad, amit csak akar. Minden hatalom és tudás az Övé. Megmutatta. Nem kellett semmiféle hosszás tréningeket végezni, vizualizációs gyakorlatok évekig tartó, fokozott koncentrációt igénylő kurzusait végigcsinálnom, csak hopp, egyszer egy pillanat alatt rövid időre megnyílt előttem az asztráltér. Nagyon relaxált állapotban hevertem egy kanapén, és néztem a falat. Tulajdonképpen nem is a falra fókuszáltam, csak néztem ki a fejből.

Aki végzett ilyen gyakorlatokat, tudja miről beszélek. Egyszerre eltűnt a fal, és a helyén először vastag és széles, sötét sávokat láttam, amint kigyózó mozdulatokkal siklanak rézsútosan a padlótól a mennyezet irányába. Olyan volt mintha rengeteg óriáskígyó haladna egymás mellett felfelé. Később

láttam még más dolgokat is, de ez most nem ide tartozik. A lényeg, hogy csak néztem, mint a birka. Sok időbe telt, míg felfogtam mi is történt. Ilyen dolgok nem esnek meg csak úgy, véletlenül az emberrel. Ha az Úr úgy akarja megtörté-
nik, ha nem, akkor nem. Tegyen bármit is a kereső. Azután megszűntek ezek a dolgok körülöttem, de megértettem a lec-
két. Ma már tudom, hogy mit veszíték el akkor, ha a hibás úton megyek tovább, makacs hajthatatlanság vagy hamis meggyőződés által vezetve. Bizony ezért mondtam, hogy az ilyen ember könnyen elveszíthet mindent, miközben meg van arról győződve, hogy nyeresben van, mert látszólag jönnek a lapok. Csakhogy ezek a lapok mind cinkelték. Tehát a probléma ott van, hogy ha az ember magától nem hagy fel a kereséssel, az alternatív módszerek erőltetésével (és nem logikus abba hagyni, mert működnek), akkor elveszíti mindazt, amit a legjobban szeretne. Csúnya paradoxon. A gonosz már csak ilyen. Zseniális. Írtam már, nem gyenge játékos Lucifer. Úgy megvezet barátom, hogy soha ki nem jössz belőle. Miközben boldog vagy és azt hiszed, a létező legjobb útkockákon taposol. Érdekes végiggondolni azt, hogy voltképpen miért is akarjuk látni mondjuk az asztráltér lényeit? Vagy miért akarunk fizikai testünkből kilépve utazni? Miért akarjuk ezeket a tapasztalásokat már itt és most kipipálni? Miért kevés nekünk az, amit Isten kínál? Többre vágyunk? Mi motivál ezeknek a vágyainknak a kielégítésére? Nos, ez mind a gonosz munkája. Elhiteti velünk, hogy ez a jó út, mi pedig boldogan haladunk rajta. A veszünkbe. Egy esély van: Az Úr. Csak Ő van partiban, (hogy profánul fogalmaz-
zak) ebben a menetben. Ha kéred és elfogadod az Ő segítségét, ha hozzá fordulsz és keresed Őt, akkor van esélyed, egyébként véged van Lucifer partijában. Mert ez itt –ezt most is tartom –, momentán az ő kaszinója. Van egy hihe-

tetlenül fontos kérdés, amelyet fel kell tenned magadnak. Az erre adott válasz sorsdöntő lesz rád nézve. Nem arra célzok, hogy esetleg ilyen vagy olyan büntetésben lesz részed, amennyiben rosszul döntesz, ez nem fenyegetés, ne értsd félre. Az Úr nem büntet. A gonosz az, aki bünteti saját magát. A tét azonban igen nagy. Tehát a nagy és végső kérdés:

Magadban bízol vagy az Úrban?

Nem testvér, olyan nincs, hogy „is”. Vagy-vagy. A kettő nem megy egyszerre. Emlékszel? Hit versus önhit. Minél jobban bízol magadban, annál kevésbé fogsz bízni az Úrban. Ez a helyzet. Erre a kérdésre kell előbb-utóbb minden embernek őszinte választ adnia. Nos, ennyit a keresőkről.

Essen szó most az egyszeri „tudósról”, aki az anyagi világ fogalmai szerint véli tudósnak magát. Elvégzi az adott „tudománynak” szentelt iskolákat, képzi magát és folyamatosan gyarapodik az őt érdeklő témakörben szerzett ismeretek tekintetében. Na, ezzel meg mi a baj? Az a baj, hogy azokban az iskolákban ahova emberünk már gyermekkorától kezdve jár, leginkább értéktelen és az élet lényegétől elfordító, eltérítő képzésben, oktatásban részesülnek a gyermekek. Csupa olyan dolgot tanulnak, amelyek a lehető legjobban eltávolítják őket Istentől, az emberszeretettől, és az olyan dolgok ismeretétől, amely által jobb lehetne ez a világ. Tanulnak azonban rengeteg adatot, csupa olyan dolgot, amely az anyagi világot vizsgálja atomi szinten. Mindezt hihetetlen mennyiségben és szigorral számon kérve rajtuk. Tömik a fejüket egy rakás tökéletesen felesleges „tudással”, amelyre aztán soha életükben nem lesz szükségük azzal az indoklással, hogy mindez az „általános műveltség része”. A gyerekek egyre

jobban eltávolodnak Istentől, a békességtől, a nyugalomtól, a szeretettől, az egymás iránti pozitív hozzáállástól, és versenyzőkké, egymás ellenségeivé válnak, akik egymásban konkurenciát, vetélytársat látnak. Megtanulják, hogy az erősek, a törtetőek lesznek itt a sikeresek, a gyengék és szelídek pedig elbuknak, nem viszik semmire. Agresszívvé, törtetővé és önszolgálóvá válnak, mindezt az iskola hatására. Így indulnak hát a kis tudóspalánták az itteni életnek. Ezekkel az alapokkal kelnek útra. Aki ebben a hajszában jobban teljesít egy-egy területen az átlagnál, az logikusan a számára előnyös irányban halad tovább, tanulmányait arrafelé koncentrálna. Mivel jó képességekkel bír az adott területen, sikerek érik, amelyek egyre jobban motiválják őt a további önképzésre, kutatásra. Specialista, szaktekintély lesz a választott területén, és ettől nagyon meg lesz elégedve magával. Elfordul mindentől, beszűkül a látótere, és minden egyéb dolgot is csak ezen a speciális szemüvegen keresztül lesz képes és hajlandó megfigyelni. Bezárkózik a saját tudományába, és jó eséllyel elfordul mindentől, amely azon kívül esik. Nem hisz semmi másban, csak abban, amit megtanult, amit képes bizonyítani. Mivel magát kifejezetten okosnak tartja, nehezen vagy egyáltalán nem győzhető meg olyan tételekkel kapcsolatban, amelyek nem egyértelműen bizonyíthatóak számára, vagy ellentmondanak annak, amelyeket tanulmányai során megtanult. Képzeld el, mekkora (lelki)erő kell egy olyan beismeréshez, hogy egy tudós, különösen ha még szaktekintély is a területén beismerje, belássa azt, hogy egész életében, mindaz, amit tanult, amivel foglalkozott, amit tanított, mind egy rakás haszontalan és értéktelen tudás. Esélytelen, hogy ezt valaha belássa. Erre utal a fenti idézet amikor azt mondja: **„de még vakultabb sötétségben járnak azok, akik tudást tudásra halmaznak.” A tudós soha sem fogja**

***megérteni azt az igazságot, miszerint olyan, hogy $1 + 1 = 2$
NEM LÉTEZIK. Csak olyan, hogy EGY. Te érted?***

A tudósnál sokkal veszélyesebb az okkult tudományokkal foglalkozó tudós, s még ennél is rosszabb a mágus. Az okkultista tudós már nem vész el teljesen az anyag dolgaiban, mint fenti kollégája, hanem bevallottan és szándékkal Isten dolgait akarja kutatni. Transzcendentális erőket, az érzékfeletti titkait, működését és összefüggéseit fürkészi. Ebben különbözik a mágustól, akinek a kutatás már nem elég, ő nem csak megérteni, hanem kifejezetten használni is akarja azt a hatalmat, amelyet Istentől valamilyen módon ellesett. Tehát az okkultista: Minden okkult tudomány kutatása és alkalmazása a hatalomgyakorlásra és az önmegváltásra irányul. Azt célozza, hogy az azt gyakorló ember kivegye a döntést Isten kezéből, és maga juttassa el önmagát abba a kegyelmi állapotba, amelyből már szükségtelen a visszatérés az anyag világába. A probléma ezzel a törekvéssel az, hogy alpból megtagadja nemcsak az Úr idevonatkozó intelmeit, hanem magát a kizárólagos Isteni kompetenciát is arra vonatkozóan, hogy az adott személy érdemes-e az üdvözülésre, avagy sem. Az okkultizmussal foglalkozók nagy része nem is tudja, hogy milyen veszélyes vizekre tévedt tevékenységével. Mit kockáztat? Mindent. Mindent, amiért dolgozik. Éppen a saját céljainak, törekvéseinek válik legnagyobb gátjává, sikerének legnagyobb kerékkötőjévé. Az a hit, hogy kiveheti Isten kezéből a gyepelöt, igen messze esik az alázattól és a szerénységtől. Mi ez hát, ha nem a legnagyobb fokú önszolgálat?

A hit megtisztít, az önhit elpusztít.

Az ilyen ember még inkább elmerül az önmagasztalásban, és még a világi tudományokkal foglalkozó tudósnál is sokkal torzabb perspektívából képes csak szemlélni a világot. Úgy gondolja, hogy minden tudáshoz joga van, alázat ritkán jellemzi és általában magasan felette állónak gondolja magát mindazoknál, akik az ő tudományához nem konyítanak. Szeretheti ettől még embertársait, de jó eséllyel kialakul benne egyfajta fennhéjázó önhittség, amelyet vélt magasabb spirituális emelkedettsége indokol szemében. Az ilyen ember nem várja meg, hogy az Úr kaput nyisson neki, úgy gondolja, inkább reszel majd ő magának kulcsot ahhoz a kapuhoz. Persze, nyilvánvalóan vannak közöttük is kivételes emberek, akik hatalmas tudásuk ellenére szerények és alázatosak maradtak. Akik a nyilvánosság előtt visszahúzódva gyakorolták, gyakorolják tudásukat, nem az elismerést vagy a világi célokat hajszolva. Azonban ők is beleestek abba a hibába, hogy a maguk felemelésére törekedtek nem bízva Istenre az ő dolgukat. Ahogyan az alkimisták sem akarták Istenre bízni saját sorsukat, így a maguk kezébe vették azt. Csak azzal nem számoltak, hogy ezzel a cselekedetükkel saját akaratukból fordítottak hátat teremtőjüknek. A „segíts magadon Isten is megsegít” aranyköpés hártványékony jég, amely igen könnyen beszakadhat az óvatlan ember alatt.

Az okkultista tudósok magasabb rendje a mágusoké. Mielőtt rájuk térnénk, nézzük meg alaposabban, mi is a mágia? Ezzel kapcsolatban rögtön a legelején jegyezzük meg azt, hogy a mágia az ember természetes, az Úrtól kapott – lévén az Ő hasonlatosságára teremtett – adottsága. Amikor az ember gondolkodik, mágiát, teremtő mágiát gyakorol. Ezért hihetetlenül fontos, hogy milyen gondolatokat tartunk elménkben. Aki az Istenen, az Ő jóságán, a szereteten, más

emberek megsegítésén gondolkodik, jó cselekedeteken töri a fejét, az a legtisztább és az Úrtól való mágiát gyakorolja. Ez helyes és természetes. Erre kaptuk ezt a képességünket. Azonban a legtöbb ember sajnos nem erre használja. Sokkal inkább a gonosztól való fekete mágiát alkalmazza, ha nem is tudatosan. Gyűlölködik, átkozódik, bosszút forral, rivalizál, féltékenykedik, irigykedik, a másik ember megkárosításán alapuló haszonszerzésen áskálódik, hadd ne soroljam. Ezekkel a –lássuk be – legtöbb embertársunk esetében jellemző dolgokkal, folyamatosan ezt a pusztító, leginkább önpusztító mágiafajtát gyakorolja. Úgy válik fekete mágussá, hogy erről fogalma sincs. A teremtésben minden mindennel kapcsolatban van, így minden mindennel összefügg. A teljes teremtés egy egységet képez. A tudatos mágus olyan ember, aki valamilyen módon rájött olyan isteni törvényekre, amelynek az univerzum, a teremtés erői engedelmeskednek, és ezeket a törvényeket valamilyen technika által képes átültetni a fizikai gyakorlatba céljai megvalósításának az érdekében. Azok felhasználásával megvalósítani dolgokat a természeti vagy fizikai világban. Hogy ezek a törekvések milyen célt szolgálnak, jót vagy gonoszt, aszerint megkülönböztetnek fehér vagy fekete mágiát. Hogyan jöhetett rá a mai ember ilyen információkra? Nyilván nem magától. A mágiahasználat az özönvíz előtt élt ősi ember (nem az ősember értendő itt) természetes adottsága volt. Ezek a lények még nem voltak hozzánk hasonlóan vakok. Látók voltak a szó valódi értelmében. Nem létezett számukra az a fátyol, amely ma a fizikai és a szellemvilág között húzódik. A fizikai és a szellemlények, angyalok még látták egymást abban az időben, amelyben ők éltek. Tudtak egymással kommunikálni és pontosan értették a két világ természetét, valamint a közöttük lévő különbséget. Nem félték a haláltól, mivel tudták,

hogyan az csak egy szféraváltás nem több, amelyben a fizikai test az egyetlen veszteség, ha az egyáltalán veszteségnek nevezhető. A szellemvilágban ugyanis annak nincs helye, így nem viheti magával az ember. Ezek a lények természetes adottságként használták a mágiát, annak használata mindennapi tevékenységükhöz tartozott. Ezt nem úgy kell elképzelni, ahogyan a mai ember tenné, hogy hosszas előkészületek után, attól függően, hogy a mágia melyik fajtájával kíván operálni, nekiáll valamit varázsolni, ami aztán vagy összejön vagy nem. Vagy kifejti a kívánt hatást vagy esetleg elpusztítja az óvatlan mágust. Úgy kell elképzelni, hogy ezek a lények egyszerűen, természetes adottságuk alkalmazásával megteremtették maguknak azt, amire szükségük volt. Úgy éltek a mágiával és a mágiában, ahogyan a mai embernek természetes a fizikai teremtés. Mert a mai ember az anyag világában, fizikai módszerekkel teremt. Elképzeli valamit, az a valami megszületik tehát az asztrális síkon, mint idea, és az ember ha további (gondolati) energiával táplálja (gondolkodik rajta, pontosítja, elképzei napi szinten rendszeresen) teremtményét, akkor az egy idő után elkezd megvalósulni a fizikai síkon is, tehát itt a természeti világban. Egyszerű példa: Egy asztalos elgondol egy asztalt vagy egy bútort. Fejben legyártja, minden egyes alkotóelemét és ezzel a tárgy testet öltött az asztrális térben. Utána, ha még mindig nem gondolta meg magát, nekiáll és legyártja azt, így a tárgy megvalósul a fizikai világban is. Így készül el egy épület is, vagy egy autó, egy szobor, vagy bármely más tárgy, amely a mai ember alkotta fizikai világ része. Először egy vagy több ember elképzei, majd az elképzeéseket megvalósítják anyagi síkon. Így működik a mai ember fizikai teremtképessége. Írtam, hogy az asztrális és a mentális sík jóval nagyobb a fizikainál, ezeknél pedig sokkal hatalmasabb a poklok és a

mennyek birodalma. Gondoljuk csak el, hogy mennyi olyan idea bukkan fel a fizikai síkon élő ember fejében, amely végül nem valósul meg a fizikai világban, nem úgy az asztrális síkon. Mert ott igen. És még ha csak tárgyakat teremtenénk. De teremtünk élőlényeket is, és sajnos ezek jelentős része negatív gondolati energiák szülöttei lesznek az asztrális síkon. Gonosz torzók, démonok. Bizony, ezeket mi teremtyük gonosz indulatainkkal, dühünkkel, gyűlölködésünkkel. Utána ezek ránk tapadnak és bennünket kísérnek, folyamatosan terhelve lényünket olyan módon, amelyről sejtelmünk sincs. Erről alább még beszélünk. Tehát milyen hatalmas tér kell ahhoz, hogy ez a számlálhatatlan mennyiségű idea és lény létezzen? És ez csak egy bolygónyi ember, akiben mi most gondolkodunk. Persze azok az ideák, amelyek nem kapnak további gondolati energiát, mondhatni megfeledkeznek róluk, azok egy idő után elenyésznek, de egy ideig mindenképpen léteznek és létük örökre megmarad Isten, az Atya emlékezetében. (Akasha) Az említett ősi ember mentális ereje tehát isteni ajándék volt. Nekik nem volt szükségük létükhöz ennyi anyagra, nem is koncentráltak szinte egyáltalán az anyagi világra, mivel pontosan tisztában voltak annak jelentéktelenségével és alantasságával. Amire mégis szükségük volt, azt egyszerűen akaratmágiával megteremtették maguknak. Csodálatos és mai szemmel elképzelhetetlenül fejlett világ volt ez, de végül romlottá vált így múltnia kellett. Ez a pusztulás nem pillanatok alatt következett be, és a mágikus emberek tisztában is voltak jövőjükkel, ezért igyekeztek átmenteni a tudásukat az utókornak. Az emberek, ahogy egyre jobban elfordultak az Úrtól és egyre jobban belesodrótak az önszolgálatba, azaz saját felemelkedésük és hatalmi törekvéseik szolgálatába állították Istentől kapott képességeiket, egyre többet kezdtek elveszíteni má-

gikus képességeikből. Tudásuk egyre sorvadt és ők egyre kétségbeesettebb igyekezettel próbálták azt valamilyen módon fenntartani. Kifejlesztettek hát fizikai módszereket, technikákat és segédeszközöket, amelyek használatával képesek voltak valamelyest kompenzálni sorvadó mentális képességeiket. Ez a tudás egyre fogyatkozva, de máig fennmaradt igaz, ma már tényleg csak nagyon apró kis részletekben és azok is meglehetősen elkorcsosultan, a különböző titkos társaságok beavatottjai köreiből művelt okkult tudományként. A mágiának több fajtája létezik, alkalmazása és módszerei szerint. Ezek a ceremóniális, az akarat, a demono (démon), az atlanti (atlantiszi) és az asztrál mágia. A sokak által ismert vonzás törvénye például szintisza akaratmágia. Aki ezzel operál akár tudatosan, akár öntudatlanul, mágiát gyakorol. Ezek a mágiafajták tehát mind közös töről fakadnak, azonban a mai kor embere, aki ezekkel próbál operálni, már csak külön-külön ismerhette meg őket, hiszen a közös szál az idők folyamán elsorvadt.

Míg a mágiát összefüggéseiben tökéletesen ismerő mágikus ember tetszésének és a szándékának leginkább megfelelő mágiafajtát ösztönös készséggel alkalmazta célja megvalósításának érdekében, a mai, titkos tanokba beavatást nyert mágus, értelemszerűen azt az irányzatot műveli, amelynek elkorcsosult tradícióit az őt beavató titkos társaság ismeri és műveli, és amellyel őt így megismertette. Több ilyen társaság működik ma is szerte bolygónkon, amelyek céljai különbözőek. A tudatosan gonosz szándékkal működőkről nem beszélek, írtam róluk és tevékenységükről a luciferzumban eleget. Itt elég róluk annyi, hogy ők fekete mágusok, akik nyilvánvalóan mindenki számára érthetően gonosz szándékkal, a lopott Isteni tudással visszaélve, a fizikai világban megnyerhető előnyökért, haszonért, hatalomért, befolyásért

folytatják gonosz művüket. Olyan erőket idéznek meg és manipulálnak titkos módszereikkel, amelyek a gonosz szolgálatában állnak. Azonban vannak olyan társaságok is, amelyek általuk pozitívnak vélt célok érdekében munkálkodnak. Mintha csak segíteni akarnának az Úrnak amellet, hogy azért magukat is kellően kikupálják az Isteni hatalomban való jártasságban. Vajon az Úr kérte ezt? Ezek a társaságok úgy vélik és tanítják, hogy világunk a végső időket éli, amelyben ezen egészen eddig szigorúan titkos tudományok, immáron szabadon nyilvánosságra hozhatók és megismerethetők az emberek széles körében. Hogy minél többen gyakorolhassák ezeket és nyerhessenek beavatást az Isteni titkokba. Nos, ez az iskolapéldája annak a mondásnak, hogy „a pokolba vezető út jó szándékkal van kikövezeve”. Ha elfogadjuk azt, hogy az Úr titkaiba való beavatás, amely nem az Úrtól ered, az Ő akarata ellen való, akkor nem kérdés, hogy e tevékenység jó vagy gonosz indíttatású e. Mondhatnánk persze, hogy ez is csak az Úrtól eredhet. Hogy Ő mutatta meg nekünk azt a forrást, amely hozzánk eljutva elindított bennünket ezen az úton. Hogy tanulhassunk és beavatást nyerjünk azáltal, hogy önmagunkat fejlesztjük ebben a képességben. Mondhatnánk, csak ezzel az okoskodással van egy igen nagy probléma. Mégpedig az, hogy az Úr ha úgy akarja, nem egy tanfolyamra irat be minket, hanem egy pillanat alatt az adott képesség birtokába helyez bennünket. Ahogyan ez velem is megtörtént. Az Úr adta, az Úr elvette. Neki tetsző ideig meg is hagyhat bennünket ebben a képességben. Nem kell hosszú évekig tanulnunk, gyakorolnunk. Én úgy látom, hogy az a hatalom, amely erre az útra tereli az embert, nem a mi Mennyei Atyánk hanem Lucifer. Nyilvánvaló ez abból a módszerből, amelyet alkalmaz. Nem akar adni ő senkinek tudást, ezért nem is azt ad, hanem csak a kíváncsiságot és a

vágyat kelti fel az emberben arra, hogy az isteni képességek birtokába kerüljön. Persze a legtöbben nem fognak sosem ilyen szintre eljutni, éppen csak rálépnek arra az útra, amely a vesztükbe vezeti őket. Úgy, hogy fogalmuk sincs erről. Nagyon világos, hogy az a tudás, amelyet birtokolnunk kell ahhoz, hogy a megfelelő módon éljünk, alaphelyzetből megadatott nekünk és eredendően a birtokunkban van. Egyébként nem is lenne fair a játék, az Úr pedig maga a tisztesség és a tisztaság. Nem is érvelek a szentírás ide vonatkozó részeivel, hiszen a gyanakvó elme úgyléte azonnal rávágna, hogy az is manipulált, és jó eséllyel itt-ott simán igaza is lehet. Maradjunk inkább a logikánál, amely alapján a fenti érvelésem született e tárgyban. Persze a szabad akarat az szabad akarat, mindenki azt tesz és hisz, amit akar, csakhogy, mint már több ízben írtam, a döntéseknek mindig van következménye. A jónak jó, a rossznak rossz. Az Úr folyamatosan próbál minden egyes embernek a segítségére lenni, de ezt csak úgy teszi, ha az ember felé fordul és kéri tőle. Aki elfordul az Úrtól, nem számíthat segítségre, e segítség nélkül pedig semmi jóra.

Álmok-álomkommunikáció

Az álom az a jelenség, amikor a tudatos lény a fizikai testből kilépve utazásra indul és megtapasztal olyan dolgokat, amelyekre a fizikai test börtönébe zárva nem képes. Kommunikálhat szellemtestvéreivel, utazhat több síkon, olyan helyekre is, amelyekről az álmodó egyén ébrenléti állapotában szó szerint álmodni sem képes. Az alacsonyabb szinten álló emberek esetében a dolog csak addig tart, hogy ilyenkor a lélek a test mellett, bár azon kívül ugyancsak szunnyad, de

később, amikor fejlettebb, magasabb szintű, ezt már sosem teszi. Minden esetben kihasználja a legális kimenőt. Az álmok nagyon fontos üzeneteket hordozhatnak. Álmaink annak függvényében alakulnak, hogy mennyire vagyunk nyitottak az Úr vagy a gonosz irányába. Attól is függenek, hogy mennyire vagyunk képesek az ilyen jellegű „vételre”. Aki jobban bele vannak süllyedve az anyagba, még nem képesek rendszeresen viszonylag magasabb frekvencián létezni, általában nem is tudják, hogy álmodnak. Csak ritkán vagy egyáltalán nem képesek visszaemlékezni álomidős tapasztalataikra. Pedig ilyenek mindenkinek vannak. Akinél az eltérés nem annyira jelentős, nincs olyan hatalmas különbség az ébrenléti (fizikai) és az álomidős (mentális) szintje között, magyarul minél magasabb a frekvenciája, annak sokkal hozzáférhetőbbek az álomidős tapasztalatai. Ezért van az, hogy az ősi ember, akinek a mágia természetes adottsága volt, szinte mindig egy félálomszerű állapotban létezett, amelyben a fizikai és a mentális sík egyaránt érzékelhető volt számára. A harmadik szeme nagyságrendekkel fejlettebb volt, mint amennyire a mai emberé lehet akár az elérhető legtökéletesebb megnyitás után is, és állandóan működött, mivel az volt az elsődleges látószerve. Mert mi az álom valójában? Mint mondtam, az álom az a tapasztalat, amelyet a fizikai test kikapcsolása alatt a lélek megtapasztal. Ez egy nem mesterségesen előidézett testelhagyásos élmény, ez a képességünk az Úrtól való, így hasznos számunkra.

A testelhagyás technikáját képes az ember hosszas gyakorlással elsajátítani, így azután maga is előidézni, de ennek számos veszélye lehet, különösen akkor, ha az ember nincs tisztában minden körülménnyel és veszéllyel, amely ebben az állapotban érheti őt. Ez azért van, mert ilyenkor az Úr angyalai nem óvják az embert, mivel az Istentelen dolgot mű-

vel, ehhez pedig az Úr (így angyalai sem) nem asszisztál. Érdekes, hogy amikor én elértem e küszöbre, de még nem léptem át azt, mivel szerencsémre (bár ilyen, hogy szerencse nem létezik) volt bennem félelem, nem mertem továbblépni, inkább visszakoztam. Egymásnak ellentmondó információk, késztetések okozták bennem ezt az óvatosságot, tehát úgy határoztam, hogy még várok a dologgal. Még azon a napon megkaptam a konkrét figyelmeztetést, hogy ne tegyem. Bevallom megkönnyebbültem és hálás voltam az Úrnak, bár akkor még nem volt világos számomra, hogy valójában kinek is köszönhetem azt a figyelmeztetést. Lényeg az, hogy végül nem tettem meg ezt a lépést, nem léptem át a küszöbön. Tehát az álomélmény, minél fejlettebb az álmodó, annál intenzívebb lesz. Az első lépcső az, amikor az ember néha visszaemlékszik egy-két képre, történésre, általában olyan dolgokkal kapcsolatban, amelyek az ébrenlét során vele megtörtént vagy őt foglalkoztató evilági dolgokkal, eseményekkel kapcsolatosak. De ezek az emberek az esetek nagy többségében úgy kelnek fel reggel, hogy semmire sem emlékeznek, azt gondolják, hogy nem álmodtak semmit. A következő szint az, amikor az ember már úgy gondolja, hogy bár kisebb-nagyobb kihagyásokkal, de rendszeresen álmodik, hol vissza tudja idézni ezeket, hol nem, de amikor ez sikerül, akkor viszonylag sok emléke van a tartalmukból. Az ezt követő állomás egy finom átmenet az előző állapotból. Itt van az, amikor már kifejezetten úgy érzi, hogy gyakran álmodik ilyen vagy olyan természetű álmokat és általában fel is tudja idézni ezeket. Itt már különbséget is tud tenni az egoja által generált (bár ő még nem így fogalmaz) és a felsőbb szférákból érkező üzenetek, tehát az álmok természete között. Utóbbiakra általában, mivel képtelen értelmezni azokat, mint értelmezhetetlen zagyvaságra gondol. Ezen a szinten az

embert még sokkal inkább azok az álmok foglalkoztatják, amelyek az anyagi világ dolgaihoz kötődnek. Az álmodó ezeket próbálja fejtegetni, ezek keltik fel érdeklődését. Ennél magasabb szint az, amikor az ember már képes minden esetben felidézni álmait, de még becsúsznak ostoba, ego-álmok. (Az ego-álom az az álom, amelyet az egonk vezet. Ő, mint egy idegenvezető alakítja, hogy lelkünk mit tapasztaljon és merre kalandozzon áloidőben. Hogy ez miként lehetséges és mi ennek az értelme, azt alább részletesen kifejtem). Itt tehát már alakul a képesség, hogy tudatosan álmodjon az ember és időnként sikerül már neki arról álmodni, amiről akar, sikerül úgy viselkednie, egy adott szituációra úgy reagálnia álmában, ahogyan azt éber állapotában is tenné. Itt már sikerrel megvalósulhat a valódi álmokkommunikáció. A legmagasabb szint az, amikor az ember szinte bármikor képes irányítottan álmodni, saját akarata szerinti témában. Emellett képes arra, hogy az áloidőben is tökéletes kontroll alatt tartsa tudatát. Az ego itt már ki van iktatva, nincs beleszólása a történésekbe. Ilyenkor az ember miközben álmodik, tisztában van a helyzetével és az álmobeli történések alatt is tudatosan képes viselkedni, gondolkodni, nem csak sodródik az eseménnyel. Nem kívülálló szemlélője, hanem aktív részese lesz saját álmainak. Ez egy igen kellemes és rendkívül érdekes állapot. Nincs az Úr ellenére, és nagyban megkönnyíti az egyén tisztulási folyamatát, már amennyiben ez a célja, mert az álmokkommunikáció – bár egyfajta mágia – mégis az Isten rendelése szerint való, nem mesterségesen előidézett állapot. Ebben az állapotban, mivel nincsenek fizikai korlátai, ha tudatos, akkor bármilyen szellemlénnel, vagy akár angyallal is képes lehet kapcsolatot létesíteni és értelmes kommunikációt folytatni.

Bár itt is előfordulhatnak kellemetlen élmények, amint arról alább beszámolok.

Gondolkodtál már azon, hogy a gondolataid mennyire alkotnak zárt rendszert? Mennyire maradnak a te titkaid? Amennyire az álmaid. Semennyire. Úgy olvassák minden gondolatod és álmod „odaátról”, mint egy nyitott könyvet. Mert, hogy onnan jönnek. Úgy túrnak bele angyalaid és a gonosz erők is, ahogy akarnak. Óriási szerencsénk, hogy angyalaink –különösen alvás közben álomidőben, mivel ekkor vagyunk a legnyitottabbak így a leginkább védtelenek és kiszolgáltatottak– nagyon vigyáznak ránk. Történt velem egy elképesztő eset, amely jól példázza azt a hatalmat, amellyel képesek hatni ránk nem csak mentális, de fizikai szinten is. Álomban egy olyan területen voltam, ahol érkezésemet megelőzően borzalmas mészárlás folyhatott. Tizenkilencedik századi hadszíntérnek tűnt a hely. Ameddig csak elláttam a vérvörös alkonyfényben fürdő tájon, mindenfelé holttestek és roncsok hevertek. Csak álltam tanácstalanul és elszörnyedve, amikor egy felém közeledő hatalmas alakra lettem figyelmes. Egy óriás termetű, hihetetlenül ocsmány pofájú, bár emberszerű lény volt, aki engem figyelve komótosan közeledett hozzám. Az egyik lapátszerű kezében egy térd felett csonkolt lábat, a másikban egy vértől csatagos emberi kart tartott. Amikor a közelemben ért megállt és rusnya ábrázatán lassan szétterülő vigyorral így szólt: „Most jól figyelj rám, arra amit elmondok, mert ez nagyon fog téged érdekelni” Nem éreztem félelmet, inkább hatalmas várakozás ébredt bennem, mert tudtam, hogy álmodom és azt is tudtam, hogy ez egy komoly álom, komoly tartalommal. Abban a pillanatban, amikor a lény belekezdett a mondandójába, gyakorlatilag kiprepültem az ágyamból. Úgy ugrottam fel egész testtel, mintha

rugók löktek volna fel az ágyból vagy egy trambulín. Olyan érzés volt, mintha alulról, az egész testemre kihatóan megütöttek volna. Nem fáj, de nagyon durva és hirtelen beavatkozás volt. Teljesen kába és döbönt voltam, és az első tiszta gondolatom a sajnálkozás volt. Csak amikor teljesen magamhoz tértem, akkor értettem meg, hogy mi történt. Az álombéli alak nyilván nem a mennyek lakója volt és valószínűleg olyan dolgot akart elmondani nekem, amely vagy nagyon megzavart volna, vagy amelyet nagyon nem kell tudnom, ameddig itt vagyok. Bárhogyan is történt, köszönetet mondtam az Úrnak és az angyalaimnak, akik megóvtak ettől az „élménytől”. Mindenesetre az, hogy ilyen szinten képesek fizikailag is beavatkozni, az igen figyelemre méltó. Volt még sok említésre érdemes, bár nem ennyire sokszzerűen végződő álmom is. Különösen érdekes az egyik, amely ugyancsak áthatott a fizikai világba, de éppen fordított módszerrel. Itt nem a fizikai beavatkozás oldotta meg az álombéli problémát hanem éppen ellenkezőleg. A fizikai probléma oldódott meg álomban. Nem is akárhogyan. Az előzmény az volt, hogy már napok óta megmagyarázhatatlanul fáj a derekam. Fura, feszítő érzés gyötört, olyan, mintha valami rá lenne tekeredve a gerincemre deréktájékon, sosem engedve ellazulni ezt a részt. Jó fizikai állapotnak és megfelelő kondíciónak örvendek hála az Úrnak, nem fogyasztok húst, nem eszem nehéz ételeket, egyszerűen fizikai okát nemigen leltem a problémának. Ráadásul éjszakánként teljesedett ki a dolog. Az álmat megelőző éjjel már fel is ébredtem erre az igen rossz érzésre, és utána még órákon keresztül ébren voltam, sehogyan sem bírtam úgy elhelyezkedni, hogy ne érezzem azt a kellemetlen feszültséget a derekamban. Sejtettem, hogy mi okozza, de nem tudtam mit is kezdhetnék vele. Eljött a következő éj és vele az álom. Leírtam, mert írom a jelentős álmaimat. (Ez

egyébként egy igen jó módszer az álomkommunikációs készség fejlesztésére.) Tehát ide másolom, amit akkor rögzítettem:

„Leírtam még éjjel, amikor álmodtam, de így is töredékes a váltások miatt. Minden élesen megvan, de hirtelen és átmenet nélküliek voltak mind a helyszínváltások, mind a cselekmények közötti váltások. Hárman szerepeltünk benne. Lucifer (nem nevezte meg magát de tudtam, hogy ő az), aki egy meztelen, kopasz, arányosan izmos testű, vékony fekete vonalakkal, rajzokkal tetőtől-talpig kitetovált férfi volt, és két ifjú az egyik én a másik talán a fia. Ez egy kék szemű, agresszív lény volt fiatal férfi testben. Erősebb voltam nála, de mindig ártani akart nekem. Veszett dolgokat művelt én pedig folyamatosan próbáltam menteni őt a maga által kiprovokált bajból. Luci nem avatkozott bele, bár folyamatosan figyelt bennünket. Ha kértem, hogy segítsen már az embernek, akkor sem tett semmit csak figyelt. Az ember volt a tör én pedig a fény, nem árthatott nekem, de ha alkalom adódott mindig megpróbálta. Frissen aszfaltozott területhez értünk. Én simogattam a felületét, elsimítottam, hogy szép egyenletes legyen. Erre ő odajött, és szétcsapta az egészet. Viszont az ettől szétfröccsenő aszfalt teljesen beborította és rátapadt vastagon. Ettől szinte lebénult. Ekkor megint kértem Lout, hogy segítsen neki, tisztítsa meg, de nem emlékszem, hogy megtette volna. Ettől függetlenül valahogy mégis kiszabadult és megint azonnal nekem támadt. Én csak kitérően védekeztem, de ez nem esett nehezemre. Olyan volt, mint egy birkózó gyerek ügyefogyott támadásait elhárítani. Inkább csak az zavart, hogy nem unja meg soha. Ez a rész ennyi volt. Új kép. Lucifer lassan halad egy tömegben felém. Az emberek lassított felvételként mozognak körülötte, hozzáérnek és fejle nyúlnak vágyakozva, de ő ügyet sem vet rájuk. Csak en-

gem néz mereven és lassan jön felém. Nem félek csak nézem a jelenetet. Új kép. Ketten állunk a sötétben egy kétsávos aszfaltúton, egy dombtetőn. Tudom, hogy ott van mellettem Lou, de nem látom őt. Kissé balra oldalt, magam mögött érzékelem őt. Nézem az alatt húzódó völgyben látható képet. Egy utcát látok, amelyet az utca mellett sorakozó egy-két emeletes épületek ablakain át kiáradó sárga fény világít meg. Az egész utca és a benne morajló, tombolva dorbézoló tömeg viola füstködben úszik. Beborítja őket ez a köd és gomolyog körülöttük. Dübörög valami zene. Én egyszer csak előre-lendülök és leszálok, repülök a völgy irányába. Repülés közben megfordulok és megragadok egy rám tapadt, sűrű fekete tömegnek látszó asztrállényt, amely nem ereszt. Takarodj rólam! –üvöltöm –, és két kézzel erősen hozzávágom egy alatt lévő sötét tömeghez. Talán egy autó lehet. Tovább repülök felszabadultan és azonnal érzem, hogy megtisztultam a támadómtól. Ekkor félig felébredtem és elképesztően csodálatos érzésben volt részem. Az egész testem bizsergett és csodás energia járt át bizsergőn, simogatón. Már több napja fájt a derekam, nehezen tudtam aludni is. Ez a fájdalom azonnal és teljesen megszűnt, és friss, csodás erő töltött el (a valóságban, és nagyon intenzíven éreztem ezt). Hálat adtam a Teremtőnek (és:) Jézusnak, hogy segítségemre voltak a megtisztulásban. Egyértelmű összefüggést fedeztem fel a derékcsúz és az asztrálvámpír jelenléte között.”

Idáig a jegyzet. Igen érdekes adalék, hogy ez abban az időszakban volt, amikor nem volt még egyértelmű számomra, hogy Jézus Krisztus az Úr, és az Atya, aki a Teremtőm. Ennek ellenére emlékszem, hogy elemi erővel szakadt ki belőlem a hálaadás Neki, nevéen nevezve Őt. Az is fontos elem, hogy (félálomban) mentálisan sokkal tisztább, Isten közelebb

állapotban voltam, mint amikor teljesen éber vagyok, tehát a Neki való hálaadás, egészen tiszta forrásból, a belső lényemből eredt, aki nyilvánvalóan pontosan tisztában volt az-
zal, hogy „merről fúj a szél”.

A következő két álom: Ezek azért jelentősek, mert abból az időszakból valók, amikor végre megtudtam és elfogadtam az igazságot, és rádöbbsentem, hogy ki az, akit kerestem. Íme a jegyzetek:

„Előzmény: Kértem a Teremtőmet, hogy fedje fel kilétét, hadd tudjam meg végre pontosan ki Ő. Megtudtam, és ez a tudat nagy megnyugvással töltött el.

Álom: Egy szép helyen voltam valakivel. Ez egy hosszú, világos színű ballonkabátot viselő ember volt, aki azonos színű, széles karimájú kalapot viselt. Nem láttam az arcát de nem is próbáltam kifürkészni. Nagy nyugalom, és óriási tekintély áradt lényéből. Megingathatatlan tiszteletet éreztem iránta, eszemben sem volt kételkedni abban, hogy minden szempontból magasan felettem áll. Egy hatalmas folyó és annak a kis ágaival beszótt terület volt ez a hely, ahol voltunk. Egy kis szigeten álltunk és az embernek egy mellettünk lévő, de tőlünk vízzel elválasztott kis szigetet mutattam, amely már mögöttünk volt. Arra a kis szigetre egy keskeny gáton lehetett jutni a part felől, de amelyen mi voltunk, arra csak a vízen keresztül. Mondtam neki, hogy ott már jártam egyszer motorral, láttam is magam, ahogy ott nyúztam a gépet anno. Az ember ezzel nem törődött, csak egy kurta kis mozdulattal legyintett és mondta, hogy induljunk tovább. Mentem utána, de az út vízbe futott. Mondtam neki, hogy itt nem tudunk átmenni, de ő megint csak legyintett és ment tovább.

Át is ment simán, minden tétovázás nélkül én azonban megtorpantam a víz szélén. Az ember átért és eltűnt. Én csak torporogtam, nem tudtam mit tegyek. Aztán találtam egy hajókormányt, aminek nagyon megörültem. Eszembe jutott, honnan van, (volt egy komplett kis történet hozzá) de ennek nem volt különösebb jelentősége. Ekkor úgy láttam, hogy a vízszint is csökkent valamelyest, így levettem a cipőm és óvatosan nekivágtam a víznek. Simán átjutottam és egy keskeny, de nagyon tiszta, bár töredezett szélű betonból épített gátra értem. Ezen haladtam tovább míg elértem egy függőleges sziklafalat, amelybe egy vaslétra volt beépítve, ami egyenesen felfelé indult. Itt az álom vége :)”

Nos, úgy gondolom, ez meglehetősen egyértelmű. Következzék még egy álom, nem sokkal ezután érkezett, hasonló jelentéssel. Ehhez csak annyit fűznék hozzá, hogy feljebb már említettem mit jelent az arany, a szellemvilág és az angyalok nyelvén. Bár ezek az álmok a fizikai ember szintjére vannak butítva, hogy tökéletesen értelmezhetőek legyenek, mégis vannak benne elemek, amelyek a szellemvilág szimbólumnyelvéből való utalások, így nem mindig egyértelműek. A feljebb leírt álomban lévő hatalmas folyó például elvileg a tudás szimbóluma, és őszintén megvallva ezzel az egy elemmel nem minden tekintetben jutottam dűlőre az álom értelmezése során. Ez egyébként tipikusan egy olyan jelentés, amely simán elvesz az anyagi ember számára, de ha mégis képes értelmezni, akkor egy még mélyebb összefüggérendszerben tudja lefordítani a kapott üzenetet. Tehát a következő álom:

„(Csodálatosan élénk, borotvaéles, tiszta és színes álom volt ez is) Egy repülőgépen utaztam, amely bajba került,

zuhanni kezdett. Nyugodt voltam. Szemügyre vettem mindkét oldalon a légcsváros hajtóműveket és láttam, hogy mindkettő leállt, a gép megállíthatatlanul zuhant. Néztem, hogy mit tehetnék és láttam, hogy alattunk és mellettünk óriási pálmászerű fák tetején van egy jó nagy repülőgéproncs. Átugrottam arra a zuhanó gépről, amely ezután eltűnt a mélységben. Amikor a géproncsra sikerült megvetnem a lábam, körülnéztem mit tehetnék. Láttam, hogy ez egy hatalmas, nagyon hosszú gép lehetett valaha. A tetején voltam. Elindultam előre az eleje irányába. Alattam nagy mélység volt, de a gép törzse alól kilógtak a zöld fakoronák. Továbbra is nyugodt voltam. Végül elértem a gép elejét. Itt már hó volt. Találtam egy csúszdaszerű dolgot, amely a gép elejétől tovább vezetett előre és lefelé. Kikapartam belőle a latyakot és elkezdtem mászni benne. Hamar leértem egy települészerű helyre (inkább valami hatalmas, szépen gondozott parkban elhelyezett, kisebb épületekből álló, modern szálloda együttesnek látszott), ahol emberek vártak rám, akik örültek nagyon, hogy megmenekültem. Hoztak egy rakás aranyrudat nekem. Én meg ennek örültem nagyon.

Azt gondoltam, hogy pénzre váltom és elvittem egy nőhöz, be az egyik épületbe egy irodába, hogy ebben segítsen. A nő azt mondta, ezt nem lehet pénzre váltani, viszont valahogy (mintegy sztaniolpapír csomagolásból) kibontotta az egyik rudat és letört belőle egy darabot. Enni kezdte és nekem is mondta, hogy egyek belőle mert kitisztít belőlem minden szennyet, és rossz dolgot. Ettem én is.”

Ha valaki, a felszínes (írások esetében a betű szerinti) tartalmat vizsgálja, egy zagyva marhaságnak tűnhet az egész. Milyen dolog például megenni az aranyat? De ha tisztában van az arany, mint szellemi szimbólum jelentésével, akkor vi-

lágos lesz számára, hogy amiből megmenekülésem örömére és által jó sokat kaptam, az az Úr és az Ó igazságának a szeretete, amely pedig kitisztít belőlem minden szennyet és rossz dolgot. Így rögtön milyen egyértelmű és világos lesz az üzenet. Íme tehát néhány elég határozott jelentést hordozó álom, amelyek nézetem szerint jó példák arra, hogy miként működik ez a dolog. Azt azért tudni kell, hogy én ezt a képességet nagyon vágytam, és sokat „dolgoztam” azon, hogy kifejlődjön bennem. Egy ezzel kapcsolatban leírt „saját” jegyzetem:

„Az áloidő kulcsfontosságú. Befolyásolható akarattal. Arra kell törekedni, hogy az álomban is tudatos legyél! Gondolkodj és alakítsd, ahogy tetszik! Álomban minden lehetséges, minden elérhető. Nincs akadály, sem távolság, sem időkorlát. Az van, amit akarsz. Az álombéli valósabb létsík, mint a földi, anyagi.”

Ha és amennyiben valakit vonz ez a lehetőség, tiszta szívből ajánlom a dolog elsajátítását. Nem kell hozzá semmilyen extra képesség, ami szükséges az minden embernél adott. Mindenek előtt időben, minimum egy-két órával éjfél előtt le kell feküdni. Már ezért megéri gyakorolni. Elalvás előtt arra kell koncentrálni, hogy vissza akarsz emlékezni az álomra, amely majd következik. Akarni kell azt, hogy képes legyél felidézni reggel. Ez az első feladat, a minél precízebb rögzítés és a visszaidézésre való képesség. Jó dolog, ha az ember leírja, amikor olyat álmodik, amelyet fontosnak vél. Ha csak néhány részlet van meg elsőre, az sem baj. Minél többet próbálunk felidézni belőle, annál több jön vissza.

Ha ezen munkálkodunk, akkor szükség van a reggeli nyugalom megteremtésére. Zajban, kapkodásban, ha már a napi

teendőinken jár az eszünk, könnyen elvesznek az álmok. Előfordulhat, hogy napközben valamely tevékenységünk vagy történés kapcsán még beugrik egy-két részlet, de ez nem jellemző. Inkább az az általános, hogy elvész minden. Tehát nyugalom kell. Egyébként is az kell, tehát törekedjünk a nyugis reggelekre. Ha már jól megy a rögzítés és a felidézés, jöhet a tervezés. Itt egészen meglepő fejlemények szoktak következni, de igen szórakoztató a dolog. Sok esetben teljesen más érkezik, mint amiről álmodni kívántunk, de van, hogy összejön a terv. Amikor összejön, az nagy sikerélményt okoz. Ebben a fázisban már aktívan üzennek nekünk mindkét oldalról, akár egy álmon belül is. Nagyon érdekes megfigyelni a stílusukat, és megpróbálni értelmezni az üzeneteiket. Én ezt sokkal értelmesebb és szórakoztatóbb tevékenységnek tartom, mint bármely tévéműsor késő éjszaka nyúló, agyhalottként való bámulását. Hiszen ez aztán valóban interaktív dolog. Mindig mi leszünk benne a főszereplők. Rólunk szól és velünk kapcsolatos. Vagy azzal, ami nekünk hasznos. Vigyázat! Negatív tartalom is jönni fog! Sok esetben nem tudjuk kihámozni belőle a valódi tartalmat (már amennyiben van benne), de jó eséllyel ártalmatlan, feltéve, hogy egyébként képesek vagyunk józanul mérlegelni. Ez azért fontos, hogy ne dőljünk be minden utalásnak megfontolás nélkül, mert a gonosz erők is kihasználják ezt a lehetőséget, amennyire csak lehetséges számukra. Gondolkodtam azon, hogy ennek a tevékenységnek van-e köze a mágiához és arra jutottam, hogy egyértelműen igen. Azonban mégsem érzem helytelennek a gyakorlását, mivel mindenképpen alszunk és álmodunk, ez az ember az Úrtól való sajátja. A különbség csak annyi, hogy megpróbáljuk ezt is tudatossá tenni és odafigyelünk a fejleményekre. Meglátásom szerint nincsen ebben semmilyen az Úr által tiltott dolog, hi-

szen az alvás szüksége és az álmodás képessége mind az Úrtól való, de ezt döntse el mindenki maga.

Az önszeretetről

Az önszeretet (önimádat), avagy egoizmus az egyik le-
ginkább meghatározó és általános emberi tulajdonság, amely
elválaszt bennünket Istentől. Ahogyan ezt egy bölcs testvé-
rünk igen találóan meg is fogalmazta:

„Isten és közöttem állok Én.”

Hogyan értelmezzük ezt az állítást? Az Úr és a belső lény,
a szellem, a fénylény (aki valójában vagyok) között állok
ÉN. Vagyis az egom. Hiszen a legtöbb ember e világban az
egojával azonosítja önmagát. Nos, azt gondolom, ez az igen
lényeglátó és bölcs mondat magában hordozza mindazt,
amit erről tudnunk kell. Én ettől függetlenül érzek magam-
ban késztetést arra, hogy ezt a témát némileg alaposabban ki-
fejtsem, hát ezt teszem. Azért, mert a legtöbben az önszere-
tetben élnek mindezt úgy, hogy fogalmuk sincsen erről.
Mert az önszeretet nem csak a kirívóan és a valóban feltű-
nően egoista emberek sajátja, hanem szinte általános jel-
levonás a mai világban. Aki pedig önszeretetben él, az
nem juthat be az Isten országába. Ahhoz, hogy kiemelked-
jünk az önszeretet csapdájából, el kell jutnunk arra a szintre,
hogy másokért, testvéreinkért, felebarátainkért –kinek, hogy
tetszik– legalább egy kicsivel többet tegyünk, mint önma-
gunkért. Mai nyelvre lefordítva ez úgy néz ki, hogy életünk
során legalább ötvenegy százalékos teljesítményt kell elér-
nünk mások szolgálatában ahhoz, hogy kikerüljünk az ön-

szeretet csapdájából. Elsőre ez nem is tűnik nehéznek, ráadásul magunkra így is jut még negyvenkilenc százaléknyi önzés. Ez tehát, bár lehetséges, hogy sokak számára nem tűnik túl nehéz feladatnak, a mai ember számára szinte mégis megoldhatatlan kihívást jelent. Olyan mértékben csak magunkkal vagyunk elfoglalva, hogy észre sem vesszük már ennek a jeleit. Minden gondolatunk, de az bizonyos, hogy gondolataink jelentős többsége, rólunk, önmagunkról, a saját dolgainkról, ügyeinkről, vágyainkról, törekvéseinkről szól. És ezt teljesen normálisnak is vesszük. Ugye? Mi a baj ezzel? Ki törődne velem, ha nem én saját magammal? Ha én nem teszek jót magamnak, senki más sem fog. Így gondolkodik a mai ember és igyekszik is minden erejével önmaga kedvében járni. A luciferzumban azt írtam, hogy dolgozz magadon, mert más nem fog helyetted. Ez így is van, de a „dolgozz magadon” egyik legjobb módszere a másokkal való törődés, a mások szolgálata, hiszen másokon keresztül Istent szolgálod.

Ez nagyon nagy mértékben fejleszti azon tulajdonságaidat, amelyek közelebb visznek az Úrhoz. Szeretet, figyelmesség, türelem, empátia, alázat, s a többi. Gondoskodni másokról, törődni másokkal, segíteni másokat. Ugye, nem ez az igazán megszokott magatartásforma a mai világban? Persze, vannak példák erre, de gondolj bele! Mennyire általánosak ezek a példák? És akik ezt teszik, azok mennyit teszik ezt? Már az is kirívó eset, amikor valaki hajlandó minden érdek nélkül egy „idegennek” segíteni. Azért előfordul ilyesmi. Egy beteg gyermek gyógykezelésére, vagy hasonló célra összeadnak az emberek pénzt, szép dolog. Azt azután valaki vagy ellopja vagy nem, de legalábbis egy kicsit lecsíp belőle, mondjuk kezelési költség címén. Hiszen ugye, senki sem dolgozik ingyen. Senkinek sem adnak a boltban kenyeret a két szép szeméért. Mennyi ilyen mondásunk van, amellyel ugyebár az önszolgá-

latot próbáljuk igazolni. Tehát jó esetben valaki már tart ott, hogy hajlandó nemes vagy annak vélt célra adományt nyújtani. És azután? Jóleső érzéssel a legtöbben hátradólnak és büszkék magukra, hogy milyen nemesen cselekedtek. Megvolt a napi jó cselekedet. Vagy a heti. Havi? Éves? És ezek az emberek magasan az átlag felett állnak. A legtöbben még a családtagjaikat sem hajlandóak segíteni. Elmennek az utcán fekvő ember mellett, de úgy, hogy észre sem veszik az elesett nyomorultat. Vagy ha mégis, hát undorodva és felháborodva elfordulnak, hogy hogyan mer ez a szerencsétlen nyomorult éppen ott fetrengeni, ahol ők járnak. Tessék, most belerondított az utcaképbé, meg a napjukba is. A jobb érzésű esetleg oda dob egy kis pénzt, de ez is ritka. Tehát az emberek menetelnek egész életük során, és végig, egész idő alatt, úgy kilencven – kilencvenöt százalékban a maguk ügyeivel vannak elfoglalva. Bizony, ilyenek a számok. Ebből is kitűnik, hogy milyen hihetetlenül nagy kihívás elérni, az ötvenegy százalékos szintet mások szolgálatában. Soknak tűnik a fenti állításom az önszolgálat mértékét tekintve? Nézzük meg együtt! A legtöbben azt hiszik, hogy a napi teendőik során a legtöbb dolog, amit végeznek, átlagos, semleges tevékenység, pedig ez nem így van. Nézzünk meg egy átlagos munkába járó ember példáján keresztül egy ilyen napot! Az ember reggel felkel. Kávézik, tisztálkodik, végzi a szokásos reggeli rituáléit. Megpróbál informálódni olyan dolgokkal kapcsolatban, amelyek a napi teendőivel vagy az éppen aktuális ügyeivel kapcsolatosak. Esetleg reggelizik, majd elindul munkába. Dolgozik átlag nyolc órát. Ezután vagy elmegy egy kicsit kikapcsolódni, sportolni, vásárolni, vagy egyből hazamegy, ahol megint csak olyan dolgokkal foglalkozik, amelyek vele kapcsolatosak, őt érdeklik. Ami a hobbitevékenységet illeti, az egyenlő a magunk szórakoztatásával. Akkor is önszolgálatnak minősül, ha egyéb-

ként teljesen ártalmatlan és senki mást nem zavar. Ha például egy gyönyörű kertet gondozunk, amelyben rajtunk kívül sokan mások is örömeiket lelik, növényeket ápolunk ebben a kertben, még ez is önszolgálatnak minősül, hiszen ha mi ezt nem szeretnénk, nem is tennénk. Csak azért, hogy mások örömeiket leljék benne, csak azért, hogy a gondozott növények jól érezzék magukat, nem dolgoznánk ebben a kertben egy percet sem. Azért tesszük, mert mi szeretjük ezt tenni. Így tehát ez is önszolgálat. Végül eljön az este, emberünk lefekszik, másnap pedig ugyanez kezdődik előlről. A leírt nap teljes, azaz legalább kilencvenöt százaléknyi, de inkább több önszolgálatban telt. Csak azért nem száz százalék, mert lehet, hogy főzött egy kávét valakinek (úgy, hogy ő nem ivott, mert ha úgy teszek valamit, hogy annak a tevékenységének a hasznából én is részesülök, az már nem számít mások szolgálatának), esetleg segített a szomszéd néni kosarát hazavinni a boltból vagy felcipelni az emeletre (de nem azért, mert azt reméli, hogy a Mari néni ezért majd megint megkínálja abból a finom süti-ből, amiből a múltkor is adott egy fél tepsivel, mert ha számítás vagy elvárás van a dolog mögött, megint csak nem ér semmit) tehát általában azért többeknek becsúszik egy-két százalék napi szinten, amelyre rá lehet fogni, hogy mások szolgálatában eltöltött idő volt, de maximum ennyi. Nem szándékom túlságosan elveszni a részletekben, de a kávé példához még engedtessek meg annyi kiegészítést, hogy ha kifejezetten azért főzök kávét, hogy valakit megitassak, megkínáljak vele, de a maradékot ahelyett, hogy kiönteném inkább megiszom, az is mások szolgálatának minősül. Mert egyébként a magam örömeire nem főztem volna meg azt a kávét. Érzed a finom különbséget? Ha én is kívánom, és azt mondom annak az embernek, hogy „gyere, főzök egy jó kávét és együtt megisszuk, az már önszolgálat. Erről ennyit. Ha van gyermeke

az embernek, akkor a gyermekre fordított idő, ha csak rá figyel, csak vele törődik, az teljes értékű szolgálat másért. De ha úgy játszom a gyerekkel, hogy közben fél szemmel a tévét, újságot, az okostelefont vagy a tablettámat nézegetem, csak testben vagyok vele, akkor kuka. Akkor csak mellette vagyok nem pedig vele. Az sem számít mások szolgálatának, ha például valaki egy étteremben szakácskodik, és egész nap másoknak főz. A pék, aki kenyeret süt sem másokat szolgál, a rendőr sem a közt szolgálja, és így tovább. Ezek az emberek mind-mind önmagukat szolgálják, mivel, amit tesznek azt nem önzetlenül, segítő szándéktól vezérelve, hanem pénzért teszik, magyarul ellenszolgáltatásért cserébe. Csak az számít mások szolgálatának, amelyért nem várunk és nem kapunk cserébe semmit. Persze –mivel az Úr maga az igazság –, ezért kapjuk a legtöbbet, csak nem itt az anyag világában a földi létben, hanem a valódi, azaz a szellemi létben. Bár ez sincs teljesen így, hiszen az Úr az önzetlen embereket már itt a földi létben is kimagaslóan jutalmazza, de a valódi jutalom csak akkor jön, amikor földi pályafutásunkat lezárjuk. Ha másokat szolgálunk, azzal az Urat szolgáljuk és nem önmagunkat, az Úr pedig nagyon gáláns, Ő aztán nem marad adósa senkinek, sőt! Igen magas kamatokat ad minden nemes cselekedetért. De csak azokért, amelyek szívből jönnek és jó szándékból erednek. Azaz Őbelőle, mert minden jó, amely az emberből fakad az Úrtól származik. Sok ember gondolja azt, hogy amikor jól tesz, az önmagából való jó, hogy az a saját cselekedete. Ez nagy tévedés! Ha valaki ezt gondolja, azt megint csak az önszeretete sugallja neki. Önelégültség esete forog fenn ilyenkor. Minden jó, így a jó cselekedetek is az Úrból származnak. Az ember, amikor jól cselekszik, a lelkiismeretére hallgat, amely nem más, mint az Úr szava. Az szól a lelkéből. Aki gonoszat cselekszik, az pedig a pokol sugallatára hallgat. Az komoly prob-

léma ebben a világban, hogy amikor az ember jót cselekszik, azonnal meg lesz magával elégedve és belesüllyed abba a hitbe, hogy ő most milyen magasztos és nagyszerű. Milyen szépen és dicséretesen viselkedett. Magasztalja önmagát. Ez is jobb, mint a nagy átlag, (aki el sem jut ideig, mert esze ágában sincs nagylelkűsködni vagy nagyvonalúskodni másokkal legyen az rokon vagy idegen), de még mindig nagyon rossz és kevés. Miért rossz? Azért, mert ahogyan mondtam, alázat és hála helyett elégedettséget (önelégültséget) érez. Nem is érted, miért kellene alázatosnak és hálásnak lennie ha adakozik? Azért mert neki van miből adakozni. Van lehetősége segíteni az Úr kegyelméből. Mert neki annyit adott az Úr, hogy még másnak is képes juttatni abból úgy, hogy neki is marad elég. Miért kevés? Azért, mert az állandóan jót cselekedni akarás, az állandóan jóra és mások segítségére való törekvés a normális. Azaz lenne, a normális. Ennek kellene lennie az alapértelmezésnek. Ebből fakadóan tehát amikor valaki jót tesz, nem akkor viselkedik kimagaslóan, hanem akkor sikerül végre megütnie a minimum nívót, azaz a normális állapotot. Egy olyan világban, amelyben intelligens lények élnek, egymás önzetlen segítése alapértelmezés kellene, hogy legyen. Hol vagyunk mi ettől? Ez lenne a valódi intelligencia, nem az, hogy képesek vagyunk tömegpusztító fegyvereket gyártani. Néha elgondolkodom, minek egy milliárdosnak annyi milliárd? Van, hogy több, mint százmilliárd. Mi a különbség egy és százmilliárd között életminőségben? Mennyi embernek lehetne segíteni ennyi pénzből? Hány milliárdos van csak itt, ebben a kicsiny országban? Segítenek? Dehogy. Ugyan már! Nehogy valaki azzal jöjjön, hogy van egy-két alibi alapítvány. Nevetséges. Vagy inkább szomorú. Persze, ez sem véletlenül van így, ahogy. A nélkülözőnek nélkülözve kell boldogulnia, megvan az oka annak is. Az itteni milliárdosnak meg odaát lesz majd

igen nehéz sora. Amikor meg kell majd magyaráznia, hogy miért nem segített. Nem kell őket irigyelni van elég bajuk. És még mennyi lesz, ha így folytatják. Tehát senkit nem kell és nem is szabad irigyelni. Tenni kell a saját dolgunkat amennyire jól és tisztán csak lehetséges, élni az életünket, és megtalálni a boldogságunkat abban, amink van. Mert akinek hite van, annak mindene megvan. Akinek pedig nincs hite, lehet akár milliárdos, szegényebb az, mint a templom egere.

Mi – bár az Úr részei, így isteni részek vagyunk –, sosem lehetünk egyenlők az Úrral, mert semmik vagyunk hozzá képest. Ezért durva hiba az, amikor egy ember istennek képzelet magát. Ez olyan, mintha egy a mi testünkben élő sejt azonos szintű lénynek tartaná magát velünk. Sosem lehet és nem is lesz az. Boldogok és hálásak lehetünk az Úrnak, hogy megvan Őbenne a helyünk és az életünk, ahogyan ez a sejt is hálás lehet nekünk, hogy biztosítjuk neki az élet lehetőségét. Örülhetünk, hogy életünknek értelmet ad, és kapunk lehetőséget az Őbenne való örök isteni életre, de csak így, Őt szolgálva, nem pedig egy különálló individuumként. Nincs Jóska isten meg Pista isten, hanem csak egy, az Atya. Ha ezt a (sejt) státuszunkat megértjük és elfogadjuk, rögtön kellő alapunk lesz az alázatra és a hálára, valamint megértjük azt is, hogy a kellően tiszta tudatú és felvilágosult lényeknek miért a leghőbb vágya az Úr szolgálata. Az Urat pedig csak a másokat való önzetlen szolgálaton keresztül lehetséges szolgálni. Ennyit erről.

Más világok embereiről és az idegen fajokról

Az Atya a teremtője minden embernek függetlenül attól, hogy hol él. Ez érvényes nem csak a Föld nevű bolygó területeire, hanem az univerzum emberiségére egyaránt. Nyilvánvaló dőreség lenne azt feltételezni, hogy az emberi faj összessége erre az egy aprócska kis világra, bolygóra korlátozódik. Istenben az Úrban, rengeteg, nekünk megszámlálhatatlan mennyiségű emberek által lakott világ létezik, ahol különböző fejlettségű, de nagyjából hasonló alkatú és alakú emberek élnek, hiszen minden ember az Atya képére és hasonlatosságára teremtett. A célja mindegyiknek közös. Bejutni a mennyei birodalmakba és ott szolgálni az Atyát az öröklétben, aki mindannyiunk egyetlen teremtője. Mint írtam már, a mennyei birodalmak oly nagyok, hogy az emberi mértékkel kifejezhetetlen, és felfoghatatlan. Az Atya célja a növekedés a jóban és így a folyamatos tökéletesedés által, hogy kiteljesedik a mennyei birodalmakban, ami megfelel az Ő testének. A mennyek lakói a mennyei szellemek és az angyalok, akik egykor mindannyian éltek fizikai síkon, a mennyei birodalmak lakóinak „termőföldje” pedig a teljes emberi faj.

A teljes, tehát nem csak a földi. Nincs olyan szellem vagy angyal, aki ne az emberi fajból származna. Minden bolygónak a szellemei a saját bolygójukhoz vannak „közel”, ahhoz létezik egyfajta kötődésük, mivel annak a bolygónak a lakóiból valók, értik a még ott testben lévő gondolatait, érzelmeit, és így képessé válnak annak lakói szolgálatára. Ez azt jelenti, hogy a földről a mennybe vagy a szellemi síkra jutott lelkek (szellemek) nem távolodnak el a bolygótól ahol testben éltek, csak frekvenciát váltanak annak függvényében, hogy fizikai életük során milyen minőséggel bírtak. Fontos

mindenkor megérteni azt, hogy Istenben a mi fogalmaink szerint nincsenek helyek, irányok. Minden csak minőségekben, frekvenciában tér el egymástól. Mindazonáltal a szellemeknek és az angyaloknak is van egyfajta irány és helymeghatározó érzéke, de ezek a mi érzékeinktől eltérő módon működnek és azokat minden szempontból jócskán meghaladják. Ők is látnak maguk körül érzékelhető világot, látják és megkülönböztetik egymást, tesznek dolgokat, mozognak, de a mienktől tökéletesen eltérő és sokkal valóságosabb módon. Sokkal inkább a mi valóságunk illúzió, mint az övék, lévén ők azok, akik közelebb állnak frekvenciában az Úrhoz, így logikusan az ő realitásuk az igazi, vagy igazibb realitás, mint a miénk. Nekik nincs szükségük az általunk valósnak megélt fizikai helyváltoztatásra, ők mindent „fejben” játszanak le. Azt is, hogy mozognak. Egyszerűen, amire gondolnak az történik velük. Így ha azt gondolják, hogy mondjuk elmennek egyik helyről a másikra, akkor ezt át is élik, meg is történik valójában velük, de ehhez nem szükséges semmilyen fizikai tevékenységet hozzárendelniük.

Ismét analógia, avagy a megfelelés törvénye következik. Az anyagi ember által univerzumnak hívott térben, Istenben, amely az Atya teste (a Legnagyobb Emberben) mindenkinek megvan a maga helye és feladata. Ezért van az, hogy mindenki ott marad, ahol megszületett, és ezért van, hogy a mennyei birodalmak (ahogyan a poklok is) oly sok „helyből” „városból”, (közösségből) állnak, minőségük és funkciójuk (feladatuk) szerint.

A fizikai emberben sem költöznek el a szerveket vagy testrészeket alkotó sejtek ide-oda, ahova éppen eszükbe jut, hanem ott vannak élethossziglan, ahol és ahova teremtettek. A „hely” frekvenciában értendő, bár azon angyalok, akiknek

megadatott feladatuk miatt az eltérő frekvenciájú lények észlelése, azok érzékelnek egyfajta térbeli elhelyezkedést is az Úrban egymáshoz képest. Egyébként, akiknek jelentősen eltér a frekvenciája egymásétól, azok nem látják egymást, ahogyan normál esetben a fizikai síkon élők sem látják a szellemeket, angyalokat. Így csoportosulnak és találják meg egymást az azonos állapotú szellemek. Azon angyalok, akik az anyagi síkon élő emberrel vannak, minden dolognak a birtokában vannak, ami az adott ember emlékezetéhez tartozik, így van az, hogy nem vész el és nem tagadható le semmi az elszámoláskor. Mindenki a saját élete (minősége) vele marad, és követi őt a halál után. Az élet külsőségei, fizikai lehetőségei lezáródnak halál után, és a belsők megnyílnak, mivel a szellemi szférában csak az a mérvadó, és csak az képes létezni. Ez azért fontos, mert azt a minőséget visszük át, amelyet a fizikai világban produkáltunk. Igen ám, de a szellemi síkon ez a minőség már nem változtatható, (ez az érteleme a fizikai síkon eltöltött életnek, mert itt még igen. Tisztítóhely.) így ez a minőség lesz a meghatározó arra nézve, hogy az adott lény az állapotváltozás (halál) után hova kerül. Ugyanis a szellemi síkon azonos az azonoshoz vonzódik ellenállhatatlanul. Ezért van az, hogy aki gonosz az ott is a gonoszokhoz vonzódik és magától megy pokolra, nem az Úr által. A jó pedig ugyanígy a jókhoz vonzódik, akik viszont a mennyben vannak. Mind a rossz, mind a jó megtalálja a vele hajszálra azonos minőséget, és csak azokkal képes a továbbiakban létezni. Az ember, akkor is amikor a fizikai világban van, belsőjében, azaz lélekben vagy szellemével, a szellemek és angyalok között van, melyek (akik) minősége olyan, mint amilyen ő saját maga. A fizikai ember minősége a szellemvilágon belüli hasonló minőséggel bíró lényeket vonzza. A jó a jókat a rossz a rosszakat. Aki itt a földön gonosz, attól az

angyalai eltávolodnak. Kísérik és figyelemmel tartják őt, de mivel az ember nem keresi velük a kapcsolatot, az egyre gyengébb és távolibb lesz. Hogy ez a kapcsolat a valóságban miként működik, azt viszonylag könnyű megérteni, ha az ember testeit vizsgáljuk. A fizikai test a legkisebb és legsűrűbb. Ez a neki megfelelő (legkisebb) anyagi világgal van kapcsolatban. Körülötte egyre nagyobb és magasabb frekvenciájú testek, az éter, az asztrál, a mentális testek, és így tovább a többi helyezkednek el. Mindegyik test a maga szférájával van kapcsolatban, és az abban a szférában létezők számára érzékelhető. Ezért van az, hogy mivel (alaphelyzetben) mi csak a fizikai síkot látjuk, a többi embernek is csak a fizikai testével vagyunk képesek tudatosan kapcsolatot létesíteni. Persze a fizikai síkon is létezik egyfajta magasabb szintű metakommunikáció, és ezalatt nem az anyagi szinten megnyilvánuló metakommunikációt értem, hanem a valódit, amely az anyagi sík feletti szférákban zajlik. Azonban az ilyen jellegű kommunikáció nem tudatos a legtöbb ember számára. Amikor például két test az asztrálsíkon kapcsolatba lép egymással, annak az anyagi síkon is vannak konkrét jelei. Közel kerül hozzám egy ember az utcán, és én megmagyarázhatatlan módon viszolygást érzek iránta, pedig erre a fizikai síkon megtapasztalható dolgok alapján semmi okom nem lenne. Vagy éppen vonzalmat, szimpátiát érzek iránta, pedig sosem láttam azelőtt. Tehát egy adott lény minden teste, a maga szférájával van szoros kapcsolatban, azt látja és érzékeli. Ezért van az, hogy a feljebb lévő síkokról, mondjuk az asztrálsíkról, az ott élő lények nem látják a mi fizikai testünket, csak az asztrálestünket. Ezzel azonban képesek kapcsolatba kerülni, így hatást gyakorolni ránk, amit viszont – lévén ők magasabb síkról operálnak – mi nem látunk. Tehát ezeken a magasabb frekvenciájú testeinken keresztül képe-

sek a bennünket kísérő lények kommunikálni velünk, vagy akár beavatkozni működésünkbe, manipulálni szándékaik szerint lényünket. Ahogyan mi is tehetünk bármit egy növényrel úgy, hogy az nem tud rólunk semmit. Csak megtörténnek vele dolgok, amelyeket kénytelen tudomásul venni. Megnyírja valaki, mert neki úgy tetszik, hogy sövény legyen abból a növényből. A növény pedig sövény lesz. Pedig nem annak készült, hanem egy húszméteres fának. Minél magasabb frekvenciájú egy adott lény, annál nagyobb hatást képes gyakorolni ránk. Mivel mi nem növények vagy állatok vagyunk, hanem az Úr gyermekei, mégis szinte teljesen ki vagyunk szolgáltatva a nálunk magasabb frekvenciákon létező lényeknek, lévén igen alantas (alacsony frekvenciával bíró) és sűrű világban létezünk, ezért ad az ember mellé az Úr „védőangyalokat”, akik tudta nélkül semmi sem történhet velünk. Ők pedig egyenesen az Úrtól kapják az utasításokat, de nem úgy kell ezt elképzelni, hogy minden egyes pillanatban leszól nekik az Atya, hogy fiam, most ezt vagy azt csináld azzal a tökfilkóval, hanem ők pontosan ismerik, hogy mi a helyes és a követendő az adott lény vonatkozásában, aki mellé rendeltettek annak fizikai élete teljes hosszáig. Mindenki a saját minőségének megfelelő kísérőkkel és védőkkel rendelkezik. Nyilván egy Pápua Új-Guineai kannibálra nem egy arkangyal fog vigyázni. Ezek a felsőbb szférákban élő lények tehát nem a mi fizikai testünket látják, hanem az ő szintjüknek megfelelő minőségű testünket, gondolatainkat és indíttatásainkat képesek érzékelni. Alapból vannak mellettünk mind gonosz, mind jó indíttatású lények, akik megpróbálják a beállítottságuknak megfelelő érzelmeket erősíteni bennünk. Ez a mi választásunk, hogy melyikükre hallgatunk, amint azt már feljebb írtam. Mindez a kis összefoglaló azért volt szükséges, hogy pontosan érzé-

kelni lehessen a magasabb szférák és a fizikai világ közötti éles határvonalat. Ugyanis mindazok az idegen fizikai lények, amelyek nem emberi származásúak, kizárólag itt, a fizikai világban léphetnek kapcsolatba velünk emberekkel. Itt fejthetik ki káros befolyásukat velünk szemben. A felsőbb szférákban (fizikai testünk halála után) már nem férhetnek hozzánk. Ezek a lények a megfelelés szerint a vírusoknak és a káros baktériumoknak felelnek meg az Úr testében. Megbetegítik a test azon részeit, ahol megjelennek. Persze az immunválasz nem késik sokáig és ezeket sem fogja kímélni, de ezt az Isten „idejéhez” mérten a mi pillanatnál is rövidebb ideig tartó anyagi életünk ideje szerint nem érzékelhetjük csak maximum azt, hogy valamilyen módon ezek itt vannak. Ezt érzékeljük is, bár a föld lakóinak számához viszonyítva viszonylag kevesen vannak azok, akik egy nem emberi lényről történt testközelségből való találkozásról hitelt érdemlően be is tudnának számolni. Hogy az én „kis fickóm” (lásd: Cserebogár) ki lehetett, arra azóta sem kaptam választ.

Az látható, hogy a mi földünk egy beteg világ. Sokféle fertőzés rohasztja és pusztítja. Olyanok, amelyeket az immunrendszernek feltétlenül semlegesítenie kell, nehogy a métely tovább terjedjen. És ez meg is fog történni, nem kétséges. A fertőzés ki lesz iktatva, nem lehet másképpen. Ami az Úrhoz tartozik marad, ami nem az pusztulni fog. Ez is nyilvánvalóvá teszi azt, hogy az embernek mivel, vagy inkább kivel érdemes foglalkoznia. Erre írtam a luciferzum oldalain azt, hogy mindezek a dolgok, akár léteznek akár nem, akár milyen izgalmasnak is tűnnek anyagi valóságunk szempontjából, másra sem jók, mint arra, hogy elfordítsanak bennünket a valóban fontos dolgok irányából. Hogy elvonják a figyelmünket attól, amivel foglalkoznunk kellene. A lucifer-

zum című írásnak ez volt a legfontosabb mondanivalója és alapmotívuma. Nekünk, itt a fizikai síkon élő embereknek semmi dolgunk nincs ezekkel a lényekkel. Az is teljesen mindegy –hiszen egy analitikus elmében nyilvánvalóan felébred a kíváncsiság –, hogy vajon ezeket ki teremtette, ha nem az emberek Atyja, honnan valók, stb. Nekünk egyetlen Istenünk van, és csak vele kell foglalkoznunk. Ez az elemi érdekünk és mindennél fontosabb megérteni e tény fontosságát. Sokak szerint ezen idegenek néhány faja a föld őslakosága is és mi csak megtúrt behatolók vagyunk itt. Persze. Azért mi népesítjük be a felszínt, mi járunk az ég és a nap alatt, míg ezek a nálunk magasabb fejlettségű intelligenciák a föld felszíne alatt rejtőzködnek és csupa szeretetből átengedik nekünk a bolygó teljes felszínét. Aha, ez tényleg logikusnak tűnik. Nagyon kedves tőlük, viszek is majd nekik virágot. A Föld nevű bolygó a mi Atyánk része, az Ő teremtménye. Az Atya pedig a Legnagyobb Ember, aki az Ő teremtményeinek adta ezt a világot. Az, hogy ezek a vírusok és fertőző baktériumok itt megtelepedhettek, a gonosz munkájának gyümölcse. Azonban, akinek megvan a kellő esze, nem ezekkel fog törődni, hiszen mindez csak és kizárólag negatív hatással lehet az egyes ember lelki egészsége és fejlődése szempontjából. Gondolj bele! Azok az idegen fajok, amelyek kapcsolatba léptek földi kormányokkal vajon milyen célból tették ezt? Hogy segítsék az adott ország polgárait? Dehogy! Fertőzést és mételyt vittek oda, ahogyan a káros baktériumok és a vírusok is teszik, mivelhogy ezeknek felelnek meg. Gyógyító, emberbaráti technológiák helyett haditechnikát, biológiai és egyéb fegyvereket, pusztítást és elnyomást szolgáló technológiát, amellyel az emberi hatalomvágyat szolgálják ki, persze nem csak úgy ingyen. De nem az a fontos, hogy velük mi lesz. Nem mindegy? Úgysem tudunk mit kezdeni ve-

lük. Ez az Úr, az Atya dolga. Nekünk azzal kell foglalkozni, amiben van kompetenciánk. Azzal, hogy velünk mi lesz. Egyéneként. Azzal kell foglalkoznunk, amire képesek vagyunk befolyást gyakorolni, és amely mi dolgunk. A saját sorsunkkal és a lelki fejlődésünkkel, megtisztulásunkkal.

Még egy gondolat, bár nem szorosan ide tartozik. Ahogyan ezt visszaolvastam, még bennem is felmerült az a gondolat, hogy a világunkban, országunkban uralkodó nézetekhez képest mennyire valószínűtlennek, vagy meszeszerűnek tűnhetnek a fentiek egy átlagos információkkal bíró, hétköznapi olvasó számára. Már az például, hogy mindannyian, az analógia törvénye alapján, egy elképzelhetetlen nagyságú ember – az Atya – (szellemi) részei vagyunk. Pedig ha belegondolsz, ez sokkal logikusabb, mint az, hogy csak úgy létezőnk a semmiben, születünk és meghalunk, mint, ahogyan ezt sokan gondolják. Ez utóbbi, gyakorlatilag egy tökéletesen értelmetlen lét lenne. Azoknak talán vonzó eshetőség, akik nem szívesen néznek szembe a múltjukkal. Mindegy. Az a vicces a dologban, hogy sok, az átlagnál tájékozottabb ember például simán elhiszi azt, hogy pikkelyes fejű, hiperfejlett gyíklények tanyáznak a lába alatt, hogy csupakabrák zabálják fel a dél-amerikai farmerek marháit, hogy yetik rohangálnak a Himalájában, hogy ufo bázisok vannak az óceánok mélyén és még sorolhatnám, ezek teljesen normális és hétköznapi esetek számára, de az, hogy mi egy Emberisten részei vagyunk, sehogyan sem hihető el neki. Elképesztő. Mint a világ is, amelyben élünk.

A megtisztulásról és annak lehetőségeiről

Haladjunk ismét a logika mentén! Remélem, minden kedves olvasóm számára elfogadható tényként az az állítás, hogy Isten maga a korrektség, sőt! Maga az igazság és az igazságosság. Ebből fakadóan nyilván nem állítja teremtményeit – különösen úgy, hogy tökéletesen ismeri azok képességeit – számukra megoldhatatlan feladatok elé. Nem várja el azt, hogy minden egyes ember találjon rá valami titkos társaságra, amely őt bevezeti az általa művelt és oktatott titkos tudományokba, amely akár élethosszig tartó megfeszített tanulás és kőkemény próbatételek teljesítése során juttatja el a beavatottat, a legmagasabb adeptusi szintre. Azt sem várja el, hogy valamilyen keleti filozófia tanait és technikáit elsajátítva kerüljön a megvilágosodás állapotába. Semmi olyat nem vár el, amelyet akár a legegyszerűbb analfabéta ember ne tudna teljesíteni. Aki leszületik a fizikai világba, esélyes arra, hogy földi élete befejeztével a mennybe kerüljön, és ott fejlődhessen az örökkévalóságban. Minden egyes ember, minden ehhez szükséges képességgel meg van eredendően áldva. Nem kell még csak írástudónak sem lenni ahhoz, hogy az ember például megtartsa a tízparancsolatot. Egy ausztrál bennszülött vagy egy busman is megtarthatja ezeket úgy, hogy a lelkiismeretére hallgat. Gyanítom, hogy jobban meg is tartja, mint a legtöbben az úgynevezett civilizált és fejlett világban. Ha már szóba került a tízparancsolat, el kell ismerjem, hogy az első pontok egy olyan ember számára megtarthatatlanok, aki nem találkozott az írással, illetve a keresztény hittel, de az Úr, nem is várja el ezektől a lelkektől, hogy azokat megtartsák, lévén ez a fenti esetben lehetetlen. Ezek ha igaz és jó életet élnek, a mennyben lesznek beavatva az Úr valódi ismeretébe. Ez a helyzet azokkal is, akik más val-

lásban nevelkednek, de az alapvető dolgokat, amelyek a tiszta és igaz ember életét jellemzik, mindig megtartották. Az, hogy „ne ölj”, vagy „ne lopj”, de sorolhatnám még a „tiszteld apádat és anyádat” vagy a ne kívánd felebarátod házáat, javait, feleségét, stb., nem túl bonyolult intelem. Ezek egy intelligens lény számára evidenciák kell, hogy legyenek. Nem kell ezek betartásához semmi egyéb, mint lelkiismeret és tiszta lélek. Egy analfabéta is könnyen betarthatja őket. Ha akarja. De a legtöbben nem akarják. És ami a leginkább szomorú, a legtöbb ezen intelmeket vagy parancsolatokat megszegő ember éppen a keresztény világból kerül ki. A legnagyobb züllöttség a keresztény hitű országok népeire jellemző. Vajon miért van ez? Ezeknek az embereknek a legnagyobb az esélye elvileg arra, hogy már földi életük során – ismereteik révén, amely elvi előnyhöz juttatja őket más kultúrák népeivel szemben – a lehető legközelebb kerüljenek az Úrhoz. Ezért azonban a felelősségük is a legnagyobb. Aki ismeri az Úr tanítását, intelmeit, hívását, és úgy fordít hátat Neki, az sokkal súlyosabban vét ellene, mint az, akinek fogalma sincs semmiről, csak vakon, minden tanítás, vagy más tévhit tanításai árnyékában botorkál a világban. A szétséget csak az gyalázhatja meg, aki pontosan ismeri azt, de nem ismeri el azzal, hogy elutasítja vagy kifejezetten ellene tesz. Ez pedig olyan bűn, amely által egyenesen a poklok neki megfelelő „bugyrába” vagyis közösségébe kerül. Onnan pedig nem nagyon van kiút, azaz nincs. Még egyszer mondom: Aki úgy követ el bűnt vagy vét az Úr ellen, hogy nem tudja mit cselekszik, de alapvetően nem gonosz lélek, nem leli örömét cselekedetében, csupán valamilyen okból úgy alakul az élete, belekényszerül, nem szándékosan követi el azt amit, stb., annak a bűne megbocsáttatik, ám e bűnök elkövetése miatt nem juthat mégsem a mennybe. Bűneit le kell dol-

goznia. Ez a karma. Karmikus vétkeinket pedig csak és kizárólag az anyag világában, például itt a földön lehetséges ledolgozni vagy törleszteni. Ismét idézem Szepes Máriát:

„Mert a tévképzetet a sűrű halálvilág poklában kell anyaggá formálni, a lappangó bűnnek testet kell adni, a pusztulás csak ott férhet hozzá...”

Magyarul csak itt, a fizikai síkon férhet a bűnhöz a pusztulás, azaz tisztulhat meg tőle az ember azáltal, hogy tiszta életet él úgy, hogy közben törleszti az adósságát, a földön, amelyet SZ.M. „sűrű” halálvilágnak jellemez utalva e világ alantasságára (sűrűség-alacsony frekvencia), és állapotára („halálvilág”, hiszen a valódi emberi lét a szellemi, illetve az anyagi. Ez itt egy illúzió, amelyet a fizikai ember életnek gondol, de ez halál az igazi léthez képest.) Újabb idézet ugyancsak az író tollából arra, amely a fizikai síkon élő ember valósága:

„Az egész világ csak képzet, amelyet egy hatalmas erejű kivetítés valóságnak tüntet fel, mintegy kozmikus szugesztióban.”

Ez tehát a feladata a fizikai síkra született embernek, hogy megtisztuljon azoktól a vétkektől, bűnöktől, amelyek előző próbálkozásai alkalmával a számlájára íródtak. A gond ezzel az, hogy nem nagyon sikerül. Sőt! Tetézi. Még gyűjt hozzá. És igen nagy szerencséje van, ha újra esélyt kaphat. Mert sokan szeretnének újra próbálkozni, és mostanság kevés a hely, ahol ezt sikerrel megpróbálhatnák. Mert nem születhet akárhova csak úgy a lélek.

A fizikai világban uralkodó aktuális helyzetnek, a lega-

próbb részletekig bezáróan mindennek stimmelnie kell ahhoz, hogy törleszthessen. Ameddig ez a helyzet nem valósul meg, nem áll össze a kép, addig a törlesztési szándékozó léleknek várnia kell. Ez pedig sokáig tarthat, ha sok és komplikált a törlesztési való. Azután, ha minden stimmel és jönne, jöhetne, választott biológiai anyja esetleg úgy dönt, hogy megöli mert nem kell. Kikaparják őt az anyja méhéből, és várhat ismét ki tudja meddig egy újabb lehetőségre.

És ezen kívül is van számos nehézség, amely az ide igyekvő lényt megakadályozhatja testet öltésében. Bőven látunk példát világunkban az öngyilkosságra is. Amikor valaki itt eldobja a lehetőséget, amelyet nagy nehezen megszerzett odaát. Ez a lélek ezután valószínűleg pár kör erejéig kimarad a dobásból. Olyan jön a helyére, aki betartotta a szabályokat, csak nem jött ki neki a lépés és újra kell próbálkoznia. Mint mondtam, a cél e pálya hiba nélkül való teljesítése, amelynek egyenes következménye a mennybe való felvétel. Az üdvözülés. Ami még jelentősen rontja a leszületett lélek esélyeit a hibátlan életre az, hogy ennek az eléréséhez fel kell ébrednie abból az álomból, amelyet az illúzió mátrix bocsát a szemére. Rá kell ébrednie a valóságra, arra, hogy ki ő és miért van itt, esetünkben a földön. Erről sokat írtam a luciferzumban, itt és most nem taglalom. Azonban, ahogy Hamvas Béla írta:

„Beszennyezett lélek a felébredéssel hiába próbálkozik.”

Először tehát meg kell tisztulni minden szempontból. Hogyan sikerülhet ez? Csak egy módon. Ha hallgatunk a lelkiismeretünk szavára, mert az Úr szava az, amely értünk szól hozzánk. Belülről fakadóan kell tudnunk, éreznünk azt, hogy mi a helyes és mi nem egy-egy adott szituációban,

amelyet élénk hoz a földi életünk. Mert hozni fogja ezeket szorgalmasan, efelől ne legyen kétségünk. Hiszen ez a pálya erről szól. Egyik eseményből a másikba cseppenünk és mindig helyesen kell dönteni, legalábbis nem szabad nagyot hibáznunk. Ez viszont megoldható. Hiszen a segítség mindig velünk van. A nagy kérdés, hogy kire hallgatunk, ahogyan azt már többször írtam. Ezen áll vagy bukik minden. Most az optimális esetet fogom taglalni, hiszen a negatív eredménnyel járó már mindannyian jól ismerjük. Először is azt kell felmérnie az illetőnek, aki a jó utat akarja járni, hogy mi a helyzet körülötte. Törekednie kell az objektivitásra, akár, sőt leginkább a saját kárára is, mert ez a kár valójában haszon. Kárnak érzi, mert nem szereti senki azt hallani, hogy „kedvesem vedd tudomásul, hogy te egy önző és lusta alak vagy”, vagy „hát barátom, ha valóban az igazat akarod hallani, az a helyzet, hogy nálad irigyebb és sunyibb alakot nemigen hordott még a hátán a föld”. Nos, az ilyen jellegű őszinte kritikákkal először nehéz szembesülni, de ez az egyetlen út, amely a hibák leküzdéséhez vezet. Ugyanis ebben az állapotunkban az önkritika gyakorlása még jelentős nehézségekbe ütközik, mivel szinte teljes mértékben egonk ural bennünket, ő pedig nem igazán szereti ha felhívják a figyelmet a mocskos kis üzelmeire. Nem fog ebben segíteni bennünket, hát mást kell megkérnünk erre. Írtam az egoról egy rövid kis feljegyzést, bemásolom ide. Talán érdekes adalék, hogy saját egom volt az ihletője az idézett feljegyzésnek. Tehát:

„Fontos megfigyelés az EGO viselkedéséről:

Alaphelyzetben (első fázis), amíg az ego észrevétlen és a lény ezzel azonosítja önmagát, az ego szabadon garázdálkodik. Átvesszi a lény életét, és tökéletesen a befolyása, irányítása alatt tartja. Minden cselekvést kizárólag a saját be-

állítottsága és törekvései szerint végeztet a lényvel, aki ezt természetesnek veszi és egyáltalán nem hat idegennek számára az a viselkedésmód, amelyet gyakorol. Azonban, amikor az ego lebukik (második fázis) és megfigyelés alá kerül, megváltozik a helyzet. Az ego ilyenkor tökéletesen felismerhetővé és beazonosíthatóvá válik a megfigyelő számára. Ebben a helyzetben már megmutatkozik valódi természete, amely sunyi, számító és IDEGEN a lény valódi természetétől. Asztrális síkról kapcsolódik a lényhez és minden erejével manipulálni próbálja. Asztráldémonként kell tekinteni rá és úgy is kell elbánni, megküzdeni vele. Asztrális síkon tökéletesen le lehet számolni vele és le is kell. A fizikai világban nem lehet tökéletesen kiiktatni, mert az asztrális síkról hat a fizikai síkra, ahonnan táplálkozik vagyis energiát nyer. Tehát ha már lebukott de még van ereje, jól tetten érhető az idegen befolyás, amellyel operálni próbál. Már nem ő a központ, de egy pillanatig sem adja fel, gondolatokkal, vágyképekkel próbálkozik folyamatosan sugalmazás formájában. Jól felismerhető, hogy a lény valóságában ilyenkor már csak külső tényezőként játszhat szerepet. Úgy működik, mint a fizikai világban egy rossz szándékú tanácsadó. Folyamatos manipulációval operál, amíg vagy nyer végül, vagy pedig tökéletesen ki nem lesz iktatva. Nagyon erős elszántság kell a kiiktatásához, mert ahogy ez a szándék egyre inkább megnyilvánul, az ego annál inkább próbál harcolni, de végül, ha a gazdálány kelletképpen határozott és elszánt e cselekedet végigvitelére, az ego mindenképpen alulmarad, hiszen a szellem erejével, a saját teremtője erejével nem szállhat harcba eredményesen. Ilyenkor valósul meg és következik el a harmadik fázis, amely a gyakorlatilag teljes szellemi vezérlésen alapuló, valódi létállapotot jelenti. Az egonak itt gyakorlatilag nem

jut szerep. Ez a kívánt állapot, itt lehet megvalósítani a lét-feladatot. Ha sikerül ide eljutni, TILOS megkegyelmezni az egonak! Semmilyen körülmények között nem szabad neki a legkisebb teret sem újra átengedni, mert nem éri be azzal. Mindent akar.”

Tehát, ha tovább gondoljuk ezt a gondolatsort el kell jutnunk oda, hogy az ego sugallata nem más, mint a pokol sugallata. Az egovezéreltség (egoizmus) egyenlő a pokolvezéreltséggel. Ameddig az egonk ural bennünket, nincs esélyünk megtisztulni. Ameddig nem tisztulunk meg, nincs esélyünk halálunk után a mennybe jutni, egyesülni Istennel, az Atyával. Tehát: Valamilyen módon mielőbb muszáj szembesíteni önmagunkat legfőbb hibáinkkal. Azért, hogy időben elkezdhessünk ezek kijavításán dolgozni. Nem kell ettől elriadni, megrettenni. Minden emberben van egy jó nagy adag gonosz, és minden jó, amely az emberből jön, az Úré. Az Úr adja át a felé megnyíló emberbe, akiből ez sugárzik ki ezután. Ha nem lenne benned gonosz, nem lehetne megkísérteni téged. Mert a gonosz csak a gonoszt tudja megkísérteni, a jót nem. Ezért fontos kigyomlálni magadból a gonosz legapróbb szikráját is. Minél jobban megnyitod magad az Úrnak, annál több jó árad beléd. Minél több jó árad beléd, annál tisztábbá válsz. Minél tisztább vagy, annál kevésbé leszel megkísérthető. A gonosz nem talál fogást a jón, ahogyan a sötétség sem a fényen. Tehát szembesülni kell a negatív oldalunkkal. Először meg kell fogalmaznunk mi az a tulajdonság, amely a leginkább levetkőzendő, eltávolítandó. Jó módszer ehhez az is, hogy megfigyeljük mi zavar másokban leginkább bennünket. Általában ez a baj velünk is, hiszen a világ tükröt tart elénk. Amilyenek mi vagyunk, olyan az is velünk. Jól megfigyelhető, hogy az ember belső állapota tük-

röződik a külső körülményeiben is. Ha valakiben káosz dúl, akkor a külső környezetében is ez lesz a helyzet. A lakásában, a kapcsolataiban, egyszóval mindenhol ez lesz tapasztalható körülötte. Azonban, amennyiben az illetőben béke és nyugalom uralkodik, akkor a külső környezetében is hasonlóan alakulnak a dolgok. Nem, vagy csak nagyon kevés konfliktusban lesz része ennek az embernek, de ha mégis adódik egy-egy apró kis zűr körülötte, az hamar megoldódik különösebb következmények nélkül. A lakása rendezett lesz. Ha az ember tiszta belül, akkor kívül is törekedni fog a rendre, tisztaságra. Ugyanez igaz fordítva is. Ha valaki ápolatlan és koszos hatást kelt, akkor belül is ilyen. Megint csak hadd idézzem az analógia, avagy a megfelelés törvényét, hiszen ez mindenre és mindenhol érvényes az Úrban: „Ami lent van az megfelel annak, ami fent van, és ami fent van, az megfelel annak, ami lent van, így érted meg az EGY varázslatát”. Ami pedig kint van az megfelel annak, ami bent van. Ha bent üresség van, kívül csak a káosz lehet az úr. Ha azonban belül ragyog az Úr fénye, akkor ez kívül is látható lesz az emberen. Minden mindennel összefügg, és mindenben felfedezhető az analógia. Tehát meg kell tanulnunk analitikusan szemlélni önmagunkat és kőkemény önkritikát gyakorolni magunkkal kapcsolatban. Ha sikerült megfogalmaznunk egy adott hibánkat, könnyű lesz megállapítani, hogy mi ennek a hibának az ellensúlya, azaz, miként tudjuk ezt a hibát kijavítani magunkban, és a munka már kezdődhet is. Folyamatos kontroll alatt kell tartanunk magunkat és minden egyes pillanatban törekednünk kell arra, hogy tudatosan a megfelelő válaszokat adjuk egy-egy adott helyzetben. Fel kell ismernünk az ego aknamunkáját és le kell tudnunk küzdeni azt. Ehhez csak és kizárólag az Úr adhat nekünk elég erőt, és még az Ő segítségével is nagy feladat lesz ez, mert mi

gyengék vagyunk az ego pedig erős. Ez a világ az ő terepe, nem a miénk. Mi csak ide ragadtunk, de minden igyekezetünkkel azon kell lennünk, hogy hazajussunk, mindezt úgy, hogy ne kelljen többé ide visszajönnünk. Egyszer és mindenkorra megszabaduljunk a gonosz birodalmából. Ha ezen munkálkodunk, akkor egyre erősebbek leszünk, hiszen, ahogyan egy jó szándékú, ámbár nézetem szerint tévúton járó mágus megfogalmazta:

„Amit valamilyen magasabb cél szolgálatában tartósan művelünk, nem is túl hosszú idő után a kozmikus hierarchiák segítségét nyeri el.”

Azaz a mi esetünkre és szándékunkra vonatkoztatva, ha kérjük és keressük az Úr segítségét lényünk megtisztulásáért végzett munkánkhoz, e törekvésünkben biztos számíthatunk az Ő segítségére. Jó hír az, hogy küzdelmünkben minél előbbre jutunk, annál jobban fog menni a dolog és annál sikeresebbek leszünk abban. Azért van ez így, mert ha az ember így küzd és dolgozik a megtisztulásán, akkor egyre jobban az Úr felé fordul amely azzal jár, hogy egyre jobban megnyílik felé, magába fogadja, így lehetőség adódik arra, hogy az Úr fénye (hatása, ereje) egyre jobban beáramoljon az emberbe, aki ettől egyre erősebb és kitartóbb lesz küzdelmében. Csak így lehetséges a győzelem, a magányos harc esélytelen és eleve kizárt is, mert az ember csak az Úr segítségével ismerheti fel egyáltalán a rossz állapotát is, amely felismerés pedig elengedhetetlenül szükséges a harc megkezdéséhez. Tehát a gyakorlatban azt kell tennünk, hogy megpróbáljuk felfedezni a hibáinkat. Elhatározzuk, hogy minden téren, alaposan megtisztítjuk lényünket.

A megtisztulás egyik alapköve a testi megtisztulás. Ennek

pedig legfőbb kulcsa a megfelelő táplálkozás. Bár erről írtam már bővebben, mégis hadd szóljak néhány szót itt a táplálkozásról! A fizikai (anyagi) világban –mivel az Úr hasonlóságára teremtett– az ember valóban a legmagasabb rendű (frekvenciájú) lény, minden alantassága ellenére is. Ebből következik, hogy bármilyen táplálék, amelyet magához vesz, vehet, nála csak alacsonyabb frekvenciájú lehet. Ebből fakadóan, az negatív előjelű frekvenciaváltozást, magyarul frekvencia csökkenést idéz elő az ember energiakomplexumában. Ezért nem célszerű állati tetemeket fogyasztani, mert ezek a leginkább pusztító, mérgező és lehúzó hatásúak ránk nézve. Ha megeszünk egy jó adag disznótorost (döghúst), magunk is csak böfögünk-röfögünk, szellentünk utána órákig, és úgy érezzük, mintha hús kilóval nehezebbek lennénk. Gyomrunk, emésztőrendszerünk és az egész szervezetünk hatalmas terhelésnek van kitéve, mire feldolgozza ezt a rengeteg nehéz és zsíros halott anyagot. És ez eddig csak a fizikai része volt. Az, hogy ezek a táplálékok milyen frekvenciákat, információkat hordoznak, mit veszünk ezekkel akár napjában többször is magunkhoz, erről bőven írtam már a luciferzum lapjain. Ha eszünk egy tál főzeléket, vagy rizst, kölest, párolt zöldségeket, egyéb növényi táplálékot, ez az érzés sosem vesz erőt rajtunk. Ez sem az igazi, de tény, hogy legtöbbünknek szüksége van fizikai táplálékra. Ha pedig így van, akkor törekedni kell, a lehető legkevésbé ártalmas, és a lehető legtisztább élelem és ital magunkhoz vételére. Ha a testünk elnehezül, elménk is hasonló állapotba kerül ez pedig minden szempontból káros ránk nézve. Egy állatnak elég, ha tele a bele, de mi emberek vagyunk és Istenhez igyekszünk. Meg kell őriznünk mind testi, mind szellemi frissességünket, egészségünket. Ez pedig csak kontrollált táplálkozással érhető el. Ne éljünk drogokkal! Igjunk tiszta forrás, vagy tisztított vizet!

Meg kell tisztulnunk szavainkban, beszédünkben. Ne káromkodjunk, ne fecsegjünk, ne pletykálkodjunk, mindig gondosan fontoljuk meg kinek és mit beszélünk!

Tisztítsuk meg gondolatainkat! Igyekezzünk gondolatainkat mindig, minden esetben pozitív tartományban tartani! Ne tartsunk haragot, ne engedjük magunkat indulatosá válni! A jót keressünk mindenkiiben és mindenben! Fogadjuk el azt a tényt, hogy fogalmunk sincs semmiről, és bízunk meg az Úrban, hogy minden úgy van jól, ahogyan éppen van, hiszen nem ismerjük az összefüggéseket! Legyünk alázatosak és türelmesek!

Tisztuljunk meg cselekedeteinkben! Cselekedeteink a gondolataink nyomán fakadnak. Ha gondolataink tiszták és pozitívak, cselekedeteink is ilyenek lesznek. Igyekezzünk minden erőnkkel azon dolgozni, hogy megtartsunk a tízparancsolatot! Ha ez sikerül, akkor nagy hibát már nem vétünk.

Nagyon fontos megjegyezni mindehhez, hogy ezeket a dolgokat meggyőződésből kell tenni, mert ha nem így teszünk, nem fogunk célba jutni. Ha csak azért vagyunk jók, mert meg akarunk felelni egyfajta elvárásnak, vagy azért, mert előnyhöz akarunk jutni ezáltal, vagy éppen Isten büntetésétől félünk és csak azért tartjuk meg a rendeléseit, ezek mind negatív motiváció által kiváltott cselekvések. Nem fognak eljuttatni a célunkhoz. Azonban, amennyiben sikerül hittel és meggyőződésből tenni a fentieket, nagyon gyors javulást fogunk tapasztalni életünk minden dolgában, a legapróbb részletekig bezáróan. De nem ez lesz a legnagyobb haszon, nem az anyagi világban megtapasztalható, a külső körülményeinkben bekövetkező javulás, hanem az a hihetetlen belső erő és nyugalom, amelyet csak az Úrban való szilárd hit adhat meg az embernek. Nem fér hozzánk semmi negatív dolog, szinte észre sem vesszük ezeket. Persze nem

veszítjük szem elől e világ alantasságát, de képesek leszünk a helyén kezelni, s ezáltal felülemelkedni rajta. Ez a valódi leválás a mátrixról, a kitörés a karámból, ahogyan a luciferzum című írásban fogalmaztam.

Most térjünk vissza kicsit az egohoz, és a vele való sikeres leszámoláshoz, amely elengedhetetlenül fontos valódi fejlődésünk szempontjából. Az egohoz, amely mint fejlebb fogalmaztam nem más, mint asztráldémon. És bizony, ahogyan pedig egy másik könyvben írtam, akár több is. Olyan valós lény, amely egy másik, felsőbb síkról manipulál bennünket. Hogyan alakul ki, miként teszünk szert rá? Gyermekkorunkban, amint e világban „landolunk”, megkezdődik tudatunk külső erők által való eltorzítása. Először ez csak kis mértékben képes érvényesülni, lévén annak ellenére, hogy testben már itt vagyunk, viszonylag kevés kapcsolódásunk és információnk van az új világról, amelybe cseppentünk. Azután, ahogy cseperedünk, egyre több torz és hamis információ jut el hozzánk, amely akarva-akaratlanul formál bennünket, minőségének megfelelően rossz irányba. Kialakul bennünk az öntudatunk, amely egy olyan képet egyértelműsít bennünk, hogy van a világ és vagyunk mi. Olyanok amilyenek. Egy ellenséges világgép alakul ki bennünk, amelyben folyamatosan küzdenünk kell. Rossz esetben már az elejétől a létért, szerencsésebb esetben először csak a jobb pozícióért. (Természetesen ez sem a nem létező szerencsén múlik, hiszen ha véletlen nem létezik, akkor szerencse vagy szerencsétlenség sem.) A családon belüli (testvérekkel való) rivalizálás, óvodai közösségben, iskolában, majd a felnőtt életben, és itt akár újra a családon belül is, de immáron a társunkkal. Mindig és mindenhol csak a harc, a küzdelem a fennmaradásért, a pozícióért, egyszóval valamiért mindenképpen. Mire elkezdjük felnőtt életünket egy tökéletesen

torz világkép ural bennünket, és kifejlődött bennünk egy rakás negatív és hamis elképzelés az életünknek vélt események kapcsán. Kialakult bennünk egy határozott kép magunkról, ismerjük erősségeinket és gyengéinket, próbálunk valahogy lavírozni a viharos tengeren, amely szemünkben a világ, amelyben élünk. E kép az, amelyet mi teremtettünk meg magunkról a külső tulajdonságaink és a bennünket ért külső információk alapján. Büszkéek vagyunk és gőgösek, mert csinosnak vagy jóképűnek gondoljuk magunkat. Vagy mert vagyonosak vagyunk, és mindenki velünk akar jóban lenni (utolsó fillérünk erejéig). Esetleg félnékek és visszahúzódoók vagyunk, tele gátlásokkal, irigységgel a nálunk sikeresebbekre. Zsarnokok vagy erőszakosak vagyunk, nem tűrjük ha valami nem úgy alakul, ahogyan mi azt akarjuk és elvárjuk. Sorolhatnám még a negatív tulajdonságokat, hiszen az ego csak ezeket gerjeszti és erősíti bennünk. Minden, ami jó bennünk, az az egonk ellensége, mert az Úrtól való. Igyekszik is elnyomni, elszigetelni lényünktől, amennyire ez csak lehetséges. Legtöbbünknek fel sem tűnik, ők hagyják magukat egész életükön át sodortatni egojuk vezénylete alatt, teljesen természetesnek megélve szokásos reakcióikat az őket érő eseményekre. Azt mondják, hogy ilyen a habitusuk, és ezzel le is van tudva. Hogy miért ilyen vagy olyan, azon már nem gondolkodnak el. Aki agresszív az általában egész életén át az marad, aki gyűlölködő, bosszúálló típus, az idősen is az marad, aki sunyi, irigy, gyanakvó, áskálódó, perverz, szexuálisan aberrált, és sorolhatnám még hosszan, mind általában haláláig változatlanul birtokolni fogja e negatív tulajdonságait. Kevesen képesek megszabadulni ezektől, sőt! E rossz tulajdonságok inkább egyre határozottabbak és erősebbek lesznek egy adott személyben. Miért? A fiatal korban kialakult negatív tulajdonságok folyamatosan negatív gon-

dolatokat generálnak az adott személyben. És mivel az Úr hasonlatosságára teremtettünk szó szerint, hát mi is képesek vagyunk az elgondolás általi teremtésre. E negatív minőségű gondolataink – az asztrális síkon, amelyről úgy általában fogalmunk sincs – egy ugyanilyen minőségű lényt generálnak, amely ezután hozzánk fog kapcsolódni, lévén mi vagyunk a teremtője. Belőlünk, a neki (az ő minőségének) megfelelő negatív és gonosz gondolataink, indulataink, érzelmeink energiájából táplálkozik, nyeri létét. Ez élteti és erősíti őt. Ez az asztráldémon – miközben az asztrálestünkön keresztül hozzánk tapad – egy szint után képessé válik befolyást gyakorolni ránk, azaz saját teremtőjére. Elkezdi erősíteni bennünk a neki megfelelő negatív tartományt. Gonosz gondolatokat sugall és ugyanilyen cselekedetekre sarkall. Minél tovább képes befolyásolni minket, annál nagyobb befolyásra és erőre tesz szert a befolyásolt személy által teremtett negatív energiáktól folyamatosan erősödve. Az a helyzet, hogy minden egyes rossz tulajdonságunkhoz tartozik egy-egy ilyen ocsmány asztrállény. Van domináns közöttük, éspedig az, amely az adott személyre leginkább jellemző negatív tulajdonságnak a birtokosa. Néha hagyja a többit is szóhoz jutni, de az első mindig ő kell, hogy legyen. Tehát ha mondjuk a gazda rendkívül irigy ember, attól még lehet kegyetlenkedő hajlamú szadista, perverz, vagy éppen gőgös is, de minden rossz tulajdonságát felül fogja múlni az irigysége. Mert ez a domináns ego benne. Ez lesz az a szemüveg, amelyet állandóan visel, és amelyen keresztül mindent nézni fog. Ezeket a negatív tulajdonságokat, és az ezeket generáló démonainkat két módon biztosan le lehet győzni. Az első módszer a nehezebb, de ez a leggyorsabb és leghatékonyabb. Azonban csak és kizárólag az Úr segítségével és csak az Ő akaratából lehetséges. Nem tudjuk alapállapotunkban ezt megvalósítani.

Alapállapot alatt azt értem, hogy nem vagyunk képzett mágusok vagy tapasztalt asztrálutazók. Hiszen ez a lény csak ott érhető el. Anyagi síkról fizikai fogást nem vehetünk rajta. Pedig a gyors módszernek éppen ez a lényege. Mivel azonban mi a fizikai síkról próbálunk operálni, ezért ez a lény számunkra ilyen módon hozzáférhetetlen. Mégis, ha az Úr úgy ítéli meg, hogy valamilyen okból ezt a démonst sürgősen el kell távolítani az adott emberről, akkor beavatkozik az angyalok segítségével. Ahogyan ezt én a feljebb leírt álomidős eseményben megéltem. A démon a saját szférájában erővel is eltávolítható, de csak ott. Ehhez oda kell jutni hozzá. A magunk erejéből nem fog sikerülni. Ha az Úr úgy ítéli, akkor gyorsan meg lesz oldva a dolog, ha nem, akkor nekünk kell végigvinni a küzdelmet. Miért ítélné úgy az Úr, hogy gyorsan és kíméletlenül el kell távolítani ezt a démonst? Azért, mert ha ez nem a mi teremtményünk, hanem valaki rossz szándékkal, mágikus úton „ránk tette”, akkor mi nem leszünk képesek a következőkben tárgyalt módszerrel leküzdeni támadónkat. Hiszen nem mi vagyunk a teremtője. Ez esetben nincs más lehetőség, mint az erővel való eltávolítás. Ez történt meg az én esetemben. Ha a démon a mi teremtményünk, akkor nekünk is kell kitekerni a nyakát. Mi hívtuk életre, nekünk kell rendezni ezt a hibát. Következhet a második módszer.

Ez a módszer a könnyebb, bár ehhez is nagy eltökéltség és akarattal szükséges, de mindenképpen felett leginkább az Úr segítségével. Ne legyünk olyan önhittek egy percig sem, hogy azt gondoljuk, ezekkel a démonainkkal magunk, csak úgy saját erőből elbírnánk. Fél kézzel megennének reggelire bármikor, ahogy eddig is tették. Hihetetlenül ravaszak, elképesztően kifinomult stratégiák, náluk jobban senki sem ismeri a gyengeinket, és pontosan tudják, hogy mire megy ki a játék. Ne-

kik ez létkérdés. És ne essünk tévedésbe, nekünk is. Valódi harc ez, amely a lelkünkért folyik. Csak az egyik fél győzhet, és ha nem fordulunk az Úrhoz segítségért, akkor nem kérdés, hogy ki lesz az. Ha segítségért fordulunk Atyánkhoz, Ő nem hagy cserben bennünket. Az asztrális síknál magasabb szférából, az angyalaink által erősít bennünket. Hozzájuk képest az asztráldémonok esélytelenek. Azonban nem az angyaloknak kell megvívni ezt a harcot helyettünk, hanem nekünk magunknak. A hibát, amelyet elkövettünk azzal, hogy létrehoztuk ezeket, nekünk kell helyrehozni. A megoldás az, hogy az angyalokra, illetve általuk az Úrra figyelünk. Hamar észre fogjuk venni, hogy mi az, amely tőlük és mi az, amely démonaiktól jön. Az ego nagyon taktikus. Egy pillanatra se kövessük el azt a hibát, hogy alábecsüljük. Ha érzi, hogy szorul a hurok, azonnal stratégiát vált. Alkudozni kezd, hízeleg. Képes elérni, hogy megszánjuk. Magam is beleestem ebbe a hibába. Egyszer és mindenkorra jegyezzük meg: Nincs kegyelem! Vagy ő, vagy mi. Mert ő nem mi vagyunk! „Az Isten és közötttem állok ÉN.” Az ÉN egyenlő EGO. Ha nem tüntetjük el közülünk, soha nem térhetünk meg Istenhez. Ez van. Tehát a módszer: Figyeljük magunkat! Minden pillanatban igyekezzünk kontroll alatt tartani a reakcióinkat és megvizsgálni azokat! Nem rutinból, hanem megfontoltan reagáljunk minden egyes helyzetre, amely adódik életünkben! Gondoljuk meg, hogy az adott szituációban mi lenne a leghelyesebb megoldás ha mindenekfelett tisztességesek és becsületesek akarunk lenni! Törekedjünk arra, hogy mindig jót és jól cselekedjünk! Ne hallgassunk ösztöneinkre csak a lelkiismeretünkre! Tartsuk a gondolatainkat mindig a pozitív tartományban, ne engedjük magunkhoz a kétséget! Mindenképpen törekedjünk arra, hogy soha, semmilyen körülmény ne legyen képes kibillenteni egyensúlyunkból, kihozni

a sodrunkból! Relaxálhatunk, végezhetünk meditációt vagy olyan gyakorlatokat, amelyek segítenek tudatunkat állandóan a pozitív mezőben tartani, de leginkább az Űrban való hitünket próbáljuk erősíteni! A lehető legtöbbet gondoljunk az Űrra! Ez a legfontosabb. Olvassunk Vele kapcsolatos írásokat, nézzünk Vele kapcsolatos filmeket! Érdekes dolog, de ahogyan erősödik hitünk, annál kevésbé lesz szükségünk bármilyen külső motivációra vagy támogatásra. Minél jobban megnyílunk felé, annál jobban képes belénk áradni és megerősíteni minket. Ez ugyanúgy működik, mint az ego módszere, csak itt éppen pozitív szándékkal és tartományban. Imádkozzunk! Imáink végét pedig magyarul fejezzük be, ne azzal a szóval, amelyet a papoktól hallottunk, vagy amelyről azt mondják, úgy kell. Mondjuk azt imáink végén, hogy „úgy legyen!” Arról legalább pontosan tudjuk mit jelent, ráadásul anyanyelvünkön szólunk. Legyünk őszinték a hitünkben! Beszéljünk úgy az Űrhoz, ahogyan egy olyan emberhez szólnánk, akit magunk előtt látunk! Higgyük el, hogy Ő sokkal inkább ott van velünk, mint az az ember, akit magunk előtt látunk. Nem kell feltétlenül egyházi imákat megtanulnunk, lehetnek saját imáink. Az a fontos, hogy szívből jöjjenek. Az Űr minden imát meghall, amely szívből szól Hozzá. Azonban ne pénzért vagy javakért fohászkodjunk! Vannak ezeknél sokkal fontosabb dolgok. Ráadásul ha hisszük ha nem, valójában már régen megkaptunk mindent, amit csak kérhetünk. Mielőtt eszünkbe jutott volna, már régen a miénk volt. Sokan nem értik ezt, de nekik is azt ajánlom, hogy inkább azon törjék a fejüket, mit adhatnának ők az Űrnek és ne azon, hogy mit kaphatnának Tőle. A szolgálat a lényeg. Ez járjon a fejünkben! Hogy miként lehetünk a hasznára. Mert lehetünk. Ahogyan nekünk is lehet egyetlen kis sejtünk is a hasznunkra. Ez a cél, erre kell törekedni!

A legtöbb ember csak kapni akar. Pedig adni jobb. Az Úr pedig, ahogyan mondtam, –függetlenül attól, hogy mit gondolunk erről– már rég megadott nekünk mindent. Ha nem így érzed, akkor a baj a te készülékedben van testvér. Tehát e módszer lényege az, hogy pozitív gondolatokkal bombázzuk állandóan a negatív lényt, amely okán az egyre gyengül, majd ha kellő mennyiségű energiát fektettünk e tevékenységbe, elpusztul és leválik rólunk a démonunk. Előfordulhat, hogy elhagy bennünket hamarabb, nem várja meg, míg éhen veszejtjük, de ez is tiszta haszon ránk nézve.

Hamarosan elérkezünk mondandóm végére. Előtte néhány pontban összefoglalnám a legfontosabb tudnivalókat ahhoz, hogy utad végén célba juss.

1. Higgy az Úr Jézus Krisztusban! Ismerd el Őt Atyádnak és legyél nagyon boldog, hogy Őhöz tartozhatsz! Mert Ő az ajtó. Csak Őrajta és Őáltala juthatsz az Ő országába. Hiába élsz tiszta és erkölcsös életet, ha Őt nem fogadod be a szívedbe, nem juthatsz be a mennybe.

2. Élj úgy, hogy méltó légy az Ő szeretetére és bizalmára!

3. Tarts ki a hited mellett minden nehézség és körülmények közepette!

4. Szeresd az Urat és az embereket!

5. Szenteld meg az Úr napját!

Míg az első négy pont meglehetősen egyértelmű, az utolsó, ötödik ponthoz fűznék néhány gondolatot. Ez az intelem része a tízparancsolatnak is, és arra szólít, hogy az Úr általi tisz-

teleted kifejezéseképpen a hetedik napon ne tégy semmit, csak pihenj, törődj a szeretteiddel, és elmélkedj Őrá. A Krisztusban hívő keresztényeknek ez a nap a vasárnap. Közünk szólva, ez nem is olyan nagy butaság. Vasárnap pihenni. Nem arra buzdítalak, hogy rohanj a templomba, vagy egész nap molyold a bibliát. Persze ha ehhez van kedved csináld. Én arról beszélek itt, hogy ne tegyél semmi olyat, amely a hétköznapi verkli része. Adj egy napot magadnak, amikor teljesen lelazulsz. Kifújod a gőzt és jól érzed magad. Legalább egy napot. Együtt vagy azzal, azokkal, akit, akiket szeretsz. Beszélgettek, sétáltok, egymásra figyeltek. Törődtök egymással. Jó dolog ez. Gondolkodj ezeken sokat és tedd amit tenned kell! Hallgass a lelkiismeretedre és ezen keresztül az angyalaidra! Mert ők folyamatosan beszélnek hozzád. Csak figyelned kell rájuk és meghallod őket. Dolgozz magadon, kérd az Úr segítségét, legyél szerény és alázatos! Kontrolláld magad minden pillanatban, legyél mindig mindenkiel tisztességes és segítőkész! Szeresd nagyon az Úr Jézus Krisztust, az Atyát, mert Ő minden ember egyetlen Istene! Ne keress más istent, mert semmi értelme! Nekünk embereknek egy az Istenünk, és az Ő. Nyisd meg magad Neki, engedd magadhoz és legyél határtalanul boldog, hogy Ő van neked! Ez az egyetlen lehetőség arra, hogy célba juss. Ő kitárt karokkal vár rád, de neked kell elmenned Hozzá. Végigjárnod azt az utat, amely Hozzá, a mennyei birodalmakba és Őbenne az öröklétbe vezet. Kevés az idő, nincs sok lehetőség hezitálni. Dönts jól, és cselekedj okosan! Ne engedd befolyásolni magad, tarts ki a hited mellett! Ebben a világban nem feltétlenül ezzel leszel népszerű, de tudnod kell, hogy éppen ez az, ami igazol téged. Honnan tudhatod, hogy az Úr dolgozik benned? Figyeld és elemezd magad! Ameddig a földi dolgokhoz kötődő vágyak erősek benned, az egod dominál

benned. Az a cél, hogy ezeket a vágyakat, MINDEN anyaghoz kötődő vágyat, a lehető legalacsonyabb szintre csökkents! Meg kell értened pontosan, tisztán fel kell fognod annak a lényegét, hogy ami itt van, az nem számít. Nem kell aszkétaként élni és eldobni mindent, mert ez a másik véglet, de nem is szabad semmit hajszozni, hogy megszerezd magadnak. Tarts mértéket mindenben! Ne akarj többet semmiből, mint amennyire feltétlenül szükséged van! Az emberek állandóan fel akarnak halmozni. Mindenből. Erre idomítja őket ez a világ. De a felhalmozási vágy, a birtoklási vágy az ego munkájából fakad. Ide nekem minél többet! Adni kell, nem kapni. Te, aki ezt a könyvet olvasod, neked mindened megvan. Talán nem? Ha úgy érzed, valamid hiányzik, hidd el te látod rosszul. Az egod súgja azt, hogy neked nincs meg valami, amire nagyon szükséged lenne. Hogy vágyat ébresszen benned annak a valaminek a megszerzésére és birtoklására. Sokaknak hihetetlen lehet ez vagy túlzó, de bizony ez a helyzet. Minden, ami az anyaghoz (testhez) vonz, szükségszerűen eltávolít a szellemtől. Az egyik lefelé van a másik felfelé. Két irányba pedig egyszerre nem lehet haladni. El kell dönteni, hogy merre koncentrálsz a figyelmed, merre akarsz menni. Minél jobban hiszel magadban, annál kevésbé hiszel Istenben. Ha magadban hiszel, akkor arra törekszel, hogy saját erődből önmagad emeld isteni szintre (önmegváltás), ha Istenben hiszel, boldogan rábírod ezt a dolgot. Azt mondod: Legyen meg az Ő akarata! Ha magadban hiszel, nem fog tetszeni neked ez a gondolat. Tiltakozni és ellenkezni fogsz, amikor azt hallod, olvasod, hogy szükségtelen önmagad különböző evilági tanok és módszerek által való fejlesztése. Ha ez a gondolat megnyugvással és örömmel tölt el, akkor pontosan tudhatod, hogy az Úr munkálkodik benned és vezet téged. Mondtam: A hit megtisztít

az önhit elpusztít. El kell döntened, hogy Istenben hiszel-e vagy önmagadban! Mert a kettő nem fog menni egyszerre. Még neked sem.

Az Úr áldjon meg testvérem, légy okos és kitartó! Küzdelmedben sok sikert kívánok neked! Az Úr Jézus Krisztus békessége, áldása és szeretete legyen veled minden pillanatban! Ő vezesse lépteid, hogy biztos révbe érj, az Ő fénye világítson neked, hogy végül hazatalálj, és ne feledd!

A hit nem elég. A sátán is hisz Istenben. Úgy is kell élned, gondolkodnod, cselekedned, ahogyan Ő, Jézus Krisztus tanította, mert Ő az út, az igazság és az élet.

Áldással, békességgel, szeretettel:

Ted